

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VII

Sprawozdanie Stenograficzne

z 65. posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniu 4 kwietnia 2014 r.
(trzeci dzień obrad)

Warszawa
2014

TREŚĆ

65. posiedzenia Sejmu

(Obrady w dniu 4 kwietnia 2014 r.)

str.

str.

Wznowienie posiedzenia	
Komunikaty	
Sekretarz Poseł Jan Ziobro	241
Zmiana porządku dziennego	
Marszałek	241
Sprawy formalne	
Poseł Arkadiusz Mularczyk	241
Poseł Sławomir Kopyciński	242
Poseł Krystyna Łybacka	243
Punkt 13. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu o poselskim projekcie uchwały w sprawie uczczenia setnej rocznicy śmierci Józefa Chełmońskiego (cd.)	
Poseł Cezary Olejniczak	243
Poseł Ludwik Dorn	243
Poseł Alicja Olechowska	244
Poseł Iwona Śledzińska-Katarasińska	244
Głosowanie	
Marszałek	244
Punkt 5. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o pilnym rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym (cd.)	
Poseł Jerzy Polaczek	244
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Rafał Magryś	245
Głosowanie	
Marszałek	245
Punkt 6. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	245

Punkt 8. porządku dziennego: Przedstawione przez Radę Ministrów sprawozdanie z wykonania ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w okresie 1 stycznia – 31 grudnia 2010 r. wraz ze stanowiskiem Komisji Zdrowia (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	246
Punkt 15. porządku dziennego: Przedstawiona przez Radę Ministrów informacja o realizacji działań wynikającego z „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego” w 2011 r. wraz ze stanowiskiem Komisji Zdrowia (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	246
Punkt 16. porządku dziennego: Przedstawiona przez ministra środowiska informacja o realizacji „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2013” w roku 2012 wraz ze stanowiskiem Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (cd.)	
Poseł Anna Paluch	246
Sekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisław Gawłowski	247
Głosowanie	
Marszałek	247
Punkt 7. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (cd.)	
Poseł Sprawozdawca Magdalena Kochan	247
Poseł Tomasz Makowski	247

(Przerwa w posiedzeniu)

Wznowienie posiedzenia	
Punkt 7. porządku dziennego (cd.)	
Poseł Stanisław Szwed	248
Głosowanie	
Marszałek	248
Poseł Zbigniew Kuźmiuk	248
Minister Pracy i Polityki Społecznej Władysław Kosiniak-Kamysz	248

Poseł Arkadiusz Mularczyk	249
Minister Finansów Mateusz Szczurek	249
Poseł Tadeusz Tomaszewski	250
Poseł Elżbieta Rafalska	250
Poseł Wincenty Elsner	250
Poseł Anna Bańkowska	251
Poseł Beata Kempa	251
Poseł Beata Mazurek	252
Poseł Anna Bańkowska	252
Poseł Arkadiusz Mularczyk	253
Poseł Artur Górczyński	254
Poseł Przemysław Wipler	254
Poseł Magdalena Kochan	254
Poseł Arkadiusz Mularczyk	255
Minister Pracy i Polityki Społecznej Władysław Kosiniak-Kamysz	255

Punkt 14. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o:

- 1) rządowym projekcie ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów,
- 2) poselskich projektach ustaw o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (cd.)

Poseł Sprawozdawca	
Sławomir Jan Piechota	256
Poseł Beata Kempa	256
Poseł Arkadiusz Mularczyk	257
Poseł Sławomir Jan Piechota	258
Poseł Tadeusz Woźniak	258
Poseł Patryk Jaki	259

(Przerwa w posiedzeniu)

Wznowienie posiedzenia

Punkt 14. porządku dziennego (cd.)

Poseł Stanisław Szwed	259
Minister Finansów Mateusz Szczurek	260

Głosowanie

Marszałek	260
Poseł Tadeusz Tomaszewski	260
Poseł Arkadiusz Mularczyk	260
Poseł Stanisław Szwed	261
Minister Pracy i Polityki Społecznej Władysław Kosiniak-Kamysz	261
Poseł Anna Bańkowska	261
Minister Pracy i Polityki Społecznej Władysław Kosiniak-Kamysz	262
Poseł Anna Bańkowska	263
Poseł Stanisław Szwed	263
Poseł Anna Bańkowska	263
Poseł Elżbieta Rafalska	264
Poseł Artur Górczyński	265
Poseł Anna Bańkowska	265
Poseł Arkadiusz Mularczyk	265
Poseł Sławomir Jan Piechota	266

Punkt 26. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska,

Zasobów Naturalnych i Leśnictwa o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo atomowe oraz niektórych innych ustaw (cd.)

Poseł Jan Szyszko	266
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanna Trojanowska	267

Głosowanie

Marszałek	267
---------------------	-----

Punkt 10. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Regulaminowej i Spraw Poselskich w sprawie wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Lublinie z dnia 22 lipca 2013 r. o wyrażenie zgody przez Sejm na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Krzysztofa Borkowskiego (cd.)

Głosowanie

Marszałek	267
---------------------	-----

Punkt 17. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o uchwale Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (cd.)

Głosowanie

Marszałek	268
---------------------	-----

Punkt 18. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o uchwale Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (cd.)

Głosowanie

Marszałek	268
---------------------	-----

Punkt 19. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o uchwale Senatu w sprawie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (cd.)

Głosowanie

Marszałek	269
---------------------	-----

Punkt 20. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o uchwale Senatu w sprawie ustawy o europejskiej inicjatywie obywatelskiej (cd.)

Głosowanie

Marszałek	270
---------------------	-----

Punkt 21. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa o przedstawionym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw – trzecie czytanie

Poseł Sprawozdawca Ewa Wolak	270
--	-----

Głosowanie

Marszałek	270
Posel Anna Paluch	270

Punkt 22. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o odpadach – trzecie czytanie

Posel Sprawozdawca Miron Sycz	271
-------------------------------------	-----

Głosowanie

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk	271
Posel Marcin Witko	272
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Janusz Ostapiuk	272

Punkt 23. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o rządowym projekcie ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych – trzecie czytanie

Posel Sprawozdawca Adam Szejnfeld	272
Posel Grzegorz Schreiber	273
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisław Chmielewski ..	273

Głosowanie

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk	273
Posel Anna Paluch	273
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisław Chmielewski ..	274

Głosowanie

Marszałek	274
Posel Grzegorz Schreiber	276
Posel Łukasz Gibała	276
Minister Sprawiedliwości Marek Biernacki ..	277
Posel Adam Szejnfeld	277

Punkt 24. porządku dziennego: Zmiany w składach osobowych komisji sejmowych

Głosowanie

Marszałek	277
-----------------	-----

Punkt 27. porządku dziennego: Wybór uzupełniający do składu osobowego Komisji Etyki Poselskiej

Głosowanie

Marszałek	277
-----------------	-----

(Przerwa w posiedzeniu)

Wznowienie posiedzenia

Punktu 25. porządku dziennego: Przedstawione przez Radę Ministrów sprawozdanie z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. wraz ze stanowiskiem Komisji Polityki Społecznej i Rodziny

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn	278
Posel Agnieszka Hanajczyk	281
Posel Janina Okrągły	283
Posel Elżbieta Rafalska	285
Posel Zofia Popiołek	287
Posel Piotr Walkowski	288
Posel Tadeusz Tomaszewski	288
Posel Marzena Dorota Wróbel	290
Posel Lidia Gądek	291
Posel Janina Okrągły	292
Posel Joanna Fabisiak	292
Posel Andrzej Orzechowski	293
Posel Elżbieta Rafalska	293
Posel Tadeusz Tomaszewski	293
Posel Marian Cycoń	293
Posel Zbigniew Kuźmiuk	294
Posel Waldemar Andzel	294
Posel Marzena Dorota Wróbel	294
Wicemarszałek Wanda Nowicka	295
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn	295
Posel Agnieszka Hanajczyk	298
Posel Marzena Dorota Wróbel	298
Posel Elżbieta Rafalska	299

Oświadczenia

Posel Gabriela Masłowska	299
Posel Waldemar Andzel	300
Posel Joanna Fabisiak	300
Posel Tadeusz Tomaszewski	301

Zamknięcie posiedzenia

Załącznik nr 1 – Teksty wystąpień niewyłoszonych

Posel Piotr Chmielowski	303
Posel Marian Cycoń	303
Posel Małgorzata Niemczyk	304
Posel Józef Rojek	304
Posel Andrzej Szlachta	305
Posel Jan Warzecha	305
Posel Jan Ziobro	305

Porządek dzienny

(Wznowienie posiedzenia o godz. 9 min 03)

(Na posiedzeniu przewodniczą marszałek Sejmu Ewa Kopacz oraz wicemarszałkowie Cezary Grabarczyk i Wanda Nowicka)

Marszałek:

Wznawiam posiedzenie.

Na sekretarzy dzisiejszych obrad powołuję posłów Monikę Wielichowską oraz Jana Ziobrę.

Protokół i listę mówców prowadzić będzie pani poseł Monika Wielichowska.

Proszę posła sekretarza o odczytanie komunikatów.

Sekretarz Poseł Jan Ziobro:

W dniu dzisiejszym odbędzie się posiedzenie Zespołu Parlamentarnego ds. Zbadania Przyczyn Katastrofy TU-154 M z 10 kwietnia 2010 r. – godz. 12.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Informuję, że prezes Rady Ministrów zawiadomił Sejm o zamiarze przedłożenia prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji, bez zgody wyrażonej w ustawie, Memorandum o Porozumieniu między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Chile w sprawie dwustronnej współpracy obronnej, podpisanego w Santiago de Chile dnia 27 stycznia 2013 r.

Posłowie w określonym terminie nie zgłosili zastrzeżeń co do zasadności wybranego przez Radę Ministrów trybu ratyfikacji tego dokumentu.

Komisja Spraw Zagranicznych przedłożyła sprawozdanie, w którym wnosi o przyjęcie tego zawiadomienia premiera bez zastrzeżeń.

Sprawozdanie komisji zostało paniom i panom posłom doręczone w druku nr 2269.

W związku z tym, na podstawie art. 120 ust. 4 regulaminu Sejmu, informuję o braku zastrzeżeń co do zasadności wybranego przez Radę Ministrów trybu ratyfikacji tego dokumentu.

Prezydium Sejmu, po zasięgnięciu opinii Konwentu Seniorów, przedłożyło wnioski w sprawie zmian

w składach osobowych komisji sejmowych, a także wyboru uzupełniającego do składu osobowego Komisji Etyki Poselskiej.

Wnioski te zostały paniom i panom posłom doręczone odpowiednio w drukach nr 2288 i 2289.

W związku z tym, po uzyskaniu jednolitej opinii Konwentu Seniorów, podjęłam decyzję o uzupełnieniu porządku dziennego o punkty obejmujące rozpatrzenie tych wniosków. (*Gwar na sali*)

Zgłosili się posłowie w celu złożenia wniosków formalnych.

Pierwszy zapisał się do głosu pan poseł Arkadiusz Mularczyk.

Bardzo proszę, panie pośle.

Poseł Arkadiusz Mularczyk:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Premierze! Składam wniosek o ogłoszenie przerwy i zwołanie Konwentu Seniorów z udziałem pana premiera Donalda Tuska, ponieważ Wysoka Izba oraz polskie społeczeństwo, wszyscy chcielibyśmy wiedzieć, jak pan premier zamierza rozwiązać sprawę protestu rodziców i opiekunów dzieci niepełnosprawnych, który ma miejsce w Sejmie oraz przed nim.

(*Poseł Cezary Grabarczyk:* To ty musisz to rozwiązać.)

Panie Premierze! Czy pan ma serce z kamienia? Już 17 dni na sejmowych posadzkach leżą niepełnosprawne dzieci i ich rodzice, ich matki. Pan premier jakiś czas temu przedstawił pewne rozwiązanie, które nie zostało jednak przyjęte, ponieważ nie zawiera propozycji pomocy systemowej dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin. Pan premier rzucił tym ludziom ochłap, 180 zł, licząc, że to załatwi sprawę. Panie premierze, to nie załatwi sprawy. Dlatego protest jest kontynuowany. W imieniu rodziców i opiekunów protestujących zarówno w Sejmie, jak i przed nim proszę pana, żeby jeszcze raz podjął pan rozmowy, dialog. Tu chodzi nie o 180 zł, tylko o system wsparcia i pomocy dla tych osób stosowany przez państwo, o system, którego nie ma. Proszę nie mieć serca z kamienia, bo społeczeństwo nie wybaczy panu tego, że w taki sposób traktuje pan niepełnosprawne dzieci.

Posel Arkadiusz Mularczyk

Dlatego, pani marszałek, proszę o zwołanie Konwentu Seniorów z udziałem pana premiera, żebyśmy mogli tę sprawę załatwić dzisiaj, tu i teraz. Dziękuję.
(*Posel Stefan Niesiołowski: Obłuda.*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Ponieważ padł wniosek formalny o ogłoszenie przerwy i zwołanie Konwentu Seniorów, poddam go pod głosowanie. (*Gwar na sali*)

Proszę o zajęcie miejsc.

Kto z pań i panów posłów jest za ogłoszeniem przerwy, proszę podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 422 posłów. Za wnioskiem głosowało 192 posłów, przeciw – 227, 3 posłów wstrzymało się od głosu.

Informuję Wysoką Izbę, że wniosek został odrzucony.

Proszę o zabranie głosu pana posła Sławomira Kopycińskiego z Twojego Ruchu celem złożenia wniosku formalnego.

Posel Sławomir Kopyciński:

Szanowna Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Przed nami bardzo ważny blok głosowań, w którym między innymi będziemy decydować o losach tysięcy osób niepełnosprawnych. Chciałbym mieć pewność, że wszyscy, którzy wezmą udział w tym głosowaniu, pozostają w pełni władz umysłowych. (*Poruszenie na sali*)

(*Posel Stefan Niesiołowski: Pani marszałek, co to jest?*)

Marszałek:

Panie Pośle!

Posel Sławomir Kopyciński:

Dlatego składam, pani marszałek, wniosek formalny o rozważenie wykluczenia z obrad pana posła Antoniego Macierewicza, ponieważ jego zachowanie, teoria mgły, teoria pancernej brzozy, teoria helu została wczoraj zamieniona na teorię wybuchu. (*Oklaski*)

(*Postowie Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość uderzają w pulpity*)

(*Posel Krystyna Pawłowicz: Jak ty się zachowujesz?*)

Marszałek:

Panie pośle, proszę pana...

Posel Sławomir Kopyciński:

Być może faktycznie coś wybuchło, ale ten wybuch miał miejsce w głowie pana Antoniego Macierewicza. (*Poruszenie na sali*)

(*Posel Jadwiga Wiśniewska: Nie...*)

Marszałek:

Panie pośle, kieruję sprawę do komisji etyki w związku z tą wypowiedzią. (*Oklaski*)

Posel Sławomir Kopyciński:

Po drugie, pani marszałek, składam wniosek o wykluczenie z obrad...

Marszałek:

Panie pośle...

(*Posel Jadwiga Wiśniewska: Miałabym wniosek, aby pana zamknąć w szpitalu.*)

Posel Sławomir Kopyciński:

...pana prezesa Jarosława Kaczyńskiego... (*Poruszenie na sali*)

Marszałek:

Panie pośle, bardzo proszę...

Posel Sławomir Kopyciński:

Człowiek, który wypowiedział wojnę Rosji, człowiek, który wypowiedział wojnę Niemcom... (*Poruszenie na sali*)

Marszałek:

Panie pośle...

Posel Sławomir Kopyciński:

...prawdopodobnie jutro wypowie... (*Marszałek wyłącza mikrofon*)

Marszałek:

Panie pośle, bardzo proszę, to jest Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

(*Głos z sali: To skandal!*)

Marszałek

Nie, panie pośle, odbieram panu głos. Odbieram panu głos. *(Oklaski)*

(Poseł Sławomir Kopyciński: Ale, pani marszałek... Chciałbym jednak...)

Nie, to miał być wniosek formalny związany z porządkiem obrad. Pan złamał regulamin. Proszę zająć swoje miejsce w myśl artykułu...

(Poseł Sławomir Kopyciński: Proszę mi pozwolić sprostować.)

Nie. Bardzo proszę zająć swoje miejsce, panie pośle, proszę nie utrudniać. *(Poruszenie na sali)*

(Poseł Sławomir Kopyciński: Proszę mi pozwolić sprostować.)

Panie pośle, proszę nie utrudniać. Po raz drugi przywołuję pana do porządku.

(Poseł Sławomir Kopyciński: Chciałbym sprostować.) (Poruszenie na sali)

Panie pośle, przywołuję pana do porządku. Panie pośle, za chwilę pana wykluczę z obrad. *(Oklaski)*

(Poseł Sławomir Kopyciński: Zostałem źle zrozumiany.)

Panie pośle, proszę zająć swoje miejsce.

(Głos z sali: Cenzura.)

Pani poseł Krystyna Łybacka, bardzo proszę.

Poseł Krystyna Łybacka:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Podczas ustalania porządku obrad obecnego posiedzenia Sejmu zgłosiłam w imieniu klubu Sojuszu Lewicy Demokratycznej głębokie zaniepokojenie faktem ogromnej opieszałości w rozpatrywaniu poselskiego projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym. Równocześnie z uwagi na duże zainteresowanie środowisk bezpośrednio prowadzących tę działalność zadałam pytanie, czy Prezydium Sejmu ustala harmonogram samodzielnie czy pod wpływem lobbystów? Pani marszałek potraktowała to pytanie niezwykle poważnie. Bardzo za to dziękuję. Zwołane zostało posiedzenie Prezydium Sejmu i równocześnie wszczęta została procedura wyjaśniania sygnałów, które zgłosiłam. Dziś, Wysoka Izbo, z całą radością mogę odpowiedzieć na to pytanie w sposób następujący: Po wyjaśnieniach mogę stwierdzić, że Prezydium Sejmu podejmuje decyzje wolne od nacisku lobbystów. Pozostaje jednak druga kwestia, kwestia braku postępu w pracach nad projektem o odwróconym kredycie hipotecznym. Stąd moja prośba do pani marszałek, podtrzymana, o apel do podkomisji, aby ta zechciała jednak podjąć prace. A do pana premiera jest prośba, aby rząd wreszcie zdecydował, czy jest projekt rządowy, na który komisja ciągle czeka, a czeka – tak naprawdę my czekamy – od kilku lat na ten projekt, czy też można skorzystać z dobrej propozycji Sojuszu Lewicy Demokratycznej popartej przez wszystkie kluby, także przez Ministerstwo Finansów, i procedować nad nim. Bardzo dziękuję. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 13. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu o poselskim projekcie uchwały w sprawie uczczenia setnej rocznicy śmierci Józefa Chełmońskiego.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią poseł Zofię Ławrynowicz i przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Przechodzimy do głosowania.

Komisja wnosi o przyjęcie projektu uchwały zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2222.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana posła Cezarego Olejniczaka.

Ustalam czas na wystąpienie na 1 minutę.

Poseł Cezary Olejniczak:

Dziękuję.

Szanowna Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Panie Premierze! Mam nadzieję, że ta uchwała połączy ten Sejm i Sejm Rzeczypospolitej Polskiej przyjmie uchwałę upamiętniającą setną rocznicę śmierci wybitnego Polaka, mieszkańca ziemi łowickiej, Józefa Chełmońskiego. Źle się stało, że nie ma roku Józefa Chełmońskiego, ale dobrze, że jest ta uchwała. Chciałbym podziękować wnioskodawcom, którzy przygotowali ten projekt uchwały.

Chciałbym zadać pytanie pani przewodniczącej Iwonie Śledzińskiej-Katarasińskiej, jako że w tym roku przypada również ważna rocznica. 7 lipca 1874 r. urodził się wybitny Polak Władysław Grabski, były premier, minister skarbu, twórca reformy walutowej. Pani przewodnicząca, czy Sejm Rzeczypospolitej Polskiej i Komisja Kultury i Środków Przekazu upamiętnią również tego wielkiego Polaka Władysława Grabskiego? Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

(Poseł Ludwik Dorn: Pani marszałek, proszę o głos.)

Proszę bardzo, pan marszałek Dorn.

Poseł Ludwik Dorn:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Mam pytanie do pani przewodniczącej komisji kultury. Czy komisja kultury w trakcie swoich obrad podtrzymywała nieprawdziwą tezę...

(Poseł Krystyna Pawłowicz: Prawdziwą.)

...że Józef Chełmoński był związany przede wszystkim z ziemią łowicką. *(Poruszenie na sali)* Jó-

Posel Ludwik Dorn

zef Chełmoński był związany przede wszystkim z ziemią grodziską. (*Wesołość na sali*)

(*Głosy z sali: Ooo...*)

(*Posel Józefa Hrynkiewicz: Łowicz.*)

(*Posel Krystyna Pawłowicz: Łowicz, tak jest, Łowicz.*)

(*Posel Józefa Hrynkiewicz: Urodził się w Bocz-
kach, koło Łowicza.*)

Marszałek:

Czy pani przewodnicząca zechce odpowiedzieć?
Przepraszam bardzo, jeszcze pani poseł.

Bardzo proszę, pani poseł Olechowska, a następnie pani przewodnicząca Śledzińska-Katarasińska.

Posel Alicja Olechowska:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Pragnę poinformować Wysoką Izbę i całą Polskę, że Józef Chełmoński to przede wszystkim mieszkaniowiec Kukulówki (*Wesołość na sali, oklaski*), oddalonej o kilka kilometrów od Grodziska Mazowieckiego. Cała rodzina Józefa Chełmońskiego do dzisiaj mieszka w jego dworze. Dziękuję bardzo.

Marszałek:

Bardzo proszę, pani przewodnicząca.

Posel Iwona Śledzińska-Katarasińska:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Posłowie! Przyznaję ze wstydem, że Komisja Kultury i Środków Przekazu, nie będąc komisją kartograficzną, zajmowała się Józefem Chełmońskim jako wybitnym polskim malarzem. Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu uchwały w sprawie uczczenia setnej rocznicy śmierci Józefa Chełmońskiego, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Kultury i Środków Przekazu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 435 posłów. Za oddało głos 435 posłów, nie było głosów przeciwnych ani wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm podjął uchwałę w sprawie uczczenia pamięci Józefa Chełmońskiego.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 5. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o pilnym rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Marka Wójcika oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji zgłoszono wniosek o odrzucenie projektu ustawy.

Sejm podjął decyzję o nieodsyłaniu projektu ustawy ponownie do komisji.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2227.

W pierwszej kolejności pod głosowanie poddam zgłoszony w dyskusji wniosek o odrzucenie projektu ustawy.

Przyjęcie tego wniosku spowoduje bezprzedmiotowość propozycji komisji.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana posła Jerzego Polaczka.

Posel Jerzy Polaczek:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Ten pilny rządowy projekt sprowadza się do tego, że jest ok. 760 tys. zł do wydania i oferuje się obywatelom dostęp do e-usługi, to znaczy dostęp do niektórych danych Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, takich jak numer VIN, numer rejestracyjny, data pierwszej rejestracji. Te wszystkie elementy są osiągalne w dowodzie rejestracyjnym, w karcie pojazdu, w ubezpieczeniu OC, aktualne badanie techniczne – również w dowodzie rejestracyjnym. Tak że poza tym, że trzeba wydać pieniądze, nie ma tutaj żadnej wartości dodanej, co z punktu widzenia, powiedziałbym, wydatkowania środków publicznych jest, jak to zwykle bywa w takich przypadkach, zastanawiające.

Ale chcę zapytać pana ministra spraw wewnętrznych o to, jak państwo chcą wdrażać ten projekt – jeśli państwo w trakcie prac dodali również (*Dzwonek*) taki element jak dostęp do badania technicznego oraz odczytu licznika, w sytuacji gdy żadna stacja kontroli pojazdów w Polsce nie ma jakichkolwiek narzędzi...

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie pośle, czas minął.

Posel Jerzy Polaczek:

...teleinformatycznych do tego, aby przysyłać tego rodzaju dane do tej ewidencji. Obowiązuje to od stycznia tego roku. Dziękuję.

Marszałek:

Dziękuję, panie pośle.

Odpowiedzi udzieli podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych pan Rafał Magryś.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
Rafał Magryś:**

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Premierze! Z dużym zdumieniem przyjmuję słowa pana posła Polaczka, dlatego że wydawało mi się, iż ze wszystkich stron sali padają głosy, że historia pojazdu powinna być dostępna dla obywateli.

Panie pośle, pierwsza kwestia. Dane, które pan wymienił, a które miałyby być udostępniane, to jest tylko część tych danych, ponieważ dane, które pan wymienił, służą do uwierzytelnienia się w systemie. Natomiast system oferuje ponad 20 czy 30 danych, łącznie na przykład z przebiegiem pojazdu, z liczbą osób, które mogą znajdować się w pojeździe, z marką, z kolorem, z rokiem produkcji etc.

Druga kwestia dotyczy połączenia stacji kontroli pojazdów z systemem CEPiK. Pragnę powiedzieć, że stacje kontroli pojazdów już w tym momencie wymieniają się danymi z Centralną Ewidencją Pojazdów i Kierowców.

(Poseł Jerzy Polaczek: To jest nieprawda, panie ministrze.)

Natomiast działamy też na wniosek Polskiej Izby Stacji Kontroli Pojazdów, która chciała, żeby dołączyć stan liczników i zdjąć ze stacji kontroli pojazdów odium pewnego braku zaufania do badań przeprowadzonych przez diagnostów. Dziękuję bardzo. *(Okłaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie ministrze.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku o odrzucenie projektu ustawy w całości, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 433 posłów. Za wnioskiem zagłosowało 176 posłów, przeciwnego zdania było 256 posłów, 1 poseł wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wniosek odrzucił.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym...

(Poseł Jerzy Polaczek: Proszę o głos.)

Jesteśmy już w tej chwili w czasie głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Spraw Wewnętrznych, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 432 posłów. Za oddało głos 255 posłów, przeciwnego zdania było 174 posłów, 3 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 6. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Rajmunda Millera oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy w brzmieniu przedłożenia zawartego w druku nr 2049.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, w brzmieniu przedłożenia zawartego w druku nr 2049, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 436 posłów. Za oddało głos 434 posłów, 2 posłów było przeciwnego zdania, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Marszałek

Powracamy do rozpatrzenia punktu 8. porządku dziennego: Przedstawione przez Radę Ministrów sprawozdanie z wykonania ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w okresie 1 stycznia – 31 grudnia 2010 r. wraz ze stanowiskiem Komisji Zdrowia.

Sejm wysłuchał sprawozdania przedstawionego przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia pana Igora Radziejewicza-Winnickiego oraz sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Marcina Witko, a także przeprowadził dyskusję.

W dyskusji zgłoszono wniosek o odrzucenie przedstawionego sprawozdania zawartego w druku nr 1998.

Poddam ten wniosek pod głosowanie.

Odrzucenie tego wniosku będzie oznaczało, że Sejm sprawozdanie przyjął do wiadomości.

Komisja wnosi o przyjęcie tego sprawozdania.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku o odrzucenie sprawozdania z wykonania ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w okresie 1 stycznia – 31 grudnia 2010 r., zawartego w druku nr 1998, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 437 posłów. Za wnioskiem zagłosowało 207 posłów, przeciwnego zdania było 230 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wniosek o odrzucenie sprawozdania odrzucił, a tym samym przyjął sprawozdanie do wiadomości.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 15. porządku dziennego: Przedstawiona przez Radę Ministrów informacja o realizacji działań wynikających z „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego” w 2011 r. wraz ze stanowiskiem Komisji Zdrowia.

Sejm wysłuchał informacji przedstawionej przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia pana Aleksandra Soplińskiego oraz sprawozdania komisji przedstawionego przez panią poseł Janinę Okrągły i przeprowadził dyskusję.

W dyskusji zgłoszono wniosek o odrzucenie przedstawionej informacji.

Poddam ten wniosek pod głosowanie.

Odrzucenie tego wniosku będzie oznaczało, że Sejm przyjął informację do wiadomości.

Komisja wnosi o przyjęcie tej informacji.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku o odrzucenie przedstawionej przez Radę Ministrów informacji o realizacji działań wynikających z „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego” w 2011 r., zawartej w druku nr 1614, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 437 posłów. Za wnioskiem oddało głos 207 posłów, przeciwnego zdania było 230 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wniosek o odrzucenie odrzucił, a tym samym przyjął informację do wiadomości.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 16. porządku dziennego: Przedstawiona przez ministra środowiska informacja o realizacji „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2013” w roku 2012 wraz ze stanowiskiem Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa.

Sejm wysłuchał informacji przedstawionej przez sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska pana Stanisława Gawłowskiego oraz sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Ryszarda Gallę i przeprowadził dyskusję.

W dyskusji zgłoszono wniosek o odrzucenie informacji.

Poddam ten wniosek pod głosowanie.

Jego odrzucenie będzie oznaczało, że Sejm przyjął informację ministra środowiska do wiadomości.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią poseł Annę Paluch.

Poseł Anna Paluch:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Ja oczywiście mam pytanie do ministra środowiska. Sytuacja dotyczy zapory Świnna Poręba budowanej od lat 28, czyli od 1986 r.

(Głos z sali: To wiemy.)

Panie Ministrze! Panie Premierze! W 2010 r. z zaniechań tłumaczyliście się sytuacją powodziową. W 2011 r. z planowanych 325 mln zł wydano 199 mln zł. W 2012 r. to było aż 114 mln zł. Dane z trzech kolejnych lat mówią jasno, że środki na inwestycje służą wam głównie do łatania dziury budżetowej Rostowskiego, a zainteresowani jesteście tylko takimi inwestycjami, które mają znaczenie PR-owskie, które się dają wykorzystać PR-owsko. Panie premierze, może już więc jednak byłby czas, żeby nareszcie na tle gotowej zapory Świnna Poręba zrobić sobie sweet focię, może elektorat to zobaczy?

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Poseł Anna Paluch:

Może weźcie się wreszcie do pracy. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Poseł Anna Paluch:

Dziękuję bardzo.

Marszałek:

Odpowiedzi udzieli przedstawiciel Ministerstwa Środowiska sekretarz stanu pan Stanisław Gawłowski.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Środowiska
Stanisław Gawłowski:**

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Rzeczywiście dość często mamy możliwość dyskutować w Wysokiej Izbie na temat budowanej, jak myślę, w tym roku już kończonoj inwestycji związanej ze zbiornikiem Świnna Poręba. Po raz ostatni dość szczegółowe informacje pani poseł usłyszała wczoraj wieczorem w trakcie posiedzenia plenarnego.

(Poseł Anna Paluch: O takich kompromitujących rzeczach opowiadacie pod osłoną nocy.)

W związku z tym dzisiaj tylko chciałbym pani poseł życzyć wesołych świąt. Wszystkiego dobrego. (Wesołość na sali)

Marszałek:

Dziękujemy bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku o odrzucenie przedstawionej przez ministra środowiska informacji o realizacji „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2013” w roku 2012, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 434 posłów. Za wnioskiem zagłosowało 187 posłów, przeciwnego zdania było 247 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wniosek odrzucił, a tym samym przyjął informację do wiadomości.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 7. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią poseł Magdalenę Kochan oraz przeprowadził dyskusję, w trakcie której zgłoszono poprawki.

W związku z tym Sejm skierował ponownie projekt ustawy do komisji w celu jego rozpatrzenia.

Dodatkowe sprawozdanie komisji zostało paniom i panom posłom doręczone w druku nr 2257-A.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji panią poseł Magdalenę Kochan.

**Poseł Sprawozdawca
Magdalena Kochan:**

Pani Marszałek! Panie Premierze! Wysoka Izbo! W trakcie drugiego czytania zgłoszono 6 poprawek. Żadna z nich nie uzyskała pozytywnej opinii komisji. Rekomendujemy odrzucenie wszystkich. Dziękuję bardzo. (Okłaski)

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Zgłosił się celem zgłoszenia wniosku formalnego pan poseł Tomasz Makowski.

Bardzo proszę.

Poseł Tomasz Makowski:

Dziękuję.

Pani Marszałkini! Panie Premierze! Wysoka Izbo! W imieniu klubu poselskiego składam wniosek formalny dotyczący ogłoszenia przerwy. Jest to prośba o ogłoszenie 15-minutowej przerwy dla klubu w celu omówienia tychże zmian w ustawie o świadczeniach rodzinnych dla osób niepełnosprawnych, dla tych matek i ojców. Bardzo proszę o ogłoszenie 15-minutowej przerwy. Bardzo dziękuję.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Ogłaszam 15 minut przerwy.

(Przerwa w posiedzeniu od godz. 9 min 32
do godz. 10)

Marszałek:

Wznawiam obrady.

Kontynuujemy rozpatrywanie punktu 7. porządku dziennego.

Przechodzimy do głosowania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2257.

Komisja przedstawia jednocześnie wnioski mniejszości oraz w dodatkowym sprawozdaniu poprawki, nad którymi głosować będziemy w pierwszej kolejności.

Marszałek

Poprawki 1. i 2. oraz 1. wniosek mniejszości zostały zgłoszone do art. 1 projektu ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy o świadczeniach rodzinnych.

W 1. poprawce wnioskodawcy proponują nadać nowe brzmienie całej zmianie dotyczącej tej ustawy.

Z poprawką tą łączy się 4. poprawka polegająca na skreśleniu pkt 2 w art. 2 projektu ustawy nowelizującej.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie. Komisja wnosi o ich odrzucenie.

Przyjęcie tych poprawek spowoduje bezprzedmiotowość poprawek 2., 3., 5. i 6. oraz wniosków mniejszości 1., 3. i 4.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana posła Stanisława Szweda.

Przypominam o limicie 1 minuty.

Posel Stanisław Szwed:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! W tej chwili od 17 dni trwa protest rodziców, opiekunów dzieci niepełnosprawnych, są z nami dzisiaj na galerii, przed Sejmem jest protest opiekunów osób dorosłych niepełnosprawnych, opiekunów osób, dzieci, które nie są zdolne do samodzielnej egzystencji. Prawo i Sprawiedliwość zaproponowało poprawkę, która zakończyłaby dzisiejszy protest, zarówno tutaj, w Sejmie, jak i przed Sejmem. Mówimy o tym, aby świadczenie pielęgnacyjne wynosiło 50% przeciętnego wynagrodzenia za ubiegły rok liczone, to jest 1327 zł. Ta nasza poprawka spowoduje, że to świadczenie byłoby co roku waloryzowane przy wzroście przeciętnego wynagrodzenia. Proponujemy w tej poprawce również, aby to rozwiązanie weszło w życie od 1 stycznia 2015 r., abyśmy mogli w przyszłorocznym budżecie znaleźć na to (*Dzwonek*) środki. Ta poprawka, Wysoka Izbo, spowoduje, że protest się zakończy.

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie pośle.

Posel Stanisław Szwed:

Dlatego zwracam się do Wysokiej Izby o poparcie naszej poprawki. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawek 1. i 4., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 429 posłów. Za poprawkami oddało głos 201 posłów, przeciwnego zdania było 227 posłów, 1 poseł wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawki odrzucił.

W 1. wniosku mniejszości do art. 17 ust. 3 wnioskodawcy proponują, aby świadczenie pielęgnacyjne przysługiwało w wysokości 50% kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym.

Z wnioskiem tym łączy się 3. wniosek mniejszości polegający na skreśleniu art. 2 projektu ustawy nowelizującej.

Nad tymi wnioskami głosować będziemy łącznie.

Ich przyjęcie spowoduje bezprzedmiotowość poprawek 2., 3., 5. i 6. oraz wniosków mniejszości 2., 4. i 5.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana posła Zbigniewa Kuźmiuka.

Posel Zbigniew Kuźmiuk:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! W tym wniosku klub Prawa i Sprawiedliwości proponuje waloryzację świadczenia pielęgnacyjnego. Rząd zaproponował stałe kwoty wypłacane corocznie. Wiemy doskonale, że mamy wzrost kosztów utrzymania. Waloryzacja zapisana w taki sposób, jak proponujemy, aby stanowiło to 50% średniego wynagrodzenia w gospodarce narodowej z poprzedniego roku... Taki sposób waloryzacji byłby bardzo korzystny dla opiekunów dzieci niepełnosprawnych. Chciałbym zapytać pana ministra: Dlaczego rząd temu wnioskowi jest przeciwny? (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie pośle.

Odpowiedzi udzieli minister pracy i polityki społecznej pan Władysław Kosiniak-Kamysz.

**Minister Pracy i Polityki Społecznej
Władysław Kosiniak-Kamysz:**

Pani Marszałek! Panowie Premierzy! Wysoki Sejmie! Od samego początku naszą intencją było podniesienie świadczenia pielęgnacyjnego dla rodziców dzieci niepełnosprawnych do wysokości minimalnego wynagrodzenia. Przedstawiony dzisiaj projekt ustawy zakłada dojście do tego minimalnego wynagrodzenia w wymiarze netto w 2016 r., ale zakłada również przyspieszenie tego dojścia, o którym mówiliśmy od samego początku, czyli 1000 zł na rękę od 1 maja tego roku, 1200 zł od stycznia 2015 r. i 1300 zł od stycznia 2016 r. Intencją rządu jest utrzymanie relacji świadczenia pielęgnacyjnego do minimalnego wynagrodzenia, żeby to świadczenie wzrastało razem

**Minister Pracy i Polityki Społecznej
Władysław Kosiniak-Kamysz**

ze wzrostem minimalnego wynagrodzenia. To jest możliwe w oparciu o obowiązujące dzisiaj przepisy dotyczące weryfikacji świadczeń rodzinnych. Jednak żeby dać pewność tym wszystkim, którzy nie chcą uwierzyć w te dobre intencje związane z podniesieniem kwoty świadczenia pielęgnacyjnego do wysokości minimalnego wynagrodzenia i podniesieniem jej również po etapie dojścia do 1300 zł, na etapie prac w Senacie proponujemy poprawkę, która spowoduje powiązanie wzrostu świadczenia pielęgnacyjnego z procentowym wzrostem płacy minimalnej, aby tę pewność mieli wszyscy, którzy jej dzisiaj nie mają. *(Oklaski)* Wzrost świadczenia pielęgnacyjnego dla rodziców dzieci niepełnosprawnych będzie następował co roku i będzie proporcjonalny do wzrostu minimalnego wynagrodzenia. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosków mniejszości 1. i 3., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 440 posłów. Za wnioskami oddało głos 206 posłów, przeciwnego zdania było 230 posłów, 4 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wnioski odrzucił.

W 2. poprawce do art. 17 ust. 3 wnioskodawcy proponują, aby świadczenie pielęgnacyjne przysługiwało miesięcznie w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

Z poprawką tą łączą się poprawki 3. i 6.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie. Komisja wnosi o ich odrzucenie.

Przyjęcie tych poprawek spowoduje bezprzedmiotowość 5. poprawki i 4. wniosku mniejszości.

Proszę o zabranie głosu pana posła Arkadiusza Mularczyka.

Poseł Arkadiusz Mularczyk:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Premierze! Poprawka, nad którą będziemy teraz głosować, polega na tym, żeby to świadczenie pielęgnacyjne już od tego roku wynosiło tyle, ile wynosi minimalne wynagrodzenie. To jest postulat, który przedstawiają państwu i panu premierowi protestujący rodzice, bo ich chore dzieci nie mogą czekać do 2015 czy 2016 r. na to, żeby mogły być prawidłowo leczone i rehabilitowane. Tutaj czas odgrywa rolę. Każdy dzień, każdy

miesiąc, każdy rok oznacza nieodwracalne straty w przypadku tych dzieci, które tu i teraz muszą być prawidłowo leczone i rehabilitowane.

Mam pytanie, tym razem do pana ministra finansów. Panie ministrze, co roku mamy zysk NBP, który w tym roku najprawdopodobniej wyniesie od 4 do 5 mld zł. Dlaczego pan nie chce się podzielić? Chodzi tu o kwotę kilkuset milionów złotych, 300 mln zł na tę podwyżkę. Dlaczego pan nie chce dać tych 300 mln zł niepełnosprawnym dzieciom i ich rodzicom? To jest pytanie do pana ministra finansów. *(Dzwonek)* Panie premierze, dlaczego pan nie chce obciąć subwencji dla partii politycznych?

Marszałek:

Czas się skończył, panie pośle.

Poseł Arkadiusz Mularczyk:

Obiecywał pan, że obetnie partiom politycznym subwencje. Proszę o odpowiedź. *(Oklaski)*

Marszałek:

Panie pośle, dziękuję.

Odpowiedzi udzieli minister finansów.

Bardzo proszę.

**Minister Finansów
Mateusz Szczurek:**

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Zysk Narodowego Banku Polskiego w zeszłym roku wyniósł zero i tym samym, zgodnie z ustawą budżetową, nie będzie przekazywany w tym roku do budżetu. Poziom wydatków, które są zaplanowane w budżecie, zgodnie z ustawą o finansach publicznych jest nieprzekraczalny. Dodatkowe dochody czy w ogóle dochody stanowią prognozę w budżecie i dlatego, szukając dodatkowych pieniędzy na wyższe świadczenia, musimy ich szukać w wydatkach budżetu państwa albo w rezerwach, co też zostało uczynione przy tworzeniu projektu nowelizacji. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie ministrze.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawek 2., 3. i 6., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Marszałek

Głosowało 440 posłów. Za oddało głos 208 posłów, przeciwnego zdania było 230 posłów, 2 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawki odrzucił.

W 2. wniosku mniejszości do art. 108 ust. 1ea ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wnioskodawcy proponują, aby ze środków Funduszu Pracy w 2015 r. były finansowane dodatki do świadczenia pielęgnacyjnego, o których mowa w art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Z wnioskiem tym łączy się 5. wniosek mniejszości.

Nad tymi wnioskami głosować będziemy łącznie.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana posła Tadeusza Tomaszewskiego.

Poseł Tadeusz Tomaszewski:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Wnioski klubu Sojuszu Lewicy Demokratycznej zmierzają do tego, aby od 1 stycznia 2015 r. świadczenie pielęgnacyjne miało wysokość płacy minimalnej. Rząd zaproponował, aby od 1 stycznia wynosiło ono 1200 zł. My proponujemy wprowadzić 100-złotowy dodatek, który byłby finansowany z Funduszu Pracy. Fundusz Pracy ma nadwyżkę w wysokości 7 mld zł. Odpowiedzialnie proponujemy termin 1 stycznia 2015 r.

Chcę nadmienić, że rząd od 2009 r. co roku ustawą ołobudżetową wprowadza finansowanie staży podyplomowych dla pielęgniarek i położnych oraz lekarzy. Koszt wprowadzenia tego rozwiązania systemowego to co roku dla Funduszu Pracy ponad 860 mln zł. Nasze rozwiązanie, dodatek 100-złotowy w roku 2015, to byłby koszt dla Funduszu Pracy w wysokości około (*Dzwonek*) 200 mln zł. Dlatego też prosimy pana premiera, aby zechciał wyrazić zgodę...

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie pośle.

Poseł Tomasz Tomaszewski:

...na podniesienie od przyszłego roku w sposób odpowiedzialny tego świadczenia o 100 zł. Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Pani poseł Elżbieta Rafalska.

Poseł Elżbieta Rafalska:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Swoje pytanie kieruję do pana ministra finansów.

Panie ministrze, czy pan wie, jaki będzie wynik finansowy, stan Funduszu Pracy na koniec 2014 r.? Albo czy pan wie, ilu bezrobotnych, a mamy w Polsce ponad 2-milionową rzeszę bezrobotnych, pobiera zasiłek dla osób bezrobotnych? Tylko 365 tys. I co państwo wyrabiacie z Funduszem Pracy? Znaleźliście w nim znakomite źródło zmniejszenia deficytu albo finansowania innych zadań, o których mówił przed chwilą pan poseł Tomaszewski, a są to zasiłki i świadczenia przedemerytalne, staże podyplomowe lekarzy i lekarzy dentystów oraz pielęgniarek.

Panie ministrze, to jest jak najbardziej słuszny, społecznie uzasadniony cel, na którego realizację można naprawdę znaleźć pieniądze w Funduszu Pracy, do którego nieraz sięgaliście w znacznie mniej uzasadnionych przypadkach po pieniądze. Za obietnice trzeba płacić.

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Poseł Elżbieta Rafalska:

Panie premierze, dzisiaj przyszedł czas na płacenie za obietnice. (*Oklaski*)

Marszałek:

Pani poseł, dziękuję. Dziękuję bardzo, pani poseł. Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosków mniejszości 2. i 5., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 439 posłów. Za oddało głos 208 posłów, przeciwnego zdania było 230 posłów, 1 poseł wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wnioski odrzucił.

4. poprawkę oraz 3. wniosek mniejszości już rozpatrzyliśmy.

W 5. poprawce oraz tożsamym z nią 4. wniosku mniejszości do art. 2 projektu ustawy nowelizującej wnioskodawcy proponują skreślić pkt 2.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana posła Wincentego Elsnera.

Poseł Wincenty Elsner:

Pani Marszałkini! Wysoka Izbo! To bardzo ważna poprawka. Dzięki tej poprawce rodzice niepełnosprawnych dzieci już w przyszłym roku, od 1 stycznia 2015 r., otrzymają docelową kwotę – 1300 zł.

Pan minister Kosiniak-Kamysz dowodził podczas debat, że nie ma na to pieniędzy. Gdybym dostał od

Posel Wincenty Elsner

pani marszałkini 10 minut na wypowiedź, a pewnie nie dostanę, to przedstawiłbym 10 różnych źródeł finansowania. A tak w ciągu tej jednej minuty podam tylko jedno źródło finansowania. Likwidacja Funduszu Kościelnego – 95 mln zł (*Oklaski*) plus likwidacja ordynariatów – dwadzieścia kilka milionów, i już na to pieniądze mamy.

(*Posel Krystyna Pawłowicz: Wierutne bzdury.*)

Panie premierze, pytanie: Czy z tej wielkiej góry pieniędzy przekazywanych corocznie na potrzeby Kościoła jest pan skłonny wyjąć małą garstkę, te sto kilkadziesiąt milionów, aby pomóc tym biednym rodzicom niepełnosprawnych? To niewiele, to sto kilkadziesiąt milionów, a tak wielka pomoc. Zresztą sam pan, panie premierze, mówił o likwidacji Funduszu Kościelnego. Dziękuję. (*Oklaski*)

(*Głos z sali: Każdy musi się zaprezentować.*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie pośle.

Proszę o zabranie głosu panią poseł Annę Bańkowską.

Posel Anna Bańkowska:

Dziękuję.

Pani Marszałek! Panie Premierze! Wysoka Izbo! Pan premier słusznie zwrócił uwagę na problemy opiekunów dzieci niepełnosprawnych niezdolnych do samodzielnego życia. Jak twierdzą rodzice, już w 2007 r. obiecał pan im uzasadnienie. Skupił się pan tylko na jednym aspekcie problemów, pieniądzu, który jest w tym momencie ważnym czynnikiem rozwiązywania najbardziej bolesnych spraw. Propozycja rządu rozciąga w czasie dojście do spełnienia obietnicy premiera. SLD proponuje, żeby jednak zakończyć proces podnoszenia tego świadczenia do poziomu płacy minimalnej już w 2015 r.

Pytanie, panie premierze: Czy rząd pod pana kierownictwem nie jest w stanie udźwignąć wydatków na to wyższych o 100 zł na jednego opiekuna od 2015 r.? (*Dzwonek*) Czy nie jest tak, że pan tym rozciąganiem tego w czasie chce udowodnić opinii publicznej...

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Posel Anna Bańkowska:

...że nie uległ presji protestujących rodziców? Zapewniam pana, że nikt w to nie uwierzy, dlatego proszę...

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł. Pani poseł...

Posel Anna Bańkowska:

...nasze argumenty przyjąć jako poważne. Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Bardzo proszę.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 5. poprawki oraz 4. wniosku mniejszości, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 438 posłów. Za oddało głos 206 posłów, przeciwnego zdania było 230 posłów, 2 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę oraz wniosek mniejszości odrzucił.

6. poprawkę oraz 5. wniosek mniejszości już rozpatrzyliśmy.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Pani poseł Beata Kempa z wnioskiem formalnym. Bardzo proszę.

Posel Beata Kempa:

Dziękuję, pani marszałek.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Zgodnie z regulaminem. Mamy teraz punkt, który wywoływał ostatnio bardzo dużo emocji. Wielu ludzi zdało sobie sprawę z tego, docierając do nas, że los osób niepełnosprawnych jest fatalny w kraju w środku Europy, blisko czterdziestomilionowym, bardzo bogatym. I na tyle byłby on hojny i bogaty i tak naprawdę byłby to ukłon w stronę tych osób, gdyby dobry gospodarz wiedział, skąd na to wziąć pieniądze, panie premierze. A więc mój wniosek brzmi, pani marszałek, aby ogłosić przerwę i zwołać Konwent Seniorów po to, żeby cały Konwent Seniorów, razem z panem premierem Donaldem Tuskiem, spotkał się po raz ostatni ze strajkującymi rodzicami i spojrzal im prosto w oczy. (*Oklaski*) Bo pieniądze są, panie premierze, i ja panu powiem, gdzie są te pieniądze. Koszt utrzymania jednego dziecka w placówce państwowej to jest 3600 zł, a oni chcą otoczyć miłością swoje dzieci, właściwie można powiedzieć, robią to z miłości, za darmo, i chcą tylko 1600 zł – 3600 a 1600 zł... (*Gwar na sali*) A więc, panie premierze, zysk z NBP – niech pan powie, ile to będzie, tylko niech pan nie kłamie, proszę.

(*Posel Stefan Niesiołowski: Nie ma pana premiera.*)

(*Głos z sali: Zero, zero.*)

Posel Beata Kempa

Zero? Zero? No to przepraszam bardzo – to kto jest szefem NBP, skoro jest zero zysku? (*Wesołość na sali*)

Druga kwestia – drogie reklamy i ogłoszenia do różnego rodzaju gazet, do różnego rodzaju mediów, które chcą, żebyście być może... żeby państwa wspierały. Wreszcie basen na Stadionie Narodowym, nowy basen na Stadionie Narodowym, gdzie mają być jeszcze zamontowane wiatraki, żeby moi tego świata zrobili sobie zawody windsurfingowe. Ale dla tych dzieci nie ma, panie premierze. Niech pan to sprawdzi.

Wreszcie partie polityczne i finansowanie partii politycznych. (*Dzwonek*) I wreszcie, panie premierze, hipermarkety i banki...

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Posel Beata Kempa:

...czekają na opodatkowanie. Są te pieniądze.

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Posel Beata Kempa:

My jesteśmy... pani marszałek, ostatnie zdanie.

Marszałek:

Ale ostatnie.

Posel Beata Kempa:

Naprawdę jesteśmy gotowi do tego, żeby tych oszczędności poszukać, ale sprawą uczciwości...

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Posel Beata Kempa:

...jest to, abyśmy się spotkali wszyscy...

Marszałek:

Pani poseł...

Posel Beata Kempa:

...z tymi strajkującymi. Dziękuję bardzo. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Ponieważ padł wniosek o przerwę, poddam ten wniosek pod głosowanie.

Kto z pań i panów posłów jest za ogłoszeniem przerwy, proszę podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 439 posłów. Za wnioskiem zagłosowało 197 posłów, przeciwnego zdania było 241 posłów, 1 poseł wstrzymał się od głosu.

Informuję Wysoką Izbę, że wniosek upadł.

Do głosu zapisali się posłowie celem zadania pytania.

Proszę o zabranie głosu panią poseł Beatę Mazurek.

Posel Beata Mazurek:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Te protesty w Sejmie i przed Sejmem to dowód na to, że rząd nie działa dobrze i że nie ma systemowego wsparcia osób niepełnosprawnych. Protesty i ten projekt, o którym mówimy, to dowód na to, że tylko strajkiem, okupacją można uzyskać wysłuchanie u rządzących. Nie idźcie tą drogą, panie premierze.

(*Posel Magdalena Kochan*: Nie machaj palcem.)

Ta ustawa nie konsumuje oczekiwań rodziców, ona dzieli niepełnosprawnych ze względu na wiek. Państwo wiecie, że to jest niezgodne z konstytucją. Nie chcecie przyjąć naszego projektu, nie chcecie nawet, by świadczenie, które wy proponujecie, było waloryzowane. Zatem pytam: Czy państwa polskiego pod rządami Donalda Tuska nie stać na godziwą pomoc dla osób niepełnosprawnych? Tym bardziej że to premier w 2009 r. składał obietnice tym ludziom, obietnice, które do dzisiaj nie są zrealizowane. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu panią poseł Annę Bańkowską.

Posel Anna Bańkowska:

Na początek taka oto konstatacja. Otóż wydaje mi się, że gdy mówimy o sytuacji ludzi najbardziej dotkniętych przez los, niesamodzielnym życiowo, to bez względu na to, jakie argumenty tu padają, powinniśmy się powstrzymać od śmiechu. Tu nic nie jest do śmiechu.

Poseł Anna Bańkowska

Panie premierze, powiem tak – dobrze, że są podnoszone świadczenia, jest to ważny aspekt dla ludzi. Szkoda bardzo, że nie przyjmujecie naszego argumentu, żeby to nastąpiło już od 2015 r., bowiem, jak twierdzą rodzice, przez wiele lat pan to obiecywał, więc już chyba czas nadszedł.

(Prezes Rady Ministrów Donald Tusk: 2017.)

Ale chcę zapytać: Jak państwo rządzący chcecie rozwiązać ten konflikt, żeby rodzice, opiekunowie dzieci niepełnosprawnych i opiekunowie osób dorosłych po prostu wrócili do swoich domów? Jak to chcecie rozwiązać? Między innymi jest podnoszony postulat *(Dzwonek)* co do braku gwarancji podwyższania...

Marszałek:

Dziękuję, pani poseł.

Poseł Anna Bańkowska:

...świadczeń. Otóż...

Marszałek:

Pani poseł...

Poseł Anna Bańkowska:

Pani marszałek, jedno zdanie.

W ustawie z 2004 r. o świadczeniach rodzinnych jest zapis dotyczący weryfikacji świadczeń co trzy lata. Niestety, mimo iż wtedy myśleliśmy...

Marszałek:

Dziękuję, pani poseł.

Poseł Anna Bańkowska:

...że rządy będą to wypełniać...

Marszałek:

Pani poseł...

Poseł Anna Bańkowska:

...zarówno rząd PiS-u, jak i Platformy tego...

Marszałek:

Dziękuję serdecznie, pani poseł.

Poseł Anna Bańkowska:

...nie wypełniał. Jest projekt SLD dotyczący...

Marszałek:

Pani poseł, bardzo panią proszę...

Poseł Anna Bańkowska:

...rewaloryzacji świadczeń...

Marszałek:

Pani poseł...

Poseł Anna Bańkowska:

Dobrze.

Marszałek:

Dziękuję.

Poseł Anna Bańkowska:

...pracujecie nad naszym projektem...

Marszałek:

Dziękujemy bardzo.

Poseł Anna Bańkowska:

...żeby było sprawiedliwie. *(Oklaski)*

Marszałek:

Bardzo dziękujemy.

Za chwilę, pani poseł. Według kolejności pan poseł Arkadiusz Mularczyk.

Poseł Arkadiusz Mularczyk:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Premierze! W tej sprawie już było wiele pana obietnic, w większości były one niezrealizowane. Chciałbym, żeby pan dzisiaj przed Wysoką Izbą, przed matkami, które tutaj pana oglądają, powiedział, kiedy pan zbuduje system pomocy i wsparcia państwa dla rodziców

Posel Arkadiusz Mularczyk

opiekujących się niepełnosprawnymi dziećmi. Pan dobrze wie, że ta ustawa nie buduje tego systemu, ta ustawa podwyższa tylko w nieznacznym stopniu te świadczenia pielęgnacyjne. Proszę powiedzieć, kiedy pan zbuduje system, proszę wskazać mapę drogową działania państwa, działania ministra pracy w tej sprawie.

I, panie ministrze, teraz do pana ministra finansów – panie ministrze, do pana mam pytanie – proszę powiedzieć, panie ministrze, jaki był dochód z VAT-u i akcyzy w pierwszych miesiącach tego roku i czy tych środków nie można byłoby przeznaczyć na podwyższenie świadczeń pielęgnacyjnych. Dziękuję bardzo.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu pana posła Artura Górczyńskiego.

Posel Artur Górczyński:

Dziękuję.

Pani Marszałkini! Wysoka Izbo! Za nami bardzo trudna debata nad kwestią opiekunów niepełnosprawnych osób starszych i opiekunów dzieci niepełnosprawnych. To był naprawdę bardzo trudny tydzień. Złożyliśmy poprawkę – całkiem świadomie, bo wiemy, że tego budżetu nie da się rozciągnąć – w której zaproponowaliśmy, aby te świadczenia zwiększyć do pełnej kwoty od 1 stycznia 2015 r. Niestety nasza poprawka została odrzucona. Pan minister raczył powiedzieć, że będzie składana rządowa poprawka w kwestii rewaloryzacji tych świadczeń każdego roku.

Chciałbym zapytać: Kiedy będziecie składać tę poprawkę? W 2011 r. bowiem premier Donald Tusk obiecał, że kwestia wszystkich opiekunów do 2013 r. będzie rozwiązana. Straciliście już wiarygodność, więc proszę odpowiedzieć, kiedy będziecie tę poprawkę składać, bo chętnie przypilnujemy tego, żeby była ona przyjęta. Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie pośle.

Pan poseł Przemysław Wipler. (*Gwar na sali*)

Posel Przemysław Wipler:

Pani Marszałek! Panie Premierze! Wysoka Izbo! Sytuacja, w której w chwili obecnej jesteśmy, to jest kryzys wywołany przez puste obietnice składane przez przedstawicieli rządu, przez samego pana premiera, dotyczące uzawodowienia opieki nad dziećmi

niepełnosprawnymi. Jestem ojcem i wiem, czym jest troska o dzieci (*Poruszenie na sali*), z jakim lękiem przez wielu rodziców są przyjmowane dzieci niepełnosprawne, jakim wysiłkiem jest opieka nad dziećmi niepełnosprawnymi.

Ta ustawa, którą państwo proponujecie, jest zła. Przede wszystkim mam pytanie do pana premiera: Dlaczego bardzo zamożni rodzice dostaną takie samo świadczenie jak rodzice najubożsi, dlaczego nie ma tutaj kryterium majątkowego? Dlaczego jednocześnie to wsparcie dostaną bardzo dobrze zarabiający oraz ci, którzy go naprawdę potrzebują, czyli ci najubożsi? Dlaczego nie ma tutaj różnicowania? Dlaczego państwo tego nie zróżnicowaliście? Może dlatego brakuje pieniędzy. I dlaczego państwo w chwili obecnej...

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie pośle.

Posel Przemysław Wipler:

...gdy są kamery, gdy są emocje społeczne, rozwiązujecie problem? Co zrobicie z tymi, którzy z innymi grupami protestują poza Sejmem?

Marszałek:

Panie pośle, dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji panią poseł Magdalенę Kochan.

Posel Magdalena Kochan:

Pani Marszałek! Panie Premierze! Wysoka Izbo! Pierwsza rzecz, na którą państwo się powołujecie, o której mówicie, to to, że w Polsce nie ma systemu. W trakcie obrad komisji, w trakcie drugiego, pierwszego czytania przypominaliśmy, ale nie tylko posłowie, także organizacje pozarządowe, także przedstawiciele samorządów, jak ten system jest zbudowany i na czym opieramy współpracę i pomoc dla rodzin z dziećmi z niepełnosprawnością.

Może warto przypomnieć, że na ten cel z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wydajemy 11 mld zł rocznie. Świadczenia, o których dzisiaj mówimy, nie są ani nigdy nie były jedyną formą wspierania tych rodzin. Problem, na ile rodziny chcą z nich skorzystać i na ile same się w to angażują, jest problemem każdej z tych rodzin, jeśli nie potrafią dotrzeć do instytucji stworzonych po to, żeby je wspierać i im pomagać. Przypomnę, że od 2015 r. powołanie asystenta rodziny jest obligatoryjnym zadaniem gmin i myślę, że w ten sposób także pomożemy rodzinom z kłopotami z dziećmi z niepełnosprawnością.

13 czerwca tego roku Komisja Polityki Społecznej i Rodziny ma wyjazdowe posiedzenie w Zamościu,

Posel Magdalena Kochan

gdzie system wspierania rodzin jest zbudowany tak, że zapewniona jest pomoc od świeżo narodzonego dziecka, od malutkiego dziecka po dorosłą osobę. Spróbujmy zobaczyć, że współdziałanie organizacji pozarządowych, rządu i samorządu daje taki efekt, że naprawdę się pomaga. A więc nie mówmy, bo to jest nieprawda, że tego systemu nie ma. To po pierwsze.

Po drugie, w 2007 r., po okresie rozkwitu gospodarczego, wysokiego PKB i wysokich nakładów, jeśli chodzi o możliwości wspierania najuboższych, zasiłek, o którym dzisiaj mówimy, wynosił 420 zł. Od 1 maja będzie wynosił 1 tys. zł, od 1 stycznia 2015 r. – 1200 zł, a od 1 stycznia 2016 r. – 1300 zł netto. Przypomnę, że jeśli mówimy o uzawodowieniu, to wśród samych rodziców dzieci z niepełnosprawnością nie ma jednoznacznie dobrych konotacji, nie wszyscy mówią: chcemy uzawodowienia. Podczas obrad komisji padały głosy: w żadnym wypadku uzawodowienie.

Chcę przypomnieć, że formą uzawodowienia są odprowadzane od każdego takiego świadczenia składki na ubezpieczenia emerytalno-rentowe i zdrowotne. Oznacza to tyle, że czas pieczy nad dzieckiem jest wliczany do stażu potrzebnego do uzyskania emerytury. Jeśli te świadczenia będą niskie... Przypomnę, że najniższa emerytura w naszym kraju będzie gwarantowana przez państwo. Proszę nie mówić, że nie ma systemu. A pan poseł Mularczyk, gdyby zechciał zainteresować się tym systemem, słuchać odpowiedzi i brać udział w dyskusji, solidnie się do niej przygotowując, zapewne nie opowiadałby nieprawdziwych, kłamliwych rzeczy z tej tribuny. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Pan poseł może zabrać głos tylko i wyłącznie w trybie sprostowania. Panie pośle, zrozumiał pan? *(Poruszenie na sali)*

(Poseł Arkadiusz Mularczyk: Tak, w trybie sprostowania.)

Posel Arkadiusz Mularczyk:

Pani poseł, odsyłam panią na galerię do mam...

(Głos z sali: To nie jest sprostowanie.)

...i wtedy pani usłyszysz, czy w Polsce jest system pomocy dla rodzin z dziećmi niepełnosprawnymi. *(Poruszenie na sali)* Odsyłam na galerię do mam. *(Oklaski)*

(Poseł Stefan Niesiołowski: Siadaj.)

Marszałek:

Jednak pan nie zrozumiał.

Bardzo proszę o zabranie głosu ministra pracy i polityki społecznej pana Władysława Kosiniaka-Kamysza.

**Minister Pracy i Polityki Społecznej
Władysław Kosiniak-Kamysz:**

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Świadczenia pielęgnacyjne dla rodziców dzieci niepełnosprawnych utworzono w 2004 r. Wtedy pierwszy raz zostały wprowadzone i objęły ok. 70 tys. osób. Skrupulatnie rozpoczęto proces podnoszenia tych świadczeń, ale dopiero w roku 2009, za naszych rządów. Wzrosły one najpierw o 100 zł, później o kolejne 100 zł, osiągając poziom 820 zł w kwietniu zeszłego roku. Pierwsze podwyżki świadczeń pielęgnacyjnych dla rodziców dzieci niepełnosprawnych miały miejsce za czasów rządów koalicji Platformy i PSL. Nikt nie obiecywał, że w roku 2014 osiągną poziom minimalnego wynagrodzenia. Były obietnice, że w ciągu kilku lat, czterech lub pięciu lat – wyliczaliśmy, że nastąpi to w roku 2017 – osiągną poziom minimalnego wynagrodzenia. Ten projekt ustawy radykalnie przyspiesza proces dojścia do minimalnego wynagrodzenia: od maja 1000 zł na rękę plus składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne, o czym mówiła pani poseł Kochan, 1200 zł od stycznia 2015 r. i 1300 zł na rękę od stycznia 2016 r. Jest to wypełnienie tej obietnicy i przyspieszamy to w tym projekcie ustawy.

Jeśli chodzi o sposób waloryzacji, potwierdzam jeszcze raz to, co mówiłem już dzisiaj z tej tribuny. Na etapie prac w Senacie podczas prac nad tą ustawą zostanie zgłoszona poprawka mówiąca o procentowym wzroście świadczenia pielęgnacyjnego co roku, analogicznym do wzrostu płacy minimalnej, żeby to było już potwierdzone na 100% i żeby nikt tutaj nie miał wątpliwości. Dlatego jeszcze raz proszę Wysoką Izbę o poparcie tej ustawy. Dziękuję bardzo.

Marszałek:

Bardzo dziękuję, panie ministrze.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 439 posłów. Za oddało głos 436 posłów, przeciwnego zdania był 1 poseł, 2 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 14. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o:

1) rządowym projekcie ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów,

2) poselskich projektach ustaw o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Marszałek

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Sławomira Jana Piechotę oraz przeprowadził dyskusję, w trakcie której zgłoszono poprawki.

W związku z tym Sejm skierował ponownie projekt ustawy do komisji w celu ich rozpatrzenia.

Dodatkowe sprawozdanie komisji zostało paniom i panom posłom doręczone w druku nr 2278-A.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji pana posła Sławomira Jana Piechotę.

**Posel Sprawozdawca
Sławomir Jan Piechota:**

Pani Marszałek! Panie Premierze! Wysoka Izbo! Podczas drugiego czytania zgłoszono do tego projektu ustawy 18 poprawek. Komisja rekomenduje przyjęcie poprawki 15., która wprowadza przepis intertemporalny, a celem tego przepisu jest umożliwienie osobom, które utraciły świadczenia w następstwie wygaśnięcia decyzji je przyznających w okresie między 31 grudnia a 30 czerwca, nabycia prawa do specjalnego zasiłku opiekuńczego w sytuacji niepodejmowania zatrudnienia. Zatem już od dnia wejścia w życie ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów nie muszą oni spełniać przesłanki rezygnacji z zatrudnienia. Innymi słowy, ten dodatkowy przepis uprawnia szeroką grupę osób do skorzystania z nowego brzmienia art. 16a ust. 1 niemal natychmiast, czyli 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy. Jeśli chodzi o pozostałe poprawki, komisja rekomenduje, by je odrzucić.

Dodatkowo chciałbym zwrócić uwagę na to, iż w debacie wielokrotnie powoływano się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego, ale można było odnieść wrażenie, że niewielu uczestniczących w tej debacie naprawdę ten wyrok przeczytało. Warto zatem zwyczajnie przeczytać treść tego wyroku, zanim kolejny raz wskaże się na obowiązki z niego wynikające, albowiem trybunał zakwestionował jedną sprawę: wygaśnięcie z mocy prawa decyzji administracyjnych przyznających to świadczenie, nie zakwestionował natomiast możliwości innego ukształtowania uprawnień opiekunów dorosłych osób niesamodzielnych niż to, jakie zostało dokonane w stosunku do rodziców dzieci niepełnosprawnych.

Jako przewodniczący Komisji Polityki Społecznej i Rodziny chciałby zachęcić do udziału w posiedzeniach tej komisji, albowiem wiele osób wypowiadających się w debacie sprawiało wrażenie przekonanych, że coś, w czym nie uczestniczą albo o czym nie wiedzą, w rzeczywistości nie istnieje. Istnieje, tylko trzeba podjąć ten niewielki trud, by się o tym przekonać. W szczególnie sposób chciałbym o to prosić przewodniczącego klubu Solidarnej Polski, który po raz kolejny składa wniosek o przeprowadzenie pierwszego czytania, prosi o rozpoznanie wniosku, po czym nie

przybywa na posiedzenie komisji, uniemożliwiając rozpatrywanie tego wniosku. (*Poruszenie na sali*) Pan przewodniczący Mularczyk bardzo wyraźnie w tej debacie pokazuje, jak troszczy się o dzieci niepełnosprawne. Natomiast 19 lutego, kiedy moja komisja zebrała się, by rozpatrzyć wniosek pana przewodniczącego Mularczyka o wprowadzenie zmian w systemie wsparcia rodzin z dzieckiem niepełnosprawnym, pan Mularczyk nie przybył.

(*Głos z sali: Ooo!*)

Komisja czekała. Wielokrotnie upewniałem się, że pan Mularczyk wie o posiedzeniu komisji. Niestety, mamy wrażenie, że pan Mularczyk częściej wybiera miejsca, gdzie są kamery telewizyjne, a nie te, gdzie się pracuje. (*Oklaski*)

Również wczoraj na posiedzeniu mojej komisji miało się odbyć pierwsze czytanie projektu zgłoszonego przez klub Solidarnej Polski. Przedstawicielem wnioskodawców miała być pani poseł Beata Kempa. Niestety, pani poseł Beata Kempa nie przybyła na posiedzenie (*Poruszenie na sali*), mimo iż sekretariat komisji również wczoraj rano upewniał się, że pani poseł podtrzymuje wniosek i będzie. Na prośbę pani poseł zmieniliśmy kolejność rozpatrywania spraw, by umożliwić pani poseł udział w posiedzeniu. Niestety, kiedy doszliśmy już do tego momentu, w którym należało rozpatrzyć wniosek, pani poseł nie było, a telefonów nie odbierała. Obecny na posiedzeniu przewodniczący klubu Solidarnej Polski milczał, nie podejmując nawet próby usprawiedliwienia tej kolejnej sytuacji, w której regulamin Sejmu i dobre obyczaje są w sposób bezparadonowy deptane. Dziękuję. (*Długotrwałe oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo. (*Gwar na sali*)

Spokojnie.

Bardzo proszę, pani poseł Kempa.

Posel Beata Kempa:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Nic nie usprawiedliwi, panie przewodniczący... Zanim pan uderzy, niech pan się dowie, jaka była prawda. Otóż w dniu wczorajszym poinformowałam... (*Poruszenie na sali*) Chwileczkę, bez nerwów.

Marszałek:

Proszę o ciszę.

Posel Beata Kempa:

W dniu wczorajszym poinformowałam panią z sekretariatu komisji, rano, przed godz. 9, czyli na długo przed rozpoczęciem posiedzenia komisji, że o tej samej godzinie, w tym samym czasie odbędzie się

Posel Beata Kempa

posiedzenie Konwentu Seniorów, na którym będę obecna i w którym chciałam wziąć udział z uwagi na fakt, że zbiegły się dwie ustawy. Projekt ustawy, który miał być procedowany, a który bardzo długo czekał u pana w komisji, bardzo długo, chodziło o to, żeby w żłobkach i przedszkolach na prośbę rodziców założyć monitoring... W tym samym czasie odbyło się bardzo długie, bodajże najdłuższe posiedzenie Konwentu Seniorów w historii tego Sejmu. (*Poruszenie na sali*) Tak, proszę sprawdzić, pani marszałek może to potwierdzić. Dotyczyło ono ustanowienia święta narodowego...

(*Głosy z sali: Uuu...*)

...w dniu kanonizacji Jana Pawła II. (*Wesołość na sali*) Można się śmiać, można kpić. Obie sprawy się zbiegły. W czasie posiedzenia Konwentu Seniorów nie sposób odbierać telefony, panie przewodniczący, trwa dyskusja, trwa rozmowa, są wicemarszałkowie Sejmu, przewodniczący klubów, przedstawiciele Kancelarii Sejmu i w tym czasie nie prowadzę rozmów telefonicznych. Ja uprzedziłam sekretariat komisji, że mogą być problemy, ponieważ zbiega to się z posiedzeniem Konwentu Seniorów, a nie z jakimkolwiek innym wydarzeniem, które uniemożliwiałoby mi przybycie na posiedzenie komisji. Następnym razem proszę dowiedzieć się od pracowników kancelarii, zanim pan będzie próbował godzić w moje dobre imię z mównicy sejmowej. (*Gwar na sali*) Wypadałoby, panie przewodniczący, przeprosić. (*Dzwonek*)

Mało tego, zgodziłam się również, poprosiłam o to, mimo iż bardzo długo oczekiwałam na przyjęcie projektu ustawy dotyczącego bezpieczeństwa dzieci w żłobkach, żeby zostało to przełożone...

Marszałek:

Pani poseł, czas minął.

Posel Beata Kempa:

...w związku z tą nadzwyczajną sytuacją. Tego też panu nie przekazano? Nie sędzę, panie przewodniczący.

Marszałek:

Dziękuję bardzo. Pani poseł, dziękuję bardzo, czas minął.

Posel Beata Kempa:

Po prostu w debacie publicznej trzeba być przede wszystkim uczciwym, panie przewodniczący. (*Oklaski*)

Marszałek:

Pani poseł, dziękuję bardzo.

Jeszcze pan poseł Mularczyk i zaraz udzielę głosu panu przewodniczącemu.

Posel Arkadiusz Mularczyk:

Pani Marszałek! Z wielką przykrością, panie pośle... (*Gwar na sali*)

Marszałek:

Proszę o ciszę.

Posel Arkadiusz Mularczyk:

...słucham pana wypowiedzi, dlatego że od dwóch lat jest pan szefem Komisji Polityki Społecznej i Rodziny i pan wie, ile razy Solidarna Polska składała wnioski o przedstawienie informacji rządu w tej sprawie, ile razy te wnioski były odrzucane. Pan wie, że od marca leży projekt ustawy o podwyższeniu zasiłku pielęgnacyjnego. Pan wie, ile razy ci ludzie byli tu, w Sejmie. I pan wie o tym, że pan nie zdobył ich zaufania. Wręcz przeciwnie. Oni uważają, że pan działa na ich szkodę, panie pośle. To mówią rodzice dzieci niepełnosprawnych. (*Oklaski*)

Panie pośle, niestety, muszę powiedzieć, że oprócz tego, że pan działa na szkodę tego środowiska, to jeszcze pan mówi nieprawdę.

Marszałek:

Panie pośle, to ma być sprostowanie źle zrozumianych pana słów.

Posel Arkadiusz Mularczyk:

Tak, już prostuję.

Panie pośle, ja pana informowałem, że z uwagi na kolizję prac parlamentarnych nie mogę przyjść na posiedzenie komisji i pan specjalnie rozpoczął od procedowania nad tym projektem, po to, żeby dzisiaj oszukiwać opinię publiczną.

Marszałek:

Panie pośle...

Posel Arkadiusz Mularczyk:

Pan jest nieuczciwy, panie pośle. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję uprzejmie.
Bardzo proszę, pan przewodniczący.

Posel Sławomir Jan Piechota:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Jak by to powiedzieć? Cemu mnie nie dziwi, że pan Mularczyk mnie nie rozumie? Chyba mnie to nie dziwi. (*Wesołość na sali*) Bo my, panie Mularczyk, jesteśmy jednak z zupełnie innych światów. Ja jestem ze świata, w którym ludzie sobie ufają, dotrzymują słowa, w którym zachowuje się elementarną przyzwoitość, ale przede wszystkim ja wychodzę z domu z nadzieją. A pan żyje w świecie strachu i swoim strachem próbuje pan zarażać innych. Pan również tych rodziców dzieci niepełnosprawnych próbuje przede wszystkim przestraszyć, a ja pokazuję, jakie są drogi wyjścia z kłopotów, w jakich są takie rodziny. Gdyby pan zechciał poznać takie przykłady, to mógł pan to zrobić u mnie na posiedzeniu komisji. Zobaczyłby pan ośrodek w Miliczu, w małej miejscowości na pograniczu Wielkopolski i Dolnego Śląska.

(*Posel Arkadiusz Mularczyk*: Czy był pan u rodziców? Był pan u nich?)

Zobaczyłby pan... (*Gwar na sali*)

Marszałek:

Panie pośle Mularczyk, panie pośle...

Posel Sławomir Jan Piechota:

Na tym też polega różnica między nami, że pan, panie pośle, idzie tam, gdzie są kamery, bo tam może pan znowu zabłysnąć. (*Oklaski*) A gdyby pan się przyjrzał mojemu funkcjonowaniu, to wiedziałby pan, że unikam kamer, natomiast nie unikam roboty. (*Oklaski*)

Pani marszałek, co chyba znamienne, i tu proszę panią marszałek o pomoc, a także Prezydium Sejmu, trzy razy klub Solidarnej Polski składał wnioski, zwoływaliśmy posiedzenia, ustalaliśmy termin posiedzenia. Najpierw pan poseł Jaki nie przyszedł jako przedstawiciel wnioskodawców...

(*Głosy z sali*: Ooo...)

...potem nie przyszedł pan Mularczyk (*Poruszenie na sali*), a wczoraj nie przyszła pani Kempa.

(*Posel Beata Kempa*: Bo drugi projekt...)

Pani Marszałek! Może trzeba przyjąć specjalną procedurę do rozpatrywania wniosków Solidarnej Polski, czyli uznać, że one są składane po to, by móc je pokazać przed kamerami, a niekoniecznie podejmować nad nimi prace. (*Oklaski*)

Pani poseł Kempa mówi, że powinienem wiedzieć, że pani była na posiedzeniu Konwentu Seniorów, ale pani była przedstawicielem wnioskodawców. (*Poruszenie na sali*)

Marszałek:

Proszę o ciszę.

Posel Sławomir Jan Piechota:

Dlaczego pani nie przyszła, a był pan Mularczyk, który nie musiał być na posiedzeniu komisji, a pan Mularczyk jako przewodniczący klubu mógł być na posiedzeniu Konwentu Seniorów? (*Poruszenie na sali, oklaski*) Wreszcie pan Mularczyk, będąc na posiedzeniu mojej komisji, nie odezwał się słowem. Gdyby powiedział: szanowni państwo, poczekajmy pół godziny, poczekalibyśmy, ale pan Mularczyk w ogóle nie odezwał się w tej sprawie, w związku z tym stało się, jak się stało i może dla wniosków Solidarnej Polski trzeba rzeczywiście wprowadzić specjalny tryb postępowania. Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję.

Panie pośle, proszę mi tu nie wbiegać. Jeszcze pana nie zaprosiłam. Proszę poczekać. (*Wesołość na sali*)

Proszę poczekać.

Pan poseł Tadeusz Woźniak z wnioskiem formalnym.

Posel Tadeusz Woźniak:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Składam wniosek o przerwę tylko po to, żeby pan poseł Piechota ochłonął... Piechociński... (*Wesołość na sali*) ...Piechota, ponieważ z tej trybuny mówi nieprawdę. Chcę panu posłowi Sławomirowi Piechocie przypomnieć, że projekt uchwały o ustanowieniu Dnia Praw Rodziny, który po raz pierwszy został złożony w roku 2009 i nie doczekał się pierwszego czytania do końca poprzedniej kadencji, złożony został po raz kolejny w styczniu roku 2012. Mamy rok 2014 i komisja pod pana przewodnictwem ani razu tym projektem się nie zajęła. Kilkakrotnie prosiłem pana, żeby pan się zajął kwestią Dnia Praw Rodziny, także rodziny z dziećmi niepełnosprawnymi.

Marszałek:

Panie pośle...

Posel Tadeusz Woźniak:

Pan Piechota nigdy nie chciał na to pozwolić. (*Oklaski*)

Marszałek:

Proszę państwa, powracamy...

Pan poseł Jaki z wnioskiem formalnym?

(Poseł Patryk Jaki: Sprostowaniem.)

Sprostowanie, proszę bardzo.

(Poseł Cezary Grabarczyk: Nie zabierał głosu.)

Zaraz, panie pośle.

(Poseł Patryk Jaki: Tak?)

Ale pan w tej dyskusji nie zabierał głosu, więc nie mógł pan być źle zrozumiany. *(Wesołość na sali)*

Może pan zgłosić tylko wniosek formalny.

Poseł Patryk Jaki:

Dobrze.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Premierze! Chciałbym złożyć wniosek formalny o 5 minut przerwy w związku z nieprawdopodobną wypowiedzią pana przewodniczącego Piechoty. Po pierwsze, nie wiem, kto panu przewodniczącemu Piechocie pozwolił tworzyć takie konstrukcje, pozwolił oceniać psychologicznie innych posłów. W mojej ocenie, jeżeli ktoś mówi o jakiejś grzeczności, to nie powinien się w ten sposób zachowywać. To po pierwsze. Po drugie, pan poseł Piechota słynie z takich fajnych numerów. Na czym te numery polegają? Otóż dzwoni pracownik komisji pana przewodniczącego Piechoty i pyta: Panie pośle Jaki, złożył pan projekt ustawy. Czy może pan być tego i tego dnia i reprezentować ten projekt ustawy? Mówię, że nie mogę być, ponieważ w tym czasie mam inne zajęcia w Sejmie. Co robi pan poseł Piechota? Dokładnie na tę godzinę, dokładnie na ten dzień wyznacza to czytanie. Dokładnie tak było z tym projektem ustawy. W tym czasie na mój wniosek odbywała się w Sejmie ważna debata dotycząca przyszłości Elektrowni Opolo. Nie jestem w stanie być o tej samej porze w dwóch miejscach. Jeżeli pan przewodniczący Piechota posiada jakiś cudowny eliksir, który pozwala się rozmnożyć i być jednocześnie... *(Gwar na sali)* Tutaj nie da się mówić.

Marszałek:

Panie pośle, niechże pan mówi do rzeczy. *(Wesołość na sali)* Niech pan mówi same konkrety. Niech pan wreszcie prostuje. *(Posłowie uderzają w pulpity)*

Poseł Patryk Jaki:

Próbuję, ale sam siebie nie słyszę.

Marszałek:

Jak pan sam siebie nie słyszy, to nie moja wina. Niechże pan mówi. *(Gwar na sali)*

Poseł Patryk Jaki:

Ale to pani marszałek jest odpowiedzialna za to. Przepraszam, czy...

Marszałek:

Czy pan nie rozumie? Przesadza pan.

Poseł Patryk Jaki:

Wysoka Izbo! Nie mam takich zdolności, aby być w tym samym miejscu... *(Poruszenie na sali, oklaski)*

Brawo.

(Głosy z sali: Brawo!)

Chciałbym – dobrze, dobrze – tylko *(Dzwonek)*, żeby pan przewodniczący Piechota pokazał mi, w jaki sposób można być w tym samym czasie, o tej samej porze, w dwóch miejscach. Dziękuję. *(Poruszenie na sali)*

Marszałek:

Wysoka Izbo... Wysoka Izbo... *(Dzwonek)* Posłuchajcie państwo. Chciałabym, aby w tej chwili zapadła cisza na sali. Bardzo państwa o to proszę. Mam dla państwa komunikat.

Jak widzę, temperatura na sali bardzo urosła.

Zwołuję Konwent Seniorów.

15 minut przerwy.

(Przerwa w posiedzeniu od godz. 10 min 53 do godz. 11 min 15)

Marszałek:

Wznawiam obrady.

Kontynuujemy rozpatrywanie punktu 14. porządku dziennego.

Przechodzimy do głosowania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2278.

Komisja przedstawia również w dodatkowym sprawozdaniu poprawki, nad którymi głosować będziemy w pierwszej kolejności.

W 1. poprawce wnioskodawcy proponują nowe brzmienie art. 4 projektu ustawy.

Z poprawką tą łączy się poprawka 17.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie.

Komisja wnosi o ich odrzucenie.

Ich przyjęcie spowoduje bezprzedmiotowość poprawek 2., 3. i 10.

Bardzo proszę, pan poseł Stanisław Szwed.

Poseł Stanisław Szwed:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Przed przerwą byliśmy świadkami żenującej dyskusji pomiędzy posłem przewodniczącym z Platformy Obywatelskiej i posłami Solidarnej Polski. Myślę, że dla tych, którzy dzisiaj protestują tutaj, w Sejmie, ale przede wszystkim też dla tych, którzy...

Marszałek:

Panie pośle, do rzeczy, to jest czas na zadanie pytania.

Posel Stanisław Szwed:

...protestują przed budynkiem Sejmu, rzecz jest skandaliczna, nie do zaakceptowania.

W swojej poprawce proponujemy jedną zasadniczą rzecz: że nie ma zgody na to, aby dzielić osoby niepełnosprawne ze względu na wiek. Jeżeli mówimy o osobach, które nie są zdolne do samodzielnej egzystencji, czyli o tych najtrudniejszych przypadkach, to te świadczenia, zarówno dla dzieci, jak i dla dorosłych, powinny być na tym samym poziomie. Dlatego proponujemy, aby to było 50% przeciętnego wynagrodzenia, zapisaliśmy w poprawce, aby to było od 1 stycznia 2015 r., czyli można znaleźć w budżecie państwa środki na ten cel. Apelujemy do Wysokiej Izby o przyjęcie tych rozwiązań. To spowoduje, że protest (*Dzwonek*) przed Sejmem się zakończy. Dziękuję bardzo. (*Oklaski*)

Marszałek:

Informuję, panie pośle, że to nie jest czas na apele, tylko na zadanie pytania.

Przystępujemy do głosowania.

(*Głos z sali: Proszę jeszcze...*)

Kto z pań i panów posłów...

Bardzo proszę, panie ministrze.

**Minister Finansów
Mateusz Szczurek:**

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Ta propozycja oznacza wydatki na świadczenia opiekunów niepełnosprawnych wszystkich przy obecnym systemie w wysokości mniej więcej 20 mld zł rocznie. A więc jeżeli obecni tutaj posłowie protestują przeciwko niektórym wydatkom, to warto uzmysłwić, o jakich tu pieniądzach rocznie mówimy. To jest kwota wielokrotnie wyższa niż to, co Polska wydaje na modernizację polskiej armii, to jest 4 tys. razy więcej, niż zostało przydzielone na budowę Muzeum Jana Pawła II i Prymasa Wyszyńskiego (*Gwar na sali*) – 4 tys. razy więcej – i oznacza to mniej więcej ekwiwalent podwyżki stawki VAT nie o 1%, nie o 2%, ale o 4%. Dziękuję bardzo.

Marszałek:

Dziękuję.

(*Posel Stanisław Szwed: Proszę o głos.*)

Pan minister nie odnosił się do pańskiej wypowiedzi.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawek 1. i 17., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 428 posłów. Za oddało głos 199 posłów, przeciwnego zdania było 225 posłów, 4 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawki odrzucił.

W 2. poprawce do art. 4 projektu ustawy wnioskodawcy proponują, aby zasiłek dla opiekuna przysługiwał w wysokości świadczenia pielęgnacyjnego.

Komisja wnosi o jej odrzucenie.

Przyjęcie tej poprawki spowoduje bezprzedmiotowość poprawek 3. i 10.

Bardzo proszę o zadanie pytania pana posła Tadeusza Tomaszewskiego.

Posel Tadeusz Tomaszewski:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! 19 lutego, kiedy uratowałem punkt w związku z nieobecnością pana posła Mularczyka na posiedzeniu komisji polityki społecznej, pani minister Seredyn odpowiedziała, że rząd pracuje nad rozwiązaniem systemowym. To rozwiązanie systemowe miało polegać na tym, że wysokość świadczenia będzie zależała od stopnia niesamodzielności osoby niepełnosprawnej. I wówczas mówiła tak: W 2015 r. będzie to 900 zł, w 2016 r. – 1150 zł, w 2017 r. – 1300 zł. Co się stało z tym projektem związanym z rozwiązaniem systemowym, jeśli chodzi o pomoc dla dorosłych opiekunów osób niepełnosprawnych, skoro dzisiaj rozpatrujemy tylko i wyłącznie wykonanie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego? Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Proszę o zabranie głosu pana posła Arkadiusza Mularczyka z Solidarnej Polski.

Posel Arkadiusz Mularczyk:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! W dniu dzisiejszym tak naprawdę państwo polskie, rząd zwraca te zasiłki, które w lipcu ub.r. zostały w sposób bezprawny tym ludziom odebrane. Mówię o dorosłych opiekunach osób niepełnosprawnych. Kwota, którą państwo polskie będzie musiało oddać, to jest 1300 mln zł i – z tego, co wiemy – kwota odsetek to będzie ok. 50 mln zł.

Panie premierze, mam do pana pytanie: Kto oświadczy i personalnie odpowiada za ten błąd, że teraz wszyscy podatnicy muszą złożyć się na zaległe odsetki od kwot, które zostały nienależnie zabrane opiekunom dorosłych osób niepełnosprawnych? Kto za to odpowie, panie premierze, że przez wiele miesięcy ci ludzie żyli bez jakichkolwiek środków do życia...

(*Głos z sali: Do rzeczy.*)

Posel Arkadiusz Mularczyk

...popadli w długi, wielu z nich niestety nie doczekało momentu, kiedy państwo polskie zwróci im te środki, które im bezprawnie zabrało? Kto za to odpowie, panie premierze? *(Oklaski)*

Marszałek:

Proszę o zadanie pytania pana posła Stanisława Szweda.

Posel Stanisław Szwed:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Do pana ministra finansów. Panie ministrze, nie wiem, jakich pan wyliczeń dokonywał. My mówimy o osobach niepełnosprawnych ze znacznym stopniem niepełnosprawności, które nie są zdolne do samodzielnej egzystencji. Pan uwzględnił wszystkie grupy i przedstawia pan tu jakieś astronomiczne kwoty. To, co wprowadziliście ustawą w 2012 r., to to, że zabraliście ponad 140 tys. opiekunów osób dorosłych prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, zamienionego później na specjalny zasiłek opiekuńczy. Teraz proponujecie dla tej grupy 520 zł, czyli utrzymujecie świadczenie na tym najniższym poziomie. Przykładowo osoby, które będą miały miesiąc do skończenia 18. roku życia, dostaną 1300 zł, a w tej samej sytuacji osoby mające 18 lat i jeden miesiąc będą miały 520 zł. Uważa pan, że to jest dobre rozwiązanie, słuszne, że to nie będzie zaskarżone do Trybunału Konstytucyjnego? Będzie. I będziecie mieli taki sam problem, jaki w tej chwili macie. Dziękuję. *(Oklaski)*

Marszałek:

Bardzo proszę o zabranie głosu ministra pracy i polityki społecznej pana Władysława Kosiniaka-Kamysza.

**Minister Pracy i Polityki Społecznej
Władysław Kosiniak-Kamysz:**

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Jeśli chodzi o pytanie dotyczące całościowego rozwiązania, rozwiązania systemowego, to odpowiadam, że te prace – już dyskutowaliśmy o tym, panie pośle, w komisji – będą kontynuowane, również w związku z zaproszeniem do okrągłego stołu wszystkich państwa, organizacji pozarządowych, każdego zainteresowanego tym tematem. Dzisiaj rozmawiamy o wykonaniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego, jak najpilniejszym wykonaniu tego wyroku, żeby zwrócić niewypłacone świadczenia wraz z odsetkami – to jest suma około 5,5 tys. na osobę – tym, którzy pozbawieni zostali

tego prawa, oraz przywrócić wypłacanie tych świadczeń. Jeśli chodzi o ilość osób uprawnionych do świadczeń, o czym mówił pan minister Szczurek, to mamy ich 930 tys., więc jeżeli wszystkim przyznano by prawo od początku przyszłego roku...

(Posel Maria Nowak: Co pan opowiada?)

...do świadczenia w wysokości 1300 zł, to byłaby to kwota około 17 mld zł, na tym poziomie; odpowiednio wyższa, bo pan minister odnosił się do 50% przeciętnego wynagrodzenia, a tu chodzi o wyższe niż dzisiejsza płaca minimalna. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki 2., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 437 posłów. Za oddało głos 207 posłów, przeciwnego zdania było 228 posłów, 2 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 3. poprawce do art. 4 projektu ustawy wnioskodawcy proponują, aby zasiłek dla opiekuna przysługiwał:

— od dnia 1 maja 2014 r. w wysokości 800 zł,

— od dnia 1 stycznia 2015 r. w wysokości 1000 zł.

Z poprawką tą łączy się poprawka 10.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie.

Komisja wnosi o ich odrzucenie.

Bardzo proszę, pani poseł Anna Bańkowska.

Posel Anna Bańkowska:

Panie premierze, czy pan wie, że będziemy mieć w wyniku pana obietnic, w wyniku błędu rządu, który odebrał od lipca 140 tys. świadczeniobiorców prawo do świadczenia, i w wyniku dzisiejszych decyzji inaczej traktowane trzy grupy opiekunów zajmujących się tak samo niepełnosprawnymi osobami? Czy pan wie, że ktoś, kto nabył niepełnosprawność znaczną – i jest niezdolny do samodzielnej egzystencji – dzień przed ukończeniem 18. roku życia, jest traktowany jako dziecko, na zupełnie w innych zasadach, mimo że ma 30 lat, a ktoś, kto nabył ją dzień po ukończeniu 18. roku życia, jest traktowany jako dorosły? Czy pan wie, że pierwsi będą dostawać świadczenia w wysokości 1000–1300 zł, a opiekunowie osób dorosłych – w wysokości 525 zł?

SLD proponuje, żeby choć trochę zbliżyła się polityka w tych sprawach *(Dzwonek)*, żeby w tym roku było to 800 zł, a od przyszłego roku 1000 zł.

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Poseł Anna Bańkowska:

Biorąc pod uwagę różnice między pielęgnacją dziecka i dorosłego, tak...

Marszałek:

Pani poseł...

Poseł Anna Bańkowska:

...nie może być, jak jest w tej chwili. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawek 3. i 10., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 437 posłów. Za oddało głos 207 posłów, przeciwnego zdania było 228 posłów, 2 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawki odrzucił.

W 4. poprawce do art. 5 ust. 1 projektu ustawy wnioskodawcy proponują, aby nie określać w ustawie, że wniosek, o którym mowa w tym przepisie, może być złożony nie później niż w terminie 4 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Z poprawką tą łączy się poprawka 5.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie.

Komisja wnosi o ich odrzucenie.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawek 4. i 5., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 435 posłów. Za oddało głos 205 posłów, przeciwnego zdania było 228 posłów, 2 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawki odrzucił.

W 6. poprawce do art. 16a ustawy o świadczeniach rodzinnych wnioskodawcy proponują, aby uchylić ust. 2–4.

Komisja wnosi o jej odrzucenie.

Przyjęcie tej poprawki spowoduje bezprzedmiotowość poprawki 8.

Bardzo proszę, pani poseł Anna Bańkowska.

Poseł Anna Bańkowska:

Dziękuję bardzo.

Ciąg dalszy pytań do pana premiera. Otóż czy pan premier wie, że pana rząd przez trzy lata zlikwidował z własnej nieprzymuszonej woli kryterium dochodowe uprawniające do świadczeń opiekunów zarówno dorosłych, jak i dzieci? I czy pan wie, że od 2013 r. wprowadzono to kryterium tylko wobec opiekunów osób dorosłych. To kryterium wynosi 623 zł na osobę w rodzinie.

Teraz, po przyjęciu tych słusznych ustaw, korzystnych dla dzieci, robi się niesamowicie niesprawiedliwie. Na skutek przyjęcia ustawy zabierającej świadczenia niektórzy opiekunowie osób dorosłych zgodnie z waszą dzisiejszą ustawą będą otrzymywać świadczenia bez względu na dochód w rodzinie, który może wynosić 10, 20 tys. zł, ale niektórzy będą musieli spełnić warunek dotyczący dochodu, który ma być niższy niż 623 zł na osobę w rodzinie. Chodzi o tę samą grupę opiekunów. Nie można tego tolerować. Trzeba znieść to kryterium dochodowe, tak żeby opiekunów osób dorosłych z tej samej grupy traktować na równi. Właśnie to proponujemy. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Proszę o zabranie głosu ministra pracy i polityki społecznej pana Władysława Kosiniaka-Kamysza.

**Minister Pracy i Polityki Społecznej
Władysław Kosiniak-Kamysz:**

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Pani poseł mówi, że teraz powstaje kilka grup uprawnionych do świadczeń z tytułu opieki nad osobą niepełnosprawną. Jest to prawda. Mówiłem o tym już wcześniej, ale jeszcze raz powiem, że to w roku 2004, za czasów premiera Millera, powstało świadczenie pielęgnacyjne. Była to bardzo dobra decyzja. Tyle że, pani poseł, ono obejmowało tylko rodziców dzieci niepełnosprawnych. W ogóle nie było wsparcia dla dorosłych niepełnosprawnych. Wtedy nie dostawali oni ani złotówki. Tak więc nie było kilku świadczeń, było jedno świadczenie, wyłącznie dla rodziców dzieci niepełnosprawnych. Później ta grupa podmiotów została rozszerzona. Teraz mówi pani o obecnym różnicowaniu. Wtedy też było ono obecne. Nie było takiego samego świadczenia dla wszystkich grup, bo opiekunowie dorosłych niepełnosprawnych nie otrzymywali żadnego. Dziękuję bardzo.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Pani poseł w trybie sprostowania.

Poseł Anna Bańkowska:

Panie Ministrze! Chciałabym powiedzieć, iż ma pan dobrą pamięć, ale jest pan niesprawiedliwy. (*Poruszenie na sali*) Mówi pan o rozwiązaniach sprzed 10 lat, natomiast to wy teraz wprowadziliście różnicę w podejściu do opiekunów osób dorosłych i spowodowaliście, że pojawiła się niesprawiedliwość. (*Poruszenie na sali*) Najpierw dajecie świadczenia bez względu na dochód, a potem dzielicie tych ludzi w absolutnie niesprawiedliwy sposób. Tak więc proszę bić się we własne piersi, a nie w cudze. (*Oklaski*)

(*Poseł Krystyna Skowrońska: Pani też.*)

Marszałek:

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki 6., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 435 posłów. Za oddało głos 205 posłów, przeciw – 228, 2 wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 7. poprawce do art. 16a ustawy o świadczeniach rodzinnych wnioskodawcy proponują, aby uchylić ust. 2–5.

Komisja wnosi o jej odrzucenie.

Przyjęcie tej poprawki spowoduje bezprzedmiotowość poprawki 8.

Bardzo proszę, pan poseł Stanisław Szwed.

Poseł Stanisław Szwed:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Pan doskonale wie, że aby otrzymać świadczenie pielęgnacyjne czy specjalny zasiłek opiekuńczy, trzeba się zwolnić z pracy. Zwalniają się z pracy tylko opiekunowie osób niepełnosprawnych, które wymagają 24-godzinnej opieki. Chodzi tu tylko o opiekunów takich osób, nie o wszystkich. Nikt nie zrezygnuje z pracy, aby otrzymywać zasiłek w wysokości 520 zł.

Teraz doprowadzacie do następującej sytuacji. Dla dorosłych ze znacznym stopniem niepełnosprawności, niezdolnych do samodzielnej egzystencji przewidziano specjalny zasiłek opiekuńczy. Jednej grupy nie będzie obowiązywał próg dochodowy, a druga nie będzie mogła przekroczyć progu 623 zł. Tak więc ta osoba, której dochód przekroczy 623 zł na jednego członka rodziny, tego zasiłku nie otrzyma. Jest to absolutnie niezgodne z konstytucją. Proponujemy zniesienie tego kryterium, co jest logicznym rozwiązaniem. Sami wprowadziliście takie rozwiązania, więc bądźcie konsekwentni, niech wszyscy w tej samej grupie mają takie same warunki, bo inaczej do Trybunału Konstytucyjnego zostanie zgłoszony kolejny wniosek, a trybunał uchyli te przepisy, chyba że o to wam chodzi. (*Oklaski*)

Marszałek:

Panie pośle, znowu wygłosił pan oświadczenie zamiast zadać pytanie.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki 7., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 434 posłów. Za oddało głos 204 posłów, przeciw – 228, 2 wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 8. poprawce do art. 16a ustawy o świadczeniach rodzinnych wnioskodawcy proponują nowe brzmienie ust. 2.

Komisja wnosi o jej odrzucenie.

Pani poseł Anna Bańkowska.

Proszę.

Poseł Anna Bańkowska:

Panie Premierze! Czy pan wie, że w Polsce, aby uzyskać prawo do otrzymywania alimentów z budżetu państwa – a jest tak w większości, bo jeżeli chodzi o ściągalność z funduszu alimentacyjnego, to możemy mówić tylko o 5% – dochód nie może przekraczać 725 zł na osobę w rodzinie? Mamy tu do czynienia z osobą, która nie płaci na swoje dzieci.

(*Poseł Krystyna Skowrońska: A tam jest zwrotne.*)

Proszę mi nie przeszkadzać, pani poseł.

Żeby natomiast można było otrzymać prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, ubiegać się o specjalny zasiłek opiekuńczy, ten dochód nie może przekroczyć 623 zł. Proponujemy, żeby próg dochodowy uprawniający do otrzymywania świadczeń, jeśli zdecydowaliście się go nie znosić, wynosił nie mniej niż 725 zł. Chodzi o to, żeby zrównać w tym zakresie prawa do świadczeń z budżetu państwa. Odnosi się to do dzieci, na które nie łożą rodzice, i do opiekunów osób, które są niepełnosprawne. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki 8., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 432 posłów. Za oddało głos 201 posłów, przeciw – 228, 3 wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 9. poprawce do art. 16a ust. 6 ustawy o świadczeniach rodzinnych wnioskodawcy proponują, aby specjalny zasiłek opiekuńczy przysługiwał w wysokości 50% kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym ogłaszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Z poprawką tą łączą się poprawki 11., 13., 14. i 16.

Marszałek

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie.

Komisja wnosi o ich odrzucenie.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawek 9., 11., 13., 14. i 16., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 433 posłów. Za oddało głos 201 posłów, przeciwnego zdania było 228 posłów, 4 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawki odrzucił.

Poprawkę 10. już rozpatrzyliśmy.

W 12. poprawce do art. 16a ustawy o świadczeniach rodzinnych wnioskodawcy proponują dodać ust. 7a.

Komisja wnosi o jej odrzucenie.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki 12., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 429 posłów. Za oddało głos 203 posłów, przeciwnego zdania było 223 posłów, 3 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

Poprawki 13. i 14. już rozpatrzyliśmy.

W 15. poprawce wnioskodawcy proponują, aby w projekcie ustawy po art. 24 dodać nowy artykuł.

Komisja wnosi o jej przyjęcie.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki 15., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 433 posłów. Za oddało głos 430 posłów, 1 poseł był przeciwny, 2 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

Poprawki 16. i 17. już rozpatrzyliśmy.

W 18. poprawce do art. 25 projektu ustawy wnioskodawcy proponują, aby ustawa weszła w życie po upływie 14 dni od daty ogłoszenia.

Komisja wnosi o jej odrzucenie.

Pani poseł Anna Bańkowska.

(*Głosy z sali:* Nie, nie...)

(*Głos z sali:* Wystarczy tego.)

(*Głos z sali:* Ile można?)

(*Poseł Iwona Śledzińska-Katarasińska:* Już wszystko zostało powiedziane.)

Poseł Anna Bańkowska:

Nie denerwujcie się państwo, bo przynajmniej będziecie wiedzieć, co będzie w tej ustawie.

Rząd zdecydował się w części spełnić postulat Sojuszu Lewicy Demokratycznej, który był zawarty w projekcie z druku nr 1766, a mówił o tym, żeby warunek posiadania prawa do świadczenia nie polegał tylko na konieczności rezygnacji z zatrudnienia, ale dotyczył również tych osób, które nie miały pracy, a jej nie podejmowały, czyli chodzi o powstrzymanie się od zatrudnienia. Przepisy, które obowiązują od 2013 r., uniemożliwiają nabycie prawa do świadczenia ludziom, którzy na przykład byli bezrobotni i nie mają pracy. Rząd proponuje, żeby ten warunek został wprowadzony od stycznia 2013 r. My uważamy, że powinno to być od dnia wejścia w życie ustawy. W przeciwnym wypadku powstanie kolejna, nowa grupa osób pretendujących do świadczenia (*Dzwonek*), które mają trudną sytuację materialną, ale ze względu na ten warunek nie nabędą prawa do świadczenia. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki 18., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 435 posłów. Za oddało głos 203 posłów, przeciwnego zdania było 229 posłów, 3 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Bardzo proszę panią poseł Elżbietę Rafalską.

Poseł Elżbieta Rafalska:

Pani Marszałek! Wysoko Izbo! 1 lipca 2013 r. rozegrał się prawdziwy dramat 140 tys. opiekunów osób niepełnosprawnych i rodzin osób niepełnosprawnych. Arbitralną decyzją, jednym artykułem zabraliście państwo uprawnienia, które zostały wcześniej przyznane rodzinom. I dzisiaj ta Izba musi naprawiać tamte błędy.

Panie ministże finansów, jeżeli tak uważnie liczy pan pieniądze, to proszę policzyć, ile płacimy za błędy resortów pod rządami premiera Tuska. To jest kolejny wyrok Trybunału Konstytucyjnego. Proszę państwa, niedawno była realizacja wyroku Trybunału Konstytucyjnego odnoszącego się do zawieszonych emerytur.

Marszałek:

Pytanie, pani poseł.

Posel Elzbieta Rafalska:

Ten sam rys.

Panie ministrze, nie będzie tylko trzech grup zróżnicowanych opiekunów, będą cztery grupy: tych, którzy spełniają kryterium dochodowe, tych, którzy nie spełniają kryterium dochodowego (*Dzwonek*), opiekunów dzieci oraz tych, którzy pobierają wcześniejsze emerytury.

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

Posel Elzbieta Rafalska:

Prawo i Sprawiedliwość poprze to rozwiązanie, ponieważ, proszę państwa, nie mamy wyjścia, bo to jest realizacja wyroku trybunału.

Marszałek:

Pani poseł...

Posel Elzbieta Rafalska:

Ale ta ustawa jeszcze trafi do Trybunału Konstytucyjnego. Przygotowujecie złe prawo. (*Oklaski*)

Marszałek:

Bardzo pani dziękuję, dziękujemy pani bardzo.
Pan Artur Górczyński.
Bardzo proszę.

Posel Artur Górczyński:

Pani Marszałkini! Wysoka Izbo! Ani poprzednia ustawa, ani ta, nad którą za chwilę będziemy głosować, to nie są ustawy naszych marzeń. Ale nie chodzi o nasze marzenia, tylko o godność ludzi, którzy opiekują się osobami niepełnosprawnymi. Dlatego nie mamy innego wyjścia, musimy poprzeć tę ustawę.

Marszałek:

Pytanie, panie pośle, nie oświadczenie.

Posel Artur Górczyński:

Zmierzam do pytania.

Marszałek:

Proszę się szybciej zbliżyć.

Posel Artur Górczyński:

Chciałbym powiedzieć, że jedna z najważniejszych poprawek, jakie dzisiaj przyjęliśmy, została przyjęta dlatego, że zaprosiłem na posiedzenie komisji przedstawicieli osób protestujących. I wreszcie spojrzeliście na ten problem nie przez pryzmat przynależności partyjnej i wysłuchaliście tych osób. A pamiętajcie, że pełnosprawność nie ma koloru legitymacji partyjnej.

Wystąpiliśmy o powołanie specjalnej komisji, żeby ponad podziałami zająć się problemem niepełnosprawności.

Mam pytanie do pana ministra: Czy pan minister poprze wniosek, aby powołać taką komisję? Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Pani poseł Anna Bańkowska.

Posel Anna Bańkowska:

Panie premierze, bardzo lubię do pana zwracać się dzisiaj. Czy pan wie, że ta ustawa, nad którą debatujemy w tej chwili, to nie jest kwestia woli rządu ani gest żaden wobec opiekunów osób dorosłych, tylko wypełnienie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego? Przy tym nieprzyjęcie naszych wniosków co do spojrzenia całościowego w kontekście rozwiązań dotyczących dzieci, powiem szczerze, jest niezrozumiałe. Łagodzenie dysproporcji jest obowiązkiem. A więc powiem tak: oczywiste jest, że walczyliśmy o to, żeby likwidować niesprawiedliwość występującą w ustawie, bo sami złożyliśmy projekt ustawy w tym względzie. Wnioskowaliśmy też do Trybunału Konstytucyjnego o przyspieszenie prac. Tak że nie ma wyjścia. Kawałek sprawy załatwiono, natomiast żadnej satysfakcji z tych rozwiązań mieć nie może ani rząd, ani koalicja. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.
Pan poseł Arkadiusz Mularczyk.
(*Głosy z sali: Ooo!... Adrenalina.*)
Proszę o ciszę.

Posel Arkadiusz Mularczyk:

Pani Marszałek! Panie Premierze! Zadałem panu pytanie na samym początku debaty nad tą ustawą

Posel Arkadiusz Mularczyk

– kto poniesie odpowiedzialność za ten błąd rządu, za to, że 150 tys. ludzi przez 8 miesięcy pozostawało bez środków do życia. Kto konkretnie poniesie odpowiedzialność za to, że Skarb Państwa będzie musiał wypłacić 50 mln odsetek tym osobom? Konkretnie, panie premierze, jaka osoba? Czy pan, czy pan minister pracy, czy jakiś urzędnik?

Ta ustawa nie załatwia sprawy, ponieważ dzieli opiekunów. W przypadku dorosłych opiekunów osób niepełnosprawnych jest bardzo wiele tragedii, często dorośli muszą opiekować się kilkoma osobami, które są w znacznym stopniu niepełnosprawne. Ta ustawa nie załatwia sprawy. Potrzebny jest system, panie premierze. Kiedy pan zbuduje system wsparcia dla osób niepełnosprawnych w naszym kraju?

Marszałek:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji pana posła Sławomira Piechotę.

Posel Sławomir Jan Piechota:

Pani Marszałek! Panie Premierze! Wysoka Izbo! Wielokrotnie w tych pytaniach powracano do kwestii wyroku Trybunału Konstytucyjnego, dlatego raz jeszcze chciałbym podkreślić, że należy czytać się w ten wyrok i zrozumieć, co trybunał zakwestionował, a czego nie kwestionował. Trybunał nie zakwestionował dopuszczalności różnicowania sytuacji rodziców opiekujących się niepełnosprawnymi dziećmi i sytuacji opieki nad niesamodzielną osobą dorosłą. O przesłankach takiego różnicowania bardzo szczegółowo i długo dyskutowaliśmy wielokrotnie na posiedzeniach mojej komisji. Ponadto w tej debacie przewijał się wątek, czy 200, czy 300 zł. Wyrażam przekonanie, które też wielokrotnie było wyrażane na posiedzeniach komisji, że to nie jest jedyny sposób wsparcia – i nie byłby on wystarczający, gdyby był jedyny. Jest bardzo wiele sposobów wspierania rodziny z osobą niepełnosprawną. I dlatego również z tego miejsca chciałbym zaprosić na otwarte posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny 13 czerwca, w piątek, w Zamościu, gdzie od 20 lat budowany jest taki lokalny system wsparcia dla rodzin z osobami niepełnosprawnymi. Widać tam, jaki to może być efektywny, a do tego dość bogaty system, bo osoby, które budują tę sieć wsparcia na Zamojszczyźnie, umieją korzystać z różnych form finansowania ze środków publicznych, a zatem nie tylko z ministerstwa pracy, ale także z Narodowego Funduszu Zdrowia, z subwencji oświatowej, ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a wreszcie ze wsparcia lokalnych władz samorządowych. Na tym posiedzeniu będziemy mogli zapoznać

się z doświadczeniami wielu takich ośrodków prowadzonych w całym kraju i w oparciu o te doświadczenia rekomendować dalsze prace służące usprawnianiu tego systemu. Dziękuję. (Oklaski)

Marszałek:

Bardzo dziękuję.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny, wraz z przyjętą poprawką, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 432 posłów. Za oddało głos 431 posłów, przy braku głosów przeciwnych i 1 głosie wstrzymującym się.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 26. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo atomowe oraz niektórych innych ustaw.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Tadeusza Arkitę oraz przeprowadził dyskusję, w trakcie której nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2273.

Pan poseł się zgłasza do zadania pytania? Bardzo proszę.

Posel Jan Szyszko:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Procedowana zmiana ustawy Prawo atomowe jest pochodną przyjęcia pewnej koncepcji przez rząd PO-PSL, twierdzący, że największym problemem ludzkości jest wzrost koncentracji dwutlenku węgla w atmosferze. Kontynuując realizację tej koncepcji, rząd postanowił zmniejszać koncentrację dwutlenku węgla w atmosferze poprzez stosowanie najnowszych, ale i najdroższych technologii. Przykładem tego jest chociażby stosowanie CCS, czyli wpychanie dwutlenku węgla w pokłady geologiczne. Pokłosem tego jest również koncepcja wprowadzenia energetyki jądrowej w naszym kraju.

Panie Premierze! Pani Poseł! Pani Marszałek! Moje pierwsze pytanie brzmi: Czy pan, panie premierze, wie, że Polska nie ma w chwili obecnej trudności

Posel Jan Szyszko

ze składowaniem paliwa jądrowego? Jeśli tak jest, to z jakiego powodu? (*Dzwonek*)

Drugie pytanie. Panie premierze, dlaczego ta ustawa jest procedowana w tak szybkim tempie? Ta ustawa według prof. Jędryska, chodzi o wczorajszą dyskusję, jest niezwykle niechlujnie przygotowana, skoro pierwsze paliwo jądrowe będzie w Polsce produkowane dopiero za 60 lat. Dziękuję bardzo. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję, panie pośle.

(*Posel Mariusz Orion Jędrysek: Pani marszałek...*)

Niestety, panie pośle, PiS wyczerpał swój limit czasu na zadawanie pytań.

(*Posel Mariusz Orion Jędrysek: W trybie sprostowania, było wymienione moje nazwisko.*)

Jakiego sprostowania, jak pan nie zabierał głosu w tej dyskusji? Będzie pan prostował w innym punkcie, gdy będzie pan uczestniczył w debacie.

Proszę o udzielenie odpowiedzi podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki panią minister Hannę Trojanowską.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Hanna Trojanowska:**

Pani Marszałek! Panie Premierze! Wysoka Izbo! Pozwolę sobie uprzejmie zwrócić uwagę, że nowelizacja Prawa atomowego implementuje dyrektywę Unii Europejskiej dotyczącą bezpiecznego gospodarowania odpadami promieniotwórczymi i wypalonym paliwem jądrowym. Niezależnie od polityki energetycznej naszego kraju z paliwem jądrowym, z jego gospodarką mamy do czynienia od dnia uruchomienia pierwszego reaktora badawczego, którym był reaktor Ewa. Miało to miejsce, nawiasem mówiąc, w dniu mojego urodzenia, a więc już trochę tego paliwa zostało wyprodukowane. Faktem jest również to, że w związku z produkcją paliwa jądrowego, w wyniku pracy reaktora badawczego Maria, produkujemy obecnie znaczące ilości radiofarmaceutyków, leków potrzebnych do leczenia schorzeń onkologicznych, a więc de facto ratujących życie, zatem problem powstawania odpadów promieniotwórczych jest niezwykle istotny ze społeczno-gospodarczego punktu widzenia.

Proszę również Wysoką Izbę o zwrócenie uwagi na istotną różnicę między składowiskami odpadów, między pojęciami dotyczącymi składowisk odpadów promieniotwórczych. W Polsce od 1961 r. w Róźnie funkcjonuje składowisko odpadów niskoaktywnych, a jest potrzeba budowy głębokiego składowiska geologicznego do przechowywania wypalonego paliwa

i wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych. Takie składowisko rzeczywiście będzie potrzebne przez mniej więcej 40 lat po uruchomieniu pierwszej elektrowni jądrowej w Polsce.

Dzisiaj rozmawiamy o kwestiach uporządkowania i wytworzenia najwyższych standardów bezpieczeństwa związanych z gospodarką wypalonym paliwem i odpadami promieniotwórczymi. To naprawdę w tym momencie i w tym punkcie nie ma związku z planami budowy elektrowni jądrowej, a także nie ma wpływu na politykę energetyczną państwa. Dziękuję.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo atomowe oraz niektórych innych ustaw, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 433 posłów. Za oddało głos 288 posłów, przeciwnego zdania było 142 posłów, 3 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Prawo atomowe oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 10. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Regulaminowej i Spraw Poselskich w sprawie wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Lublinie z dnia 22 lipca 2013 r. o wyrażenie zgody przez Sejm na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Krzysztofa Borkowskiego.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią posel Elżbietę Witek.

Przechodzimy do głosowania.

Na podstawie art. 105 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej posel może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej tylko za zgodą Sejmu.

Przypominam, że Komisja Regulaminowa i Spraw Poselskich na podstawie art. 7c ust. 5 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora proponuje, aby Sejm przyjął wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Krzysztofa Borkowskiego.

Na podstawie art. 7c ust. 6 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora Sejm wyraża zgodę na pociągnięcie posła do odpowiedzialności karnej w drodze uchwały podjętej bezwzględną większością głosów ustawowej liczby posłów.

Głosować będziemy nad wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Krzysztofa Borkowskiego.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Lublinie

Marszałek

z dnia 22 lipca 2013 r. o wyrażenie zgody przez Sejm na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Krzysztofa Borkowskiego za czyn określony w tym wniosku, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 422 posłów. Większość ustawowa bezwzględna – 231. Za wnioskiem zagłosowało 162 posłów, przeciwnego zdania było 222 posłów, 38 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów podjął uchwałę o niewyrażeniu zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Krzysztofa Borkowskiego za czyn określony we wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Lublinie z dnia 22 lipca 2013 r.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 17. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o uchwale Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Witolda Pahla oraz przeprowadził dyskusję.

Przechodzimy do głosowania.

Przypominam, że Sejm odrzuca poprawkę Senatu bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

Jeżeli Sejm nie odrzuci poprawki Senatu bezwzględną większością głosów, uważa się ją za przyjętą.

Głosować będziemy nad wnioskami o odrzucenie poprawek Senatu.

Wszystkie poprawki Senat zgłosił do art. 1 ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy Kodeks karny.

W 1. poprawce do art. 199 § 3 Senat proponuje zmiany o charakterze redakcyjno-legislacyjnym.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 1. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 425 posłów. Większość bezwzględna – 213. Za oddało głos 7 posłów, przeciwnego zdania było 418 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W 2. poprawce do art. 200 § 5 Senat proponuje zmiany o charakterze redakcyjno-legislacyjnym.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 2. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 430 posłów. Większość bezwzględna – 216. Za oddał głos 1 poseł, przeciwnego zdania było 429 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie uchwały Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 18. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o uchwale Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Jarosława Piętę oraz przeprowadził dyskusję.

Przechodzimy do głosowania.

Głosować będziemy zgodnie z zasadami stosowanymi w poprzednim punkcie porządku dziennego.

Wszystkie poprawki Senat zgłosił do art. 1 ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

W poprawce 1. do art. 35 § 2 Senat proponuje, aby termin do żądania doręczenia przekładu uzasadnienia wyroku zaocznego przedstawionego wyłącznie w formie ustnej biegł od daty doręczenia wyroku.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 1. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 428 posłów. Większość bezwzględna – 215. Za oddał głos tylko 1 poseł, przeciwnego zdania było 427 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W poprawce 2. do art. 37 § 5 Senat proponuje, aby protokół pisemny, o którym mowa w § 2 pkt 2, był jednobrzmiący z zapisem tekstowym i był sporządzony przy użyciu systemu teleinformatycznego.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 2. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 425 posłów. Większość bezwzględna – 213. Za oddało głos 2 posłów, przeciwnego zdania było 422 posłów, 1 poseł wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W poprawce 3. do art. 37 § 5 pkt 4 Senat proponuje zmianę o charakterze redakcyjnym.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Marszałek

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 3. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 423 posłów. Większość bezwzględna – 212. Za oddało głos 394 posłów, przeciwnego zdania było 29 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm odrzucił poprawkę Senatu bezwzględną większością głosów.

W poprawce 4. do dodanego art. 37b § 1 Senat proponuje, aby strony oraz inne podmioty wymienione w tym paragrafie miały także prawo do bezpłatnego otrzymania z akt sprawy za pomocą środków komunikacji elektronicznej zapisu dźwięku z rozprawy.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 4. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 428 posłów. Większość bezwzględna – 215. Za oddało głos 3 posłów, przeciwnego zdania było 425 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W poprawce 5. do dodanego art. 37b § 1–3 Senat proponuje wyrazy „zapisu dźwięku z rozprawy” zastąpić wyrazami „zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku z rozprawy”.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 5. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 425 posłów. Większość bezwzględna – 213. Za oddało głos 411 posłów, przeciwnego zdania było 14 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm odrzucił poprawkę Senatu bezwzględną większością głosów.

W poprawce 6. do art. 82 w dodanym § 7 Senat proponuje, aby przekład uzasadnienia wyroku, o którym mowa w tym przepisie, doręczało się temu, kto złożył wniosek o jego sporządzenie i doręczenie, oraz aby przepis art. 100 § 5 Kodeksu postępowania karnego stosowało się odpowiednio.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 6. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 431 posłów. Większość bezwzględna – 216. Za oddało głos 426 posłów, przy braku głosów wstrzymujących się i 5 głosach przeciwnych.

Stwierdzam, że Sejm odrzucił poprawkę Senatu bezwzględną większością głosów.

W poprawce 7. do art. 107 w dodanym § 2a Senat proponuje, aby przed przedstawieniem uzasadnienia wyroku w formie ustnej uprzedzić o tym strony.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 7. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 422 posłów. Większość bezwzględna – 212. Za oddało głos 14 posłów, przeciwnego zdania było 408 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie uchwały Senatu do ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 19. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o uchwale Senatu w sprawie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią poseł Dorotę Rutkowską oraz przeprowadził dyskusję.

Przechodzimy do głosowania.

Głosować będziemy zgodnie z zasadami stosowanymi w poprzednim punkcie porządku dziennego.

Poprawki Senatu od 1. do 7. mają charakter legislacyjno-doprecyzowujący.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie.

Komisja wnosi o ich przyjęcie.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem poprawek Senatu od 1. do 7., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 421 posłów. Większość bezwzględna – 211. Za oddał głos 1 poseł, przeciwnego zdania było 420 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawki Senatu przyjął.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie uchwały Senatu w sprawie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 20. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o uchwale Senatu w sprawie ustawy o europejskiej inicjatywie obywatelskiej.

Marszałek

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Macieja Zielińskiego oraz przeprowadził dyskusję.

Przechodzimy do głosowania.

Głosować będziemy zgodnie z zasadami stosowanymi w poprzednim punkcie porządku dziennego.

W poprawce do art. 4 pkt 3 ustawy Senat proponuje, aby odesłanie zawarte w tym przepisie odnosiło się do ust. 3 i 5 w art. 12 rozporządzenia (UE) nr 211/2011.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 422 posłów. Większość bezwzględna – 212. Nie było głosów za i głosów wstrzymujących się, 422 posłów głosowało przeciw.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie uchwały Senatu w sprawie ustawy o europejskiej inicjatywie obywatelskiej.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 21. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa o przedstawionym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (druki nr 1634, 2216 i 2216-A) – trzecie czytanie.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji panią poseł Ewę Wolak.

Poseł Sprawozdawca Ewa Wolak:

Pani Marszałek! Szanowni Państwo! Komisja Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa wnosi, aby Wysoka Izba odrzuciła dwie zgłoszone poprawki. Dziękuję. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję, pani poseł.

Przechodzimy do głosowania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2216.

Komisja przedstawiła również poprawki, nad którymi głosować będziemy w pierwszej kolejności.

W 1. poprawce wnioskodawcy proponują utrzymać dotychczasowe brzmienie pkt 1 w art. 80 § 1 w ustawie Kodeks wykroczeń.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 1. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 422 posłów. Za poprawką oddało głos 134 posłów, przeciwnego zdania było 288 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 2. poprawce wnioskodawcy proponują utrzymać dotychczasowe brzmienie pkt 1 w art. 6 w ustawie o gospodarce nieruchomościami.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Bardzo proszę o zadanie pytania panią poseł Annę Paluch.

Poseł Anna Paluch:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Moje pytanie jest krótkie, skierowane do rządzącej większości. Pytam, dlaczego z takim uporem chcą podtrzymać zmianę w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Otóż w wymienionej ustawie proponuje się zastosowanie instrumentu celu publicznego dla lokalizacji ścieżek rowerowych. Oczywiście nie negujemy zasadności i potrzeby rozbudowy ścieżek rowerowych, ale uważamy, że ten instrument jest zbyt dotkliwy, ponieważ następstwem zmiany w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami jest zastosowanie instrumentu wywłaszczenia. A jak ma się do tego art. 64 konstytucji? Przypomnę, że rozszerzenie ponad rozsądną miarę katalogu celów publicznych określonych w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami naprawdę nie ma większego sensu, co dowodnie zaświadczyl program budowy dróg krajowych i autostrad. *(Dzwonek)* Pomimo zastosowania tych nadzwyczajnych środków...

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Poseł Anna Paluch:

...wyniki w ciągu ostatniego siedmioletnia nie są imponujące. *(Oklaski)*

Marszałek:

Bardzo dziękuję.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 2. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Marszałek

Głosowało 426 posłów. Za oddało głos 139 posłów, przeciwnego zdania było 287 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Pani poseł? (*Poruszenie na sali*)

Pani poseł Paluch.

Bardzo proszę.

(*Głosy z sali: Nie.*)

(*Głos z sali: Zaraz ja pójde.*)

Poseł Anna Paluch:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Premierze! W Polsce mamy 9 tys. km wałów przeciwpowodziowych. Jak stwierdza się w raporcie Najwyższej Izby Kontroli sprzed roku, ponad 40% wałów przeciwpowodziowych wymaga natychmiastowej odbudowy. Ile z nich odbudowano w ostatnich latach, po roku 2010, po wielkiej, dotkliwej w skutkach powodzi?

Jeśli mówimy o tych 40%, czyli 3700 km obwałowań, które budzą zastrzeżenia, przypomnę, że pod kątem stanu technicznego i bezpieczeństwa oceniał je Główny Urząd Nadzoru Budowlanego. No i co się okazało, proszę państwa? Ano to się okazało, że 96,5% wałów ma powyżej 25 lat, a 59% – powyżej 50 lat. (*Poruszenie na sali*)

No i cóż robi pan prezydent, jaką inicjatywę ustawodawczą podejmuje? Co robi większość rządowa, przepychając ten projekt ustawy kolanem, dopychając go, ile się da? Zamiast remontować wały, wpuszczają na nie rowerystów i odbywa się to jeszcze z dodatkowymi kosztami dla właścicieli i utrzymujących te wały. Czy państwo macie poczucie realizmu? (*Dzwonek*)

Marszałek:

Czas minął, pani poseł.

Poseł Anna Paluch:

Czy moglibyście doprowadzić do spójności i do trzeźwej oceny sytuacji? (*Oklaski, poruszenie na sali*)

Marszałek:

Dziękuję, pani poseł.

Salę proszę o ciszę.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 429 posłów. Za oddało głos 417 posłów, 1 głos był przeciwny, 11 posłów wstrzymało się.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw.

(*Przewodnictwo w obradach obejmuje wicemarszałek Sejmu Cezary Grabarczyk*)

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 22. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o odpadach (druki nr 2119, 2163 i 2163-A) – trzecie czytanie.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji pana posła Mirona Sycza.

Poseł Sprawozdawca Miron Sycz:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Komisja Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa rozpatrzyła poprawki zgłoszone podczas drugiego czytania. Wnioskodawcy wycofali 2. poprawkę. Komisja rekomenduje przyjęcie 1. poprawki. Dziękuję bardzo. (*Oklaski*)

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Dziękuję panu posłowi.

Przechodzimy do głosowania.

Komisje wnoszą o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2163.

Komisje w dodatkowym sprawozdaniu przedstawiają jednocześnie poprawkę, nad którą będziemy głosować w pierwszej kolejności.

W poprawce do art. 244a ustawy o odpadach wnioskodawcy proponują dodać ust. 2 i 3.

Komisje wnoszą o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 425 posłów. Za głosowało 294 posłów, przeciw – 126, 5 posłów wstrzymało się od głosu.

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Do zadania pytania zgłosił się pan poseł Marcin Witko, Prawo i Sprawiedliwość.

Proszę bardzo.

Poseł Marcin Witko:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Prawdziwe problemy w gospodarce odpadami najlepiej zobrazuje kilka tytułów prasowych. „Dziennik Gazeta Prawna”: „Śmieci wywiezione, ale nie wiadomo dokąd”, „Gazeta Wyborcza”: „Wielki biznes małych śmieciarzy”, „Złoty biznes śmieciowy”, „Polityka”: „Coś tu śmierdzi”.

(Głos z sali: Gdzie?) (Wesołość na sali)

Oto wypowiedź przedstawiciela Krajowej Izby Gospodarczej: Mamy wielkie śmieciowe podziemie. Fałszowanie danych, nielegalne składowanie śmieci i wyrzucanie ich do dołów w ziemi to powszechna praktyka. Rocznie znika w ten sposób 3 mln t odpadów. Ponad 0,5 mld zł zostaje w kieszeniach nieuczciwych firm kosztem ochrony środowiska.

Panie Ministrze! Jakie działania państwo podejmujecie, aby zwalczać tę śmieciową patologię powstawania nielegalnych składowisk? I jaki związek ma ta nowelizacja z faktycznym rozwiązywaniem problemów w gospodarce odpadami? Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Dziękuję.

Odpowiedzi udzieli podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska pan minister Janusz Ostapiuk.

Bardzo proszę, panie ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Środowiska
Janusz Ostapiuk:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Pytanie dotyczyło działań podejmowanych w zakresie ochrony czystości naszego otoczenia. Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przekazała duże uprawnienia kontrolne samorządom. Namawiamy ich przedstawicieli do tego, żeby z tych uprawnień korzystali. Również Inspekcja Ochrony Środowiska jest upoważniona do tego, żeby prowadzić działania kontrolne.

Chciałbym przy okazji zwrócić uwagę, że sformułowanie o wielkim śmieciowym podziemiu z wypowiedzi przedstawiciela Krajowej Izby Gospodarczej nie jest poparte jakimikolwiek danymi, więc trudno mi na tę część odpowiadać. Dziękuję. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Dziękuję panu ministrowi.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o odpadach, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Komisję Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej, wraz z przyjętą poprawką, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 422 posłów. Za głosowało 292 posłów, przeciw – 126, 4 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o odpadach.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 23. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o rządowym projekcie ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych (druki nr 1576, 2150 i 2150-A) – **trzecie czytanie.**

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji pana posła Adama Szejnfelda.

Poseł Sprawozdawca Adam Szejnfeld:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W drugim czytaniu zgłoszono do projektu 19 poprawek. Komisja rekomenduje uchwalenie 6 spośród z nich, odrzucenie 13, przy czym proponuje połączenie tych poprawek, które wiążą się ze sobą, jeżeli chodzi o ich skutki. W związku z tym w przypadku 7 bloków poprawek głosowalibyśmy przeciw a w przypadku 6 poprawek – za. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Dziękuję panu posłowi.

Przechodzimy do głosowania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2150.

Komisja przedstawia w dodatkowym sprawozdaniu poprawki, nad którymi głosować będziemy w pierwszej kolejności.

W 1. poprawce wnioskodawcy proponują, aby projektowi ustawy nadać inne brzmienie.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Jej przyjęcie spowoduje uchwalenie ustawy w brzmieniu proponowanym przez wnioskodawców oraz zakończenie procedowania.

Do zadania pytania zgłosił się pan poseł Grzegorz Schreiber, Prawo i Sprawiedliwość.

Posel Grzegorz Schreiber:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Projekt rządowy i ta poprawka, nad którą będziemy za chwilę głosowali, stanowią pewnego rodzaju alternatywę. Proponujemy wyłącznie takie zmiany, które rzeczywiście służą dostępowi do zawodów, ułatwiają ten dostęp do wykonywania zawodów. Jednocześnie usuwamy z projektu rządowego te wszystkie zapisy, które w sposób dla nas oczywisty nie mają żadnego związku z deregulacją zawodów.

Panie Ministrze! Zwracam się do ministra sprawiedliwości, który jest gospodarzem tego projektu. Jaki związek z deregulacją zawodów ma usankcjonowanie brzydoty w przestrzeni publicznej? A przecież musi do tego dojść po likwidacji zawodu urbanisty. Dlaczego chcecie w majestacie prawa już teraz pokrywać Polskę takimi chaotycznymi flamasterplanami, które będą przygotowywane przez różnego rodzaju lobbystów? *(Dzwonek)* Jaki związek z deregulacją zawodów mają zmiany, które pogarszają bezpieczeństwo ludzi, jeśli chodzi o przejazdy kolejowe?

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Dziękuję panu posłowi.

Posel Grzegorz Schreiber:

Jaki związek z deregulacją zawodów, panie ministrze, ma wyłączenie funkcjonowania metra i Warszawskiej Kolei Dojazdowej...

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Panie pośle, czas minął.

Posel Grzegorz Schreiber:

...z reżimu ustawy o transporcie kolejowym i w zasadzie odebranie nadzoru Urzędowi Transportu Kolejowego? *(Oklaski)*

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Odpowiedzi udzieli podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości pan minister Stanisław Chmielewski.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Stanisław Chmielewski:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Potwierdzam, jest to alternatywa. Poprawka zgłoszona przez klub

PiS jest alternatywą dla projektu rządowego. Ale chciałbym państwa zapewnić, że dyskusja, którą przeprowadziliśmy w trakcie prac nad tym projektem w Komisji Nadzwyczajnej do spraw związanych z ograniczaniem biurokracji, wykazała w sposób zdecydowany, że projekt jest projektem deregulacyjnym, bo ułatwia dostęp do zawodów m.in. wykonywanych w metrze, również do zawodu urbanisty, poprzez zniesienie ograniczenia, zniesienie obowiązku przynależności. Natomiast jednocześnie zapewniamy wszelkie bezpieczeństwo, i to jeżeli chodzi zarówno o podróżowanie koleją, jak i o tworzenie w sposób odpowiedzialny, przy udziale samorządów, przy wykorzystaniu profesjonalistów, planów, jeżeli chodzi o ład przestrzenny. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

(Posel Tomasz Kulesza: Bardzo ładnie.)

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 1. poprawki, a tym samym za przyjęciem projektu ustawy w brzmieniu proponowanym przez wnioskodawców, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 422 posłów. Za głosowało 142 posłów, przeciwko – 277, wstrzymało się 3 posłów.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 2. poprawce wnioskodawcy proponują utrzymać dotychczasowe brzmienie pkt 19 w art. 3 ustawy Prawo budowlane.

Z poprawką tą łączą się poprawki 10. i 12.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie.

Komisja wnosi o odrzucenie tych poprawek.

Ich przyjęcie spowoduje bezprzedmiotowość poprawek 11. i 13.

Do pytania zgłosiła się pani posłanka Anna Paluch.

Bardzo proszę.

Posel Anna Paluch:

Wysoka Izbo! W sytuacji prawnej stworzonej w 2003 r. nasila się proces chaotycznej i coraz bardziej rozpraszającej się zabudowy w naszym kraju. Przyczyną tego procesu jest to, że przestały obowiązywać istniejące w gminach miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego i wprowadzono możliwość wydawania decyzji o warunkach zabudowy na terenach nieposiadających tychże planów. Gminy, nawet posiadając w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego określoną politykę przestrzenną, są zmuszone do wydawania tych decyzji, które często nie uwzględniają możliwości realizacji gminnej polityki w zakresie zabudowy. Wiele gmin nie

Posel Anna Paluch

sporządza jednak nawet miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego albo czyni to w znikomym zakresie z obawy przed konsekwencjami finansowymi, które wiążą się z uchwaleniem planów.

Czy uważacie państwo, że w takiej sytuacji, przy narastającym chaosie dalsze ułatwianie dostępu do wykonywania zawodu urbanisty poprawi sytuację? To jest pierwsze pytanie.

Druga kwestia. Czy celowe są zmiany (*Dzwonek*) w prawnych rozwiązaniach systemowych przed zakończeniem prac nad Kodeksem urbanistyczno-budowlanym, nad którym rząd podobno pracuje, oraz przed zakończeniem prac w Komisji Rady Europy nad badaniem transparentności przygotowania do wykonywania...

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Proszę kończyć.

Posel Anna Paluch:

...zawodów regulowanych w państwach wspólnego unijnego rynku, a do takich przecież zalicza się zawód urbanisty? Czy państwo godzicie się na to...

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Pani poseł, czas minął.

Posel Anna Paluch:

...żeby można było budować wszystko i wszędzie? Ostatnie zdanie, panie marszałku.

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Nie, proszę kończyć.

Posel Anna Paluch:

Czy godzicie się państwo na rozpraszanie zabudowy mieszkaniowej...

(*Wicemarszałek Cezary Grabarczyk wyłącza mikrofon*)

Wicemarszałek Cezary Grabarczyk:

Pani poseł, czas minął. (*Gwar na sali*)

(*Posel Anna Paluch przemawia przy wyłączonym mikrofonie*)

Pani poseł, czas minął.

W trybie art. 175 ust. 3 zwracam pani uwagę, że utrudnia pani prowadzenie posiedzenia. (*Oklaski*)

(*Głos z sali: Bravo!*)

Odpowiedzi udzieli podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości pan minister Stanisław Chmielewski.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Stanisław Chmielewski:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Ten projekt ustawy nie likwiduje zawodu urbanisty i to jest podstawowa odpowiedź, której chcę państwu udzielić. Chcę zapewnić, że ład przestrzenny jest wartością, która dla rządu Donalda Tuska jest bardzo ważna. Właśnie dlatego, o czym mówiła pani poseł w swoim pytaniu, musimy dokonać tej zmiany, aby szersze grono profesjonalistów, a więc architektów, urbaniści, jak też osoby, które przygotowują się do kształtowania ładu przestrzennego, mogło wykonywać ten zawód w taki sposób, na jaki będą decydować się samorządy poprzez ogłaszanie przetargów. Nie ma zagrożenia dla wykonywania zawodu urbanisty, jak i innych zawodów, które będą przyczyniały się do dobrego ładu przestrzennego. Dziękuję.

(*Przewodnictwo w obradach obejmuje marszałek Sejmu Ewa Kopacz*)

Marszałek:

Pani poseł?

(*Posel Anna Paluch: W trybie sprostowania. Z nazwiska pan minister mnie wymienił.*) (*Poruszenie na sali*)

(*Głosy z sali: Nie, nie...*)

Pan marszałek pokazuje mi – przed chwilą pana marszałka zmieniłam – że nie było wymienione nazwisko.

Dziękuję, pani poseł.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawek 2., 10. i 12., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 411 posłów. Za oddało głos 158 posłów, przeciwnego zdania było 252 posłów, 1 poseł wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawki odrzucił.

W 3. poprawce do art. 14 ust. 3 pkt 3 i 4 ustawy Prawo budowlane wnioskodawcy proponują skrócenie okresu praktyki zawodowej wymaganej do uzyskania określonych uprawnień budowlanych.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Marszałek

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 3. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 402 posłów. Za oddało głos 43 posłów, przeciwnego zdania było 358 posłów, 1 poseł wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 4. poprawce do art. 16 ustawy Prawo budowlane wnioskodawcy proponują m.in., aby minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określał w drodze rozporządzenia wysokość opłat za postępowanie kwalifikacyjne.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 4. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 413 posłów. Za oddało głos 32 posłów, przeciwnego zdania było 381 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 5. poprawce do art. 2 ust. 2 ustawy o doradztwie podatkowym wnioskodawcy proponują, aby zawodowe wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie było zastrzeżone wyłącznie dla podmiotów uprawnionych w rozumieniu ustawy.

Z poprawką tą łączą się poprawki od 6. do 9.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie.

Komisja wnosi o odrzucenie tych poprawek.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawek od 5. do 9., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 408 posłów. Za oddało głos 29 posłów, przeciwnego zdania było 379 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm poprawki odrzucił.

10. poprawkę już rozpatrzyliśmy.

W 11. poprawce wnioskodawcy proponują inne brzmienie art. 20a ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 11. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 415 posłów. Za oddało głos 134 posłów, przeciwnego zdania było 279 posłów, 2 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

12. poprawkę już rozpatrzyliśmy.

W 13. poprawce do art. 8 projektu ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wnioskodawcy proponują w art. 5 pkt 6, aby warunek, o którym mowa w tym przepisie, dotyczył wymagań określonych w pkt 4 lub 5.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 13. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 415 posłów. Za oddało głos 384 posłów, przeciwnego zdania było 31 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

W 14. poprawce do art. 11 projektu ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej wnioskodawcy proponują inne brzmienie art. 161 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 1a.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 14. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 416 posłów. Za oddało głos 360 posłów, przeciwnego zdania było 29 posłów, 27 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

Poprawki od 15. do 19. zostały zgłoszone do art. 18 projektu ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym.

W 15. poprawce do dodawanego pkt 1b w art. 7 wnioskodawcy proponują zmianę o charakterze redakcyjnym.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 15. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 414 posłów. Za oddało głos 389 posłów, przeciwnego zdania było 25 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

W 16. poprawce do dodawanego ust. 5a w art. 9 wnioskodawcy proponują zmianę o charakterze redakcyjnym.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 16. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 414 posłów. Za oddało głos 388 posłów, przeciwnego zdania było 26 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Marszałek

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

W 17. poprawce do art. 9 wnioskodawcy proponują określić zasady publikacji wykazów studiów wyższych, o których mowa w ust. 5a.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Jej przyjęcie spowoduje bezprzedmiotowość 18. poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 17. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 414 posłów. Za oddało głos 165 posłów, przeciwnego zdania było 249 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

W 18. poprawce do art. 9 wnioskodawcy proponują w dodawanym ust. 5b wyrazy „Wykaz studiów wyższych” zastąpić wyrazami „Wykaz kierunków studiów wyższych”.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 18. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 415 posłów. Za oddało głos 396 posłów, przeciwnego zdania było 19 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

W 19. poprawce do art. 9 ust. 5d wnioskodawcy proponują, aby termin, o którym mowa w tym przepisie, był liczony również od dnia zakończenia postępowania kwalifikacyjnego.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 19. poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 411 posłów. Za oddało głos 387 posłów, przeciwnego zdania było 23 posłów, 1 poseł wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana posła Grzegorza Schreibera.

Poseł Grzegorz Schreiber:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Prawo i Sprawiedliwość przedstawiło kompleksową propozycję deregulacji wielu zawodów. Odrzucając tę propozycję, zagłosowaliście przeciwko uczciwej likwidacji wielu barier, przed którymi stoją młodzi ludzie.

Pozostał nam do przegłosowania projekt deregulacji w wersji Platformy Obywatelskiej, projekt, który jest karykaturą deregulacji. Prawo i Sprawiedliwość nie poprze ustawy, która pod hasłem deregulacji zawodów znosi jednocześnie odpowiedzialność państwa za bezpieczeństwo obywateli. Czym innym jak nie znoszeniem odpowiedzialności państwa za bezpieczeństwo obywateli jest likwidacja zawodów zaufania publicznego? Czym innym jak nie znoszeniem odpowiedzialności za bezpieczeństwo obywateli jest narażanie ich na niebezpieczeństwo podczas przejazdów tylko po to, żeby szybciej oddać drugą nitkę metra, tylko po to, żeby zaspokoić aspiracje wiceprezes partii rządzącej, która dzięki temu być może będzie miała większe szanse wygrać wybory, uzyskać reelekcję? Czy naprawdę musicie państwo psuć szczytną ideę deregulacji tym, co w tej chwili proponujecie – karykaturą deregulacji? Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu pana posła Łukasza Gibałę.

Poseł Łukasz Gibała:

Szanowna Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Szanowny Panie Ministrze! Trudno oprzeć się wrażeniu, że całą tę reformę można podsumować słowami, że wielka góra zrodziła mysz. Miała być wielka reforma, a tak naprawdę mamy do czynienia ze zmianami kosmetycznymi i często pozornymi. W teorii rząd dereguluje 90 zawodów, ale – jak pan poseł Szejnfeld, który się uśmiecha, doskonale wie – tak naprawdę duża część tych zawodów to są zawody całkowicie niszowe albo zawody dzielone sztucznie dla celów statystycznych.

Twój Ruch poprze ten projekt, ale nie mamy żadnych złudzeń co do liczby nowych miejsc pracy, które miały powstać rzekomo wskutek tej reformy. Będzie to liczba kosmetyczna. Nie łudzimy się także, że ta reforma w jakiś radykalny sposób poprawi strefę wolności gospodarczej, przestrzeń wolności gospodarczej dla przedsiębiorców.

W związku z tym moje pytanie do rządu brzmi następująco: Kiedy i czy w ogóle możemy oczekiwać większej śmiałości, panie ministrze, jeśli chodzi o deregulacyjne plany rządu? Kiedy rząd zacznie popierać na przykład nasze poprawki, jak te zgłaszane na posiedzeniu komisji czy tutaj, które zmierzały w stronę większej deregulacji? Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę o zabranie głosu ministra sprawiedliwości pana Marka Biernackiego.

Bardzo prosimy, panie ministrze.

Minister Sprawiedliwości Marek Biernacki:

Pani Marszałek! Panie Premierze! Wysoka Izbo! To jest druga transza deregulacji. Jak państwo wiecie, rząd przyjął trzecią transzę deregulacji. Ona wpłynie niedługo do parlamentu. Parlament będzie debatował nad kolejną transzą i będzie ją przyjmował. Czwarta transza jest przygotowywana w ministerstwie. Ponadto pragnę też państwa uspokoić – o ocenę prac deregulacyjnych i rządu, i parlamentu, bo wiadomo, że Wysoka Izba uchwała projekty, poprosiłem bardzo szacowną instytucję, jaką jest Bank Światowy. Bank Światowy jako podmiot niezależny będzie oceniał efekty naszych prac. Chyba jest to podmiot obiektywny. Nie boję się oceny Banku Światowego efektów, wpływu na dostępność zawodów z jednej strony, z drugiej strony nie boję się zupełnie o to, że młodzi ludzie będą mieli o wiele większy dostęp do pracy.

Gdy słyszę np. dzisiejszą debatę o tym, jak chcemy zniszczyć piękne polskie miasta, które zostały zniszczone właśnie przez to, że korporacje były bardzo konsekwentne, że nie dopuszczano do tego, aby nasze miasta mogły się rozwijać tak, jak powinny... Proszę zobaczyć, ile polskich miast w ostatnich latach zostało zniszczonych przy właśnie świetnie funkcjonującym systemie, który jest obecnie. Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji pana posła Adama Szejnfelda.

Posel Adam Szejnfeld:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Ja chcę się odnieść tylko do jednej kwestii tu podniesionej i tylko dlatego, że jest ona absolutnie, bezwzględnie nieprawdziwa. Chodzi o zarzut, że ta ustawa z jednej strony likwiduje zawody zaufania publicznego – tak tu stwierdzono – a z drugiej strony będzie prowadziła do zmniejszenia bezpieczeństwa w Polsce, bo państwo rezygnuje z pieczy nad bezpieczeństwem obywateli i porządku publicznego. To jest nieprawda, to jest kłamstwo.

Ustawa, o której mówimy, tak jak i poprzednia, nie likwiduje ani jednego zawodu zaufania publicznego. Ba, nie likwiduje nawet zawodów, które nie mają statusu zawodu zaufania publicznego, a mają status zawodu regulowanego. Ta ustawa nie ingeruje również w żadne przepisy, które służą zapewnieniu bezpieczeństwa w Polsce. Mało tego, w jednym z rozwiązań zwiększa nadzór państwa, zwiększa odpowiedzialność i bezpieczeństwo w Polsce. Zatem te stwierdzenia są jednoznacznie kłamliwe i o tym chciałem powiedzieć. Dziękuję bardzo.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Nadzwyczajną do spraw związanych z ograniczaniem biurokracji, wraz z przyjętymi poprawkami, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 400 posłów. Za oddało głos 252 posłów, przeciwnego zdania było 142 posłów, 6 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 24. porządku dziennego: Zmiany w składach osobowych komisji sejmowych (druk nr 2288).

Prezydium Sejmu na podstawie art. 20 ust. 1 regulaminu Sejmu, po zasięgnięciu opinii Konwentu Seniorów, przedłożyło wniosek w sprawie zmian w składach osobowych komisji sejmowych.

Czy ktoś z pań i panów posłów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionych propozycji?

Nie ma zgłoszeń.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku w sprawie zmian w składach osobowych komisji sejmowych, w brzmieniu proponowanym w druku nr 2288, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 377 posłów. Za oddało głos 370 posłów, 1 poseł był przeciwny, 6 posłów wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm podjął uchwałę w sprawie zmian w składach osobowych komisji sejmowych.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 27. porządku dziennego: Wybór uzupełniający do składu osobowego Komisji Etyki Poselskiej (druk nr 2289).

Prezydium Sejmu na podstawie art. 20 ust. 1 i art. 143 ust. 13 regulaminu Sejmu, po zasięgnięciu opinii Konwentu Seniorów, przedłożyło wniosek w sprawie wyboru uzupełniającego do składu osobowego Komisji Etyki Poselskiej.

Czy ktoś z pań i panów posłów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionych propozycji?

Nie widzę, nikt się nie zgłasza.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku w sprawie wyboru uzupełniającego do składu osobowego Komisji Etyki Poselskiej, w brzmieniu proponowanym w druku nr 2289, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Marszałek

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Głosowało 385 posłów. Za oddało głos 383 posłów, przeciwnego zdania było 2 posłów, nie było głosów wstrzymujących się.

Stwierdzam, że Sejm podjął uchwałę w sprawie wyboru uzupełniającego do składu osobowego Komisji Etyki Poselskiej.

Ogłaszam 5 minut przerwy.

*(Przerwa w posiedzeniu od godz. 12 min 44
do godz. 12 min 48)*

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Wznawiam obrady.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 25. porządku dziennego: Przedstawione przez Radę Ministrów sprawozdanie z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. (druk nr 1950) wraz ze stanowiskiem Komisji Polityki Społecznej i Rodziny (druk nr 2148).

Proszę o zabranie głosu podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej panią Elżbietę Seredyn w celu przedstawienia sprawozdania.

Bardzo proszę, pani ministro.

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
Elżbieta Seredyn:**

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Mam przyjemność zaprezentować państwu działania, które były podejmowane w ramach współpracy międzyresortowej, a których koordynatorem był minister pracy i polityki społecznej, w obszarze przeciwdziałania przemocy zgodnie z zapisami „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie na lata 2006–2016”. O tych działaniach, które toczyły się od 1 stycznia do 31 grudnia, teraz będę opowiadać.

Przed wszystkim sprawozdanie zostało przygotowane wspólnie z ministrem zdrowia, ministrem edukacji narodowej, ministrem spraw wewnętrznych, ministrem sprawiedliwości. Oczywiście nieodzowny był tu też udział wojewodów i marszałków województw. Działania, które w roku 2012 były zrealizowane w ramach tego programu, to przede wszystkim dokonanie, przeprowadzenie kompleksowej diagnozy dotyczącej zadań wynikających z ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie wykonywanych w ramach swoich działań przez interdyscyplinarne zespoły powołane zgodnie z nowelizacją ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z 2010 r. Badanie zostało przeprowadzone na reprezentatywnej próbie

zespołów interdyscyplinarnych, których liczba wynosi 1666, czyli w 65% gmin w naszym kraju.

W skład badanych zespołów interdyscyplinarnych wchodzi przedstawiciele jednostek organizacyjnych pomocy społecznej. Tak było we wszystkich badanych gminach. We wszystkich badanych gminach członkami zespołów interdyscyplinarnych byli policjanci, przedstawiciele gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych. Przedstawiciele oświaty byli w 99% zespołów, ochrony zdrowia – w 94%. W mniejszej ilości badanych zespołów interdyscyplinarnych byli reprezentanci kuratorów sądowych – w 88%, przedstawiciele organizacji pozarządowych – w 48% i prokuratury – w 16%.

90% badanych zespołów interdyscyplinarnych tworzy grupy robocze. To są grupy, które zajmują się merytoryczną pracą, np. oddziaływaniem na sprawców przemocy, przede wszystkim jednak koncentrują się one już na profesjonalnej pomocy udzielanej osobom, które przemocy doświadczały.

Jakie metody pracy były oceniane przez badanych jako najbardziej skuteczne, efektywne i prowadzące do rozwiązywania problemów związanych z tym złożonym zjawiskiem społecznym? Przede wszystkim wyróżniono współpracę różnych instytucji. Za taką metodą w zespołach interdyscyplinarnych opowiedziało się 93% badanych. Mamy też możliwość zgłoszenia na Policji lub w prokuraturze przypadków stosowania przemocy w rodzinie przez każdego, to znaczy osobę zainteresowaną, doświadczającą przemocy, ale także osobę, która zobowiązana jest do reagowania na zjawisko przemocy. Można taki fakt raportować w prokuraturze i we wszystkich jednostkach Policji.

Kolejną ważną kwestią, która była podnoszona w sprawie skutecznego pomagania, jest dostępność bezpłatnego poradnictwa psychologicznego dla rodzin, a także orzekanie dozoru kuratora sądowego wobec osób stosujących przemoc w rodzinie. To tylko te najważniejsze i takie, które zostały w dużym procencie pozytywnie ocenione.

Kolejne ważne działanie zrealizowane w 2012 r. to działanie, które koncentrowało się na ogólnopolskiej kampanii społecznej, przeprowadzone wspólnie z ministrem sprawiedliwości. Kampania została zakończona publikacją „Informatora dla osób dotkniętych przemocą”, w którym znajdują się oczywiście wskazówki dla tych, którzy doznają przemocy, ale także odpowiedź dla tych, którzy stosują przemoc. Ten poradnik został wydany w nakładzie 4 tys. egzemplarzy rozesłanych do wszystkich jednostek samorządów gminnych. Myślę, że służy tym, którzy tak naprawdę potrzebują gotowej odpowiedzi, jak uzyskać pierwszą bardzo potrzebną pomoc wtedy, kiedy dochodzi do zjawiska przemocy. Działanie to było sfinansowane ze środków budżetu państwa w wysokości 33 tys. zł.

Kolejne zadanie, które realizowane jest w każdym roku kalendarzowym, w każdym roku realizacji krajowego programu, to finansowanie specjalistycznych

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyń

ośrodków wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie. Pozwolę sobie tylko przypomnieć, że w naszym kraju funkcjonuje 35 takich ośrodków, prowadzą je powiaty w ramach zleconego zadania administracji rządowej. W ramach środków z budżetu państwa muszą sobie poradzić ze wszystkimi problemami, które wiążą się z funkcjonowaniem takiego całodobowego ośrodka dla ofiar przemocy. Środki, które przeznaczaliśmy w 2012 r., to 12 mln zł. Jak państwo wiecie, te specjalistyczne ośrodki wsparcia zaspokajają przede wszystkim podstawowe potrzeby ofiary przemocy, ale także służą pomocą medyczną, socjalną, psychologiczną, również prawną. Pobyt w takim ośrodku trwa do 3 miesięcy, natomiast na wniosek pisemny osoby, która przebywa w ośrodku, może być wydłużony. Tu trochę liczb i statystyk co do roku 2012. Ponad 8 tys. osób skorzystało z pomocy udzielonej w specjalistycznych ośrodkach wsparcia, w tym 250 osób to osoby starsze, 311 osób to osoby niepełnosprawne. Z całodobowej pomocy skorzystało ponad 2 tys. osób.

Kolejna sprawa, realizacja zadań przez zespoły interdyscyplinarne w ramach procedury „Niebieskie karty”. Na terenie kraju funkcjonuje w gminach 2467 zespołów interdyscyplinarnych, czyli wszystkie gminy wyposażyły się w takie narzędzie interdyscyplinarne, które ma służyć osobom doznającym przemocy, ale także tym, które przemoc stosują bądź też są narażone na dysfunkcje, które mogą w konsekwencji prowadzić do zaburzenia życia rodzinnego i społecznego. W skład zespołów interdyscyplinarnych wchodzi przedstawiciele jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, gminnej komisji, Policji, oświaty, ochrony zdrowia i organizacji pozarządowych. Przeprowadzone w 2012 r. badania potwierdziły, że przedstawiciele tychże instytucji w pracach badanych zespołów interdyscyplinarnych rzeczywiście uczestniczą bardzo aktywnie, służąc społeczeństwu. W 2012 r. zostało powołanych ponad 48 tys. grup roboczych, za sprawą których ofiara przemocy, ale też sprawca, uzyskuje konkretną pomoc, w tym sporządzana jest „Niebieska karta” typu A. W 2012 r. takich kart sporządzono 63 820. Jednostki organizacyjne pomocy społecznej sporządziły 10 800 „Niebieskich kart”, Policja 50 236, przedstawiciele gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych 820, oświata 1473, a ochrona zdrowia 491.

Kolejne zadanie, które było realizowane w roku 2012 i jest kontynuowane, przy czym dążymy do zmiany jego formuły w odniesieniu do osób stosujących przemoc, to finansowanie i realizacja programów korekcyjno-edukacyjnych dla stosujących przemoc w rodzinie. Realizacja tego zadania w przypadku specjalistycznych ośrodków wsparcia jest zadaniem z zakresu administracji rządowej zleconym powiatowi. Na realizację programów, o których mówiłam, przeznaczono w 2012 r. 4 mln zł. Te programy były

realizowane w ponad 200 podmiotach, zarówno przez organizacje pozarządowe, tak jak już wcześniej wspomniałam, jak i przez specjalistyczne ośrodki wsparcia, ale ich realizacja miała także miejsce w zakładach karnych i aresztach śledczych. Programy te mają na celu przede wszystkim zmianę postaw i zachowań osób, które stosują przemoc, jako że poprzez nabycie odpowiednich konstruktywnych umiejętności kontrolowania agresji można wyeliminować te akty przemocy, które były stosowane do tej pory. Badania, które prowadziliśmy troszkę wcześniej, bo w 2011 r., były poświęcone właśnie tej grupie społecznej, która stosowała przemoc. Osoby te poddano oddziaływaniom korekcyjno-edukacyjnym i okazało się, że 40% osób poddanych oddziaływaniom korekcyjnym nie powraca do stosowania tych dysfunkcyjnych praktyk, to znaczy do stosowania przemocy.

Kolejne działanie, które zostało podjęte i było realizowane z udziałem marszałków województw, to podnoszenie kwalifikacji i jakości sprawowanej funkcji właśnie w ramach pierwszego kontaktu podczas udzielania pomocy i w walce ze zjawiskiem przemocy. To zadanie, w miarę posiadanych możliwości, jest dofinansowywane ze środków budżetu państwa. W 2012 r. to zadanie zostało sfinansowane w całości przez marszałków województwa. Udział w tych szkoleniach, w tych spotkaniach, które miały służyć podnoszeniu jakościowego i merytorycznego poziomu pracowników pierwszego kontaktu, wzięło udział ponad 5 tys. Byli to oczywiście pracownicy ośrodków pomocy społecznej, funkcjonariusze Policji, strażnicy miejscy, kuratorzy sądowi, sędziowie, prokuratorzy, pedagodzy szkolni, nauczyciele, przedstawiciele ochrony zdrowia, członkowie gminnych komisji rozwiązywania problemów alkoholowych. Oni skorzystali z tej podpowiedzi, wypełniali też swoje ustawowe obowiązki, które zobowiązują ich do systematycznego podnoszenia poziomu wiedzy, ale też jej uzupełniania.

Kolejna kwestia, która miała miejsce w roku 2012, to ogólnopolska konferencja dla specjalistów realizujących zadania z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie. To spotkanie było dwudniowe, organizatorem było Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, hasło przewodnie, temat wiodący to „Interdyscyplinarnie przeciw przemocy”. W konferencji wzięło udział blisko 200 osób. Takie spotkania są poświęcone przede wszystkim wymianie doświadczeń, ale także podnoszeniu kwalifikacji, uzupełnianiu wiedzy i odnoszeniu się do wzorców, które są podejmowane w krajach Unii Europejskiej, ale z dużym uwzględnieniem obowiązującego prawa, w tym procedury „Niebieskiej karty”.

Realizacji wszystkich zadań, o których do tej pory powiedziałam, ale także innych, które były tam inicjowane, zmierzam do konkluzji, zawsze towarzyszy Zespół Monitorujący do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie, który funkcjonuje przy Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej; wspiera on, oczywiście merytorycznie, ale także personalnie,

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej Elżbieta Sereďyn**

realizację tych zadań, ale, jak powiedziałam wcześniej, jest też inicjatorem nowych przedsięwzięć. Zespół monitorujący został powołany do życia w 2011 r. W jego skład wchodzi siedmiu przedstawicieli organów administracji rządowej, pięciu przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego, dziewięciu przedstawicieli organizacji pozarządowych, związków i porozumień organizacji pozarządowych oraz kościołów i związków wyznaniowych.

W 2012 r. zespół monitorujący brał udział także w ocenie złożonych wniosków, które aplikowały do programu osłonowego „Wspieranie jednostek samorządu terytorialnego w tworzeniu systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie”. W pracach tego zespołu pojawił się pomysł, ale także i merytoryczne uzasadnienie, przygotowania projektu nowego „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” na lata 2014–2020, który byłby odpowiedzią na zmiany, jakie pojawiły się w związku z nowelizacją ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie w 2010 r. W 2012 r. na realizację zadań wynikających z „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” przeznaczono i wydatkowano kwotę ponad 16 mln zł, z tego, jak państwu już mówiłam, 12 mln zł zostało przeznaczonych na funkcjonowanie specjalistycznych ośrodków wsparcia. Dodatkowo marszałkowie wydatkowali środki na swoje zadania. O jednym państwie wspomniałam, czyli o realizacji szkoleń dla osób pierwszego kontaktu, na to zadanie marszałkowie przeznaczyci 2 mln zł. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przeznaczyło kwotę 600 tys. zł na realizację programu „Razem bezpieczniej”.

Zmierzając powolutku do końca, chcę powiedzieć jeszcze o realizacji programu osłonowego, o którym już trochę powiedziałam. To program, który ma wspierać jednostki samorządu terytorialnego w tworzeniu i realizacji zadań o charakterze własnym, ale także zadań zleconych administracji rządowej, czyli budowanie lokalnego systemu na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Ten program zmierza też do udzielenia dotacji tym projektom, które są składane w ramach otwartego postępowania konkursowego. Jak państwu powiedziałam, robią to jednostki samorządu terytorialnego, później mogą zadania zlecać do realizacji organizacjom pozarządowym. W 2012 r. z kwoty 3 mln zł skorzystały 104 jednostki samorządu terytorialnego, w tym powiaty i samorządy gminne. Jakże to były, bardzo ogólnie, zadania, a może bardziej priorytety? Podejmowanie działań mających na celu poprawę sytuacji rodzin zagrożonych zjawiskiem przemocy w rodzinie, podejmowanie działań profilaktycznych w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie i, trzeci priorytet, udzielanie pomocy dzieciom i młodzieży z rodzin zagrożonych i dotkniętych przemocą w rodzinie.

Oprócz programu osłonowego w 2012 r. podjęto działania i starania, w tym też roku została podpisana

na umowę na działania związane z rozwiązywaniem zjawisk dysfunkcyjnych, w tym przemocy, programu współfinansowanego ze środków mechanizmu norweskiego, który jest realizowany do 2015 r. Kwota, która będzie przeznaczona na realizację tych zadań w tym szerokim horyzoncie czasowym, to 3 mln euro. Głównym celem programu jest zmniejszenie zjawiska przemocy w rodzinie oraz zjawiska przemocy ze względu na płeć, występującego na terenie Polski.

W tym roku, 2014, całkiem świeżo jesteśmy po rozstrzygnięciu w ramach projektu, który był przeznaczony dla NGO, do nich adresowany, im dedykowany. Mogły one ubiegać się o fundusze małych grantów w wysokości 600 tys. euro. 16 podmiotów skorzystało z tej dotacji.

Podsumowując, chcę powiedzieć o refleksjach, o wyzwaniach, jeśli chodzi o rok 2012, ale także późniejsze lata.

Wspomniałam państwu o nowym krajowym programie. Ten program został przygotowany, już trwa proces przygotowania go do legislacji. Za chwilę będzie się nad nim pochylała Rada Ministrów, po to żeby odpowiedzieć na to i realizować możliwie szybko zadania, które zostały nałożone znowu na różne jednostki samorządu terytorialnego, ale także na administrację rządową w odniesieniu do nowelizacji z 2010 r. Chodzi chociażby o zespoły interdyscyplinarne, o których tak naprawdę jest mowa w ustawie, a które nie są jeszcze uwzględnione w krajowym programie.

Kolejne ważne zadanie, o którym też dużo wspólnie z panią minister Agnieszką Kozłowską-Rajewicz mówimy, to utworzenie bezpłatnej całonocowej infolinii dla ofiar przemocy i dla osób stosujących przemoc na bazie telefonu 112.

Oczywiście kompleksowa diagnoza. Zdaję sobie sprawę, że kolejne lata przynosiły nowe informacje o przemocy w różnym aspekcie. Dużo by trzeba było pieniędzy poświęcić na badania, gdyby chcieć to zjawisko w jednym roku kompleksowo przebadать. Dlatego zdecydowaliśmy się na rozwiązania cząstkowe, a teraz chcemy wrócić do tych badań w kontekście płynących wniosków i z wykorzystaniem analogicznej procedury, metodologii, jaka była stosowana w kolejnych latach, powtórzyć to i sprawdzić, jak zjawisko się zmienia.

Ważnym zadaniem – bez znaczenia, w którym roku będziemy o nim mówić – jest podnoszenie świadomości społecznej, mówienie o zjawisku przemocy w kontekście stosowania szeroko rozumianej profilaktyki.

Myślę, że już teraz płynnie przechodzę trochę do tych zadań, które wynikają z ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. To stało się już w zasadzie zadaniem obligatoryjnym. Chodzi o asystenta rodziny, który ma reagować również w takich sytuacjach, w których być może hipotetycznie może dojść do przemocy.

Oczywiście podnoszenie kwalifikacji zawodowych. To też zostało uwzględnione w szerokim zakresie w projekcie, który będzie współfinansowany

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyń

z mechanizmu norweskiego. Jest to również priorytetowe działanie dla nas, myślę, też dla tych, którzy zadania z zakresu przeciwdziałania przemocy realizują, po to żeby skutecznie i dobrze pomagać.

Na koniec chcę powiedzieć, że wciąż pamiętamy o tym, że samorządy lokalne mają dużo do powiedzenia w tej materii. Chcemy je wzmacniać chociażby w zakresie podnoszenia kompetencji, ale także wspierać finansowo w miarę posiadanych środków. O to też będziemy zabiegać w odniesieniu do nowego krajowego programu przeciwdziałania przemocy. Dziękuję. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję bardzo, pani ministro.

Sejm ustalił, że w dyskusji nad tym punktem porządku dziennego wysłucha 10-minutowych oświadczeń...

Przepraszam, jeszcze przedtem się wypowie pani posłanka Agnieszka Hanajczyk w celu przedstawienia sprawozdania komisji.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Agnieszka Hanajczyk:

Pani Marszałek! Pani Minister! Wysoka Izbo! Od razu na wstępie powiem, że pewnie będą w moim wystąpieniu powtórzenia, ale są to ważne liczby, które należy utrwalić, bo z jednej strony zrobiliśmy dużo w zakresie przeciwdziałania przemocy, ale z drugiej strony jest jeszcze bardzo dużo do zrobienia.

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Polityki Społecznej i Rodziny przedstawić sprawozdanie z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. (druk nr 1950).

Realizacja powyższego programu była badana w oparciu o diagnozę funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych i grup roboczych w związku z procedurą „Niebieskie karty”. W ramach badań uzyskano informację dotyczącą działania 1666 zespołów interdyscyplinarnych. Oznacza to, że takim badaniem było objętych 65% gmin w Polsce. Co ważne, z badań wynika, iż w skład zespołów interdyscyplinarnych wchodzi przedstawiciele jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, Policji, gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, oświaty i ochrony zdrowia. W skład 88% zespołów wchodzi kuratorzy sądowi, 48% ma w swoim składzie przedstawiciele organizacji pozarządowych, a 16% – także przedstawiciele prokuratury. Zdecydowana większość zespołów, bo aż 90%, oceniła działania pomocowe dla osób dotkniętych przemocą jako skuteczne, 8% uznało je za nieskuteczne. Jeśli chodzi o proporcje, bo to

też ważne, jeśli chodzi o skuteczność wobec sprawców, to jest to odpowiednio 60% i ponad jedna trzecia, czyli 37%, która uważa te działania za nieskuteczne.

Respondenci badań uważają, że najważniejsze korzyści wynikające z pracy interdyscyplinarnej to kompleksowe, wieloaspektowe udzielanie pomocy rodzinie dotkniętej przemocą, wzajemne uczenie się, dzielenie wiedzą i doświadczeniami oraz lepsza koordynacja działań służb i instytucji w zakresie przeciwdziałania przemocy.

W całej Polsce w ramach instytucji pomagających ofiarom przemocy w rodzinie funkcjonuje 1065 instytucji prowadzonych przez gminy oraz 269 instytucji prowadzonych przez powiaty. Wszystkie instytucje prowadzone przez gminy udzieliły w 2012 r. pomocy w ponad 91 tys. przypadków. Ponad 1400 osób w 2012 r. skorzystało z 10 ośrodków interwencji kryzysowej, jakie były w całej Polsce prowadzone przez gminy. Wśród instytucji prowadzonych przez powiaty w 2012 r. zdecydowaną większość stanowią ośrodki interwencji kryzysowej (74%), a następnie specjalistyczne ośrodki wsparcia (13%) oraz ośrodki wsparcia (9%). Wszystkie ośrodki prowadzone przez powiaty dokonały w 2012 r. 10 862 działań interwencyjnych, w tym 42% działań miało formę programów korekcyjno-edukacyjnych, 4% działań polegało na izolowaniu sprawców od ofiar przemocy.

W całej Polsce działało w tym czasie 35 specjalistycznych ośrodków wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie prowadzonych przez powiaty, z których skorzystało 2046 osób. Rok 2012 to – z uwagi na przeciwdziałanie przemocy – rok obfitujący w szereg kampanii społecznych, konferencje, spotkania, szkolenia. To, co jest istotą badań, to wnioski oraz propozycje kierunków działań i zmian w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie, w tym dotyczące funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych i grup roboczych, choć sami respondenci widzą zalety pracy interdyscyplinarnej, tak jak mówiłam, tj. kompleksowość, zwiększenie efektywności i skuteczności działań, wieloaspektowość udzielania pomocy rodzinom dotkniętym przemocą, lepszą koordynację działań służb i instytucji w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie, a przez to zwiększenie ich skuteczności oraz możliwość wzajemnego uczenia się, dzielenia wiedzą i doświadczeniami.

Niemniej – i to jest bardzo istotne, bo przecież ważne jest to, żeby przy tych sprawozdaniach zastanowić się, co możemy poprawić – można wyszczególnić kluczowe obszary dla funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych, w których potrzebne są pewne wzmocnienia lub ulepszenia. Co to jest? Między innymi jest to wsparcie – takie są oczekiwania – dla członków zespołów i grup roboczych poprzez odciążenie w części obowiązków oraz nadmiernej biurokracji, wprowadzenie gratyfikacji dla członków za dodatkowy zakres obowiązków i odpowiedzialności, zwiększenie wiedzy i podniesienie kompetencji członków poprzez szkolenia i superwizje.

Posel Agnieszka Hanajczyk

Potrzebne jest również zaangażowanie służb i instytucji poprzez poparcie i wsparcie kierownictw służb i instytucji dla prac zespołów, zapewnienie reprezentacji służb i instytucji w składach zespołów i grup roboczych, zapewnienie dyspozycyjności i dostępności członków na potrzeby prac w ramach zespołów interdyscyplinarnych, a także dbałość o współpracę, wzajemne wsparcie, komunikację i zapewnienie przepływu informacji. Ulepszenie to też dbałość o stan zasobów lokalnych, socjalnych, instytucjonalnych, specjalistycznych. Takie oczekiwania dotyczą również przepisów prawnych poprzez zwiększenie znajomości przepisów i procedur w zakresie przeciwdziałania przemocy, dbałość o porządek i jasność przepisów prawnych, zapewnienie jasności ich interpretacji, dzielenie się wiedzą i wymianą doświadczeń dotyczących praktyki ich stosowania.

Niewątpliwie rok 2012 był kolejnym rokiem upowszechniania problematyki przemocy oraz kontynuowano w nim publiczną debatę dotyczącą zerowej tolerancji na przejawy przemocy w rodzinie. Niewątpliwie ten rok był też kolejnym etapem zwiększania świadomości społecznej w zakresie konieczności powiadamiania wyspecjalizowanych służb o aktach przemocy w rodzinie, a także krokiem do kolejnych zmian w mentalności społecznej, np. w zakresie popierania kar cielesnych wobec dzieci.

Waga omawianej problematyki, niezwykle wrażliwa społecznie materia powoduje, że członkowie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny i zaproszeni goście w dyskusji szeroko poruszali problemy, które stanowią przeszkody w skutecznej realizacji programu przeciwdziałania przemocy. Niewątpliwie mankamentem dokumentu przedstawionego przez ministerstwo jest brak badań porównawczych rok do roku. Diagnozując sytuacje związane z przemocą, trudno bez porównań ocenić, czy i na ile stosowane narzędzia są skuteczne. Badania przeprowadzone w ubiegłych latach dotyczyły ogólnego zjawiska przemocy, przemocy wobec dzieci, wobec starszych.

Rok 2012 to badania w sferze funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych i grup roboczych. Dobrym prognostykiem jest informacja, że ministerstwo jako operator programu norweskiego będzie mogło dokonać tak długo oczekiwanych, również przez posłów, badań porównawczych. Członków komisji martwi również fakt, że nie wszystkie gminy, powiaty, województwa, a są chyba dwa, wypełniły zadania ciężące na nich w związku z realizacją programu przeciwdziałania przemocy. Przed resortem i parlamentarzystami stoi zadanie nowelizacji ustawy, w której pojawiają się mechanizmy powodujące, że każda jednostka samorządu terytorialnego wykona ciężące na niej zadanie z zakresu przedmiotowej ustawy.

W trakcie dyskusji na posiedzeniu komisji tematem, który wzbudził sporo emocji, była kwestia izolacji sprawców przemocy i ich odpowiedzialności

karnej za popełniony czyn. Badania wykazują, że wobec 72% sprawców zastosowano łagodny wymiar kary, taki jak np. kara w zawieszeniu, dozór kuratora. Niepokojący jest fakt zachowania sprawców w warunkach recydywy i brak wobec nich stosownej, tj. oczekiwanej, reakcji ze strony wymiaru sprawiedliwości. Obecny na posiedzeniu komisji nacelnik Wydziału ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie w Departamencie Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości pan Michał Lewoc zwrócił uwagę, że kolejne lata wykazują zmiany w działaniach prokuratorów i choć sucha statystyka ciągle jest niezadowolająca, to ich podejście wyraźnie się zmienia, ewoluuje w kierunku oczekiwanym przez ustawodawcę. Na uwagę zasługuje fakt, że wydział opracował informator dla sędziów, prokuratorów i kuratorów sądowych, aby dysponowali własnym kompendium wiedzy, który zawiera nie tylko niezbędne materiały, badania, lecz także wzory postanowień i pism, propozycje sentencji czy orzeczeń.

Nie wolno jednak zapominać, że znaczny obszar do zagospodarowania dotyczy właśnie skuteczności działań zespołów interdyscyplinarnych wobec sprawców przemocy. Mowa tu o działaniach zarówno korekcyjno-edukacyjnych, jak i psychologiczno-terapeutycznych, czyli pogłębianych, bardziej efektywnych.

Przedmiotowy temat jest niezwykle obszerny i niewątpliwie zrobiliśmy milowy krok na każdym szczeblu samorządu w kierunku przeciwdziałania przemocy. Jest to widoczne w szerokim współdziałaniu różnych służb, wyraźnej zmianie świadomości społecznej, ograniczeniu lęku przy zgłaszaniu zjawiska przemocy.

Jesteśmy jednak świadomi, że nasze działania muszą być ciągle intensyfikowane, muszą ewaluować, aby jak najskuteczniej reagować na przemoc. Znam środowiska lokalne. Niedawno odbywały się przecież tygodnie przeciwdziałania przemocy, gdzie – szczególnie dotyczy to małych środowisk – nie zgłasza się żadna osoba, co – przecież jesteśmy tego świadomi – nie oznacza, że jest tak dobrze. Dlatego niezwykle ważne jest ujawnianie przypadków w najmniejszych społecznościach i podejmowanie natychmiastowych, niezbędnych działań.

Na koniec garść informacji o tym, co stanowi fundament wszelkich działań, również w zakresie przeciwdziałania przemocy. Mowa o pieniądzach. Pani minister już o tym wspomniała, ale warto przypomnieć, że na realizację wszystkich zadań przeznaczono kwotę ponad 16 mln zł. Dodatkowo budżet ministra pracy i polityki społecznej przeznaczył pieniądze na realizację programów resortowych. Pieniądze znaleźli również marszałkowie województw w ramach zadania organizowania i prowadzenia szkoleń dla pracowników pierwszego kontaktu. To była kwota 1724 tys. zł. Na program osłonowy pn. „Wspieranie jednostek samorządu terytorialnego w tworzeniu systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie”, w przypadku którego o środki mogły ubiegać się różne jednostki samorządu terytorialne-

Posel Agnieszka Hanajczyk

go we współpracy z organizacjami pozarządowymi, wydatkowano kwotę 2888 tys. zł. Działania na rzecz przeciwdziałania przemocy były także realizowane i współfinansowane w ramach programu „Razem bezpiecznie”. Była to kwota 671 tys.

Niewątpliwie potrzebne są większe środki, chociażby na tworzenie specjalistycznych ośrodków dla ofiar przemocy, środki na programy psychologiczno-terapeutyczne i na to, o czym mówiła pani minister – całodobowy telefon, który dzisiaj nie funkcjonuje.

Kwestie niefinansowe, którymi musimy się zająć, bo takie są oczekiwania przedstawicieli zespołów interdyscyplinarnych, grup roboczych, to niewątpliwie odbiurokratyzowanie „Niebieskiej karty”, z którą mają problem nie tylko nauczyciele, policjanci, ale także sami pracownicy socjalni.

Sprawa, nad którą należy się pochylić, to także poprawienie komfortu rozmów ofiar przemocy z członkami grupy roboczej. Często jest to kilka osób, a wiemy przecież, że stworzenie komfortu podczas rozmów na tematy wyjątkowo trudne, często intymne, szalenie wrażliwe stwarza szansę skuteczniejszej pomocy.

Podsumowując, w imieniu komisji stwierdzam, że widzimy szereg podjętych działań, które wychodzą naprzeciw ograniczeniu zjawiska przemocy, ale podchodzimy też z pokorą i świadomością, że kolejne lata to musi być czas podejmowania nowych wyzwań, które okażą się bardziej efektywne, bardziej skuteczne w tej niezwykle istotnej materii.

Sprawozdanie zostało przyjęte przy 12 posłach głosujących za, były 3 głosy przeciwnie, 4 osoby wstrzymały się od głosu. A zatem komisja przyjęła sprawozdanie z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2012 r. Dziękuję. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Chciałabym teraz bardzo serdecznie przywitać odwiedzających nas dzisiaj uczniów X Liceum Ogólnokształcącego w Krakowie, a konkretnie klasę II. Uczniowie odwiedzają nas dzisiaj na zaproszenie pani posłanki Lidii Gądek. *(Oklaski)*

Witam również bardzo serdecznie pozostałych gości w Sejmie.

Informuję, że Sejm ustalił, iż w dyskusji nad tym punktem porządku dziennego wysłucha 10-minutowych oświadczeń w imieniu klubów.

Otwieram dyskusję.

Jako pierwsza głos zabierze pani posłanka Janina Okragły z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Janina Okragły:

Pani Marszałek! Pani Minister! Wysoka Izbo! Przepraszam bardzo, chyba z przejęcia straciłam głos, ale już go odzyskałam.

Mam zaszczyt przedstawić opinię klubu Platforma Obywatelska w sprawie stanowiska Komisji Polityki Społecznej i Rodziny wobec sprawozdania z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. przedstawionego przez Radę Ministrów. Sprawozdanie to opracowane zostało przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej we współpracy z Ministerstwem Zdrowia, Ministerstwem Edukacji Narodowej, Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, Ministerstwem Sprawiedliwości, wojewodami i marszałkami województw. Opracowany dokument stanowi opis najważniejszych zadań i działań realizowanych w 2012 r. w ramach krajowego programu.

Działania te, zgodnie z postanowieniami „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie”, opracowanego i uchwalonego przez Radę Ministrów w 2006 r., realizowane są na wszystkich szczeblach administracji publicznej we współpracy z organizacjami pozarządowymi i skierowane są zarówno do osób doznających przemocy w rodzinie, jak i do osób stosujących tę przemoc.

Usystematyzowanie działań, wskazanie odpowiedzialności poszczególnym szczeblom administracji publicznej z jednej strony powoduje wzrost odpowiedzialności, a z drugiej strony daje możliwość dokonania oceny i lepszej kontroli. Działania realizowane w ramach krajowego programu mają duże znaczenie w kreowaniu przyszłych priorytetów w walce ze zjawiskiem przemocy w rodzinie. Jednym z kluczowych osiągnięć, które dotychczas udało się zrealizować na szczeblu zarówno centralnym, jak i samorządowym, jest podejmowanie współpracy oraz branie odpowiedzialności za tę problematykę przez różne resorty zaangażowane w realizację programu, ale również przez służby pracujące w środowiskach lokalnych. Warto zaznaczyć, że każdy z resortów zaangażowanych w realizację zadań w ramach „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” realizuje inicjatywy, które w znaczący sposób przyczyniają się do stworzenia spójnego systemu przeciwdziałania temu zjawisku.

Za bardzo ważną inicjatywę realizowaną przez Ministerstwo Sprawiedliwości należy uznać organizację „Tygodnia pomocy ofiarom przestępstw”. Jest to akcja informacyjna dla osób pokrzywdzonych przestępstwem prowadzona od 2011 r. w oparciu o działalność ośrodków pomocy dla osób pokrzywdzonych przestępstwem. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez ośrodki w ramach akcji udzielono ponad 2700 porad psychologicznych i prawnych. W trakcie prowadzonej akcji bezpłatnych porad udzielali radcy prawni, adwokaci, prokuratorzy, asystenci sędziów, policjanci, komornicy, psychologowie,

Posel Janina Okragly

pracownicy socjalni, kuratorzy, aplikanci radcowscy, adwokacy, funkcjonariusze Policji oraz przedstawiciele organizacji pozarządowych.

Zaznaczenia wymaga również to, że ośrodki pomocy dla osób pokrzywdzonych przestępstwem nie były jedynymi miejscami, do których potrzebujący mogli się zwrócić o pomoc. Niezależnie od ośrodków pomocy tej udzielały także inne podmioty, w tym m.in. specjalistyczne ośrodki wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie, ośrodki interwencji kryzysowej, pomocy społecznej, a także udzielali jej radcowie w okręgowych izbach radców prawnych oraz adwokaci w okręgowych radach adwokackich.

Innym działaniem, o którym warto powiedzieć, jest inicjatywa zrealizowana przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w 2012 r., które dofinansowało realizację zadania publicznego: Prowadzenie telefonu zaufania dla dzieci i młodzieży. Przeznaczono na to kwotę 150 tys. zł. Zadanie to realizowane było przez Fundację Dzieci Niczyje i dotyczyło m.in. prowadzenia ogólnopolskiego telefonu zaufania dla dzieci – numer 116 111 – oraz prowadzenia działań informacyjnych i promocyjnych skierowanych do społeczeństwa, dotyczących funkcjonowania telefonu zaufania dla dzieci.

Ponadto Ministerstwo Zdrowia zleciło realizację zadania publicznego pod nazwą „Interdyscyplinarne szkolenie dla osób pracujących w obszarze przeciwdziałania przemocy w rodzinie”, którego celem jest podniesienie kwalifikacji zawodowych osób pracujących w tym obszarze. Adresatami tego szkolenia byli przedstawiciele służb i instytucji pracujących z ofiarami przemocy. Zaś Ministerstwo Edukacji Narodowej rok szkolny 2012/2013 ogłosiło Rokiem Bezpiecznej Szkoły. Utworzono wtedy koalicję na rzecz bezpiecznej szkoły, w skład której weszło 16 organizacji pozarządowych działających na rzecz szeroko rozumianego bezpieczeństwa dzieci i młodzieży. Działania na rzecz bezpieczeństwa uczniów wsparły także inne resorty.

W ten sposób powstała swoista mapa obszarów bezpieczeństwa w szkole, której zawartość rozwijała się wraz z potrzebami uczniów i nauczycieli oraz rodziców. Każdy z obszarów zawiera informacje o partnerach i działaniach skierowanych do szkół. Zagadnienie przemocy w rodzinie uwzględnione zostało przede wszystkim w obszarze przeciwdziałania agresji i przemocy.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej odpowiedzialne za monitorowanie zadań z zakresu przeciwdziałania przemocy w 2012 r. zleciło ośrodkowi badań opinii publicznej przygotowanie diagnozy dotyczącej realizacji zadań wynikających z ustawy wykonywanych przez zespoły interdyscyplinarne i grupy robocze, a także realizacji procedury „Niebieskiej karty”. Raporty z badań są dostępne na stronie internetowej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

Realizacja wspólnych inicjatyw na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie wymaga współdziałania i sprawnej kooperacji na szczeblu centralnym. Dlatego też zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie przy ministrze pracy i polityki społecznej działa Zespół Monitorujący do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie pełniący funkcję opiniodawczo-doradczą. W skład zespołu monitorującego wchodzi wybitni eksperci, zawodowo zajmujący się tematyką przeciwdziałania przemocy w rodzinie, tj. siedmiu przedstawicieli organów administracji rządowej, pięciu przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego oraz przedstawicieli organizacji pozarządowych, w tym jeden przedstawiciel kościoła katolickiego.

W czasie swojej kadencji zespół podejmował wiele wyzwań i wspólnych działań na rzecz stworzenia spójnego systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Jednym z nich jest nowy program, „Krajowy program przeciwdziałania przemocy w rodzinie”. Projekt programu wyznacza priorytetowe obszary działań, realizatorów oraz działania niezbędne do wykonania zarówno przez urzędy centralne, samorząd lokalny, jak i przez organizacje pozarządowe.

Ponadto zespół pracował nad planem propozycji zmian do ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Działalność zespołu to dowód na dobrą kooperację i współpracę przedstawicieli administracji rządowej, samorządowej i – co bardzo ważne – organizacji pozarządowych.

Tak jak na szczeblu centralnym realizowana jest praca interdyscyplinarna, tak i na szczeblu samorządu terytorialnego praca taka odbywa się w ramach zespołów interdyscyplinarnych. Na terenie kraju w gminach funkcjonuje ok. 2,5 tys. zespołów interdyscyplinarnych. O składzie zespołów mówiła już tu pani minister. Główne zadania zespołów to oprócz diagnozowania problemu przemocy w rodzinie podejmowanie działań w środowisku zagrożonym, inicjowanie interwencji, upowszechnianie informacji o instytucjach, osobach i możliwościach udzielania pomocy w środowisku lokalnym, inicjowanie działań w stosunku do osób stosujących przemoc.

W roku 2012 zostało powołanych ponad 48,5 tys. grup roboczych, które realizowały działania skierowane zarówno do osób doznających przemocy, jak i do osób stosujących przemoc. O obowiązkach nie będę mówiła.

Praca z rodziną z problemem przemocy wymaga podejmowania kompleksowych działań, skierowanych zarówno do osób doznających przemocy, jak i do osób stosujących przemoc. Ważne jest doprowadzenie do wyeliminowania zjawiska przemocy w rodzinie, a nie do eliminowania samej rodziny jako komórki społecznej. Dlatego też system przeciwdziałania przemocy w rodzinie w swoich działaniach odnosi się zarówno do osób doznających przemocy, jak i do osób tę przemoc stosujących.

Działania skierowane do sprawców przemocy w rodzinie realizowane są w ramach programów oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych. Realizowane są one

Posel Janina Okragly

200 podmiotach, zarówno w warunkach wolnościowych, jak i w zakładach karnych. Muszę powiedzieć, że w zakładach karnych realizowane jest to już od wielu lat. (*Dzwonek*)

Mogę jeszcze pół minutki?

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Tak, proszę konkludować, pani posłanko.

Posel Janina Okragly:

Realizacja programów oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych jest zadaniem zleconym samorządom powiatowym, a środki finansowe na ich realizację pochodzą z budżetu państwa. Ponadto w ramach procedury „Niebieskiej karty” realizowano działania w odniesieniu do ponad 32 tys. sprawców przemocy.

Może powiem troszkę o danych uzyskanych z Prokuratury Generalnej w 2012 r. Nakaz opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym otrzymało 1241 osób, taka była liczba osób podejrzanych o stosownie przemocy, wobec których zastosowano taki nakaz. 627 osób to liczba osób, wobec których zastosowano dozór policji pod warunkiem opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym. Liczba podejrzanych, wobec których zastosowano dozór policji z jednoczesnym zobowiązaniem powstrzymania się od kontaktu, to ok. 1500 osób.

Z danych Ministerstwa Sprawiedliwości wynika, że w 2012 r. sądy, uwzględniając wnioski prokuratora, za przestępstwo znęcania się z art. 207 § 1 Kodeksu karnego skazały ponad 3,5 tys. osób, a z art. 387 Kodeksu karnego – ponad 2,5 tys. osób, co stanowi około 6,3 tys. osób.

Już kończę.

W 2012 r. sądy powszechne orzekały następujące środki karne: zakaz kontaktowania się z określonymi osobami – tu jest dysproporcja w porównaniu z poprzednimi danymi – w stosunku do 330 osób, zakaz opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu tylko w stosunku do 12 osób i nakaz opuszczenia mieszkania w stosunku do 167 osób.

Podsumowując, należy kontynuować intensywne działania wynikające z obowiązków nałożonych przez „Krajowy program przeciwdziałania przemocy w rodzinie” i jednocześnie wsłuchiwać się w debatę publiczną oraz opinie specjalistów pracujących bezpośrednio z osobami doświadczającymi przemocy i stosującymi przemoc, aby realizowane działania były skuteczne i przynosiły efekty w postaci minimalizacji zjawiska.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Klub Parlamentarny Platforma Obywatelska rekomenduje przyjęcie stanowiska Komisji Polityki Społecznej i Rodziny

wobec sprawozdania Rady Ministrów z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko. Mówiła pani 3 minuty dłużej.

(*Posel Janina Okragly*: Przepraszam.)

Głos zabierze pani posłanka Elżbieta Rafalska z klubu Prawo i Sprawiedliwość.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Elzbieta Rafalska:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! W imieniu Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość przedstawiam stanowisko wobec sprawozdania z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r.

Sprawozdanie to bardzo obszerny materiał, gruba cegła. Składają się na to działania realizowane przez szereg resortów, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, ministra sprawiedliwości, Komendę Główną Policji, Ministerstwo Zdrowia, Ministerstwo Edukacji Narodowej, ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Jest tam również rozdział dotyczący finansowania „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie”, a także ewaluacja, wnioski, podsumowanie, bardzo liczne i obszerne załączniki, raporty dotyczące oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych, działalności specjalistycznych ośrodków wspomagania, realizacji szkoleń i realizacji ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Chcę odnieść się do tej informacji przygotowanej przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej i do zlecenia OBOP przeprowadzenia badań.

Szanowni Państwo! Przeprowadzono ogólnopolskie badanie sondażowe 1666 zespołów interdyscyplinarnych i przebadano większość przewodniczących tych zespołów, badając, jak oceniają oni funkcjonowanie tych zespołów interdyscyplinarnych. Druga część to było eksperckie badanie w formie internetowego panelu dyskusyjnego. Jeśli dobrze zrozumiałam, udział w tym internetowym panelu dyskusyjnym wzięło 36 dyskutantów. Całość kosztowała 139 tys., a wnioski były następujące. Zalety pracy interdyscyplinarnej: kompleksowość, zwiększenie efektywności, wieloaspektowe udzielanie pomocy rodzinie, lepsza koordynacja, sprawne współdziałanie i jeszcze inne bajki na użytek Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, niewiele chyba mające wspólnego z rzeczywistością, jeżeli tylko sięgniemy do raportu Najwyższej Izby Kontroli. Statystyka w tym raporcie jest rzeczywistość, proszę państwa, bardzo obszerna, z podziałem na ośrodki, z podziałem na

Posel Elżbieta Rafalska

województwa, z podziałem na osoby, z dynamiką, z procentami. W nawale tych informacji i danych statystycznych informacje istotne i ważne mieszają się z informacjami, które można było sobie darować dla przejrzystości materiału, ale one są i można je bardzo szczegółowo przeanalizować.

Ze względu na obszerność tego materiału odniosę się tylko do fragmentów, czyli do tego, co było związane z nowelizacją ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z 10 czerwca 2010 r., a więc art. 9a ust. 1, który mówi o powołaniu tych wspólnych zespołów, które miały być receptą na wszelką przemoc, nie tylko w rodzinie. Od samego początku mówiliśmy, że w ogóle nie powinno się mówić o przemocy w rodzinie. Jeżeli przemoc, to przemoc domowa, przemoc w szkole, na ulicy, w miejscu pracy. Stygmatyzujemy rodzinę, mówiąc o tym, że przemoc jest w rodzinie.

Było już przytaczane, kto wchodzi w skład zespołu, zresztą do tego zespołu jeszcze za chwilę wrócę. Szczególnie interesuje mnie też art. 12a ust. 1, który stwarza możliwość zabrania dzieci w sytuacji bezpośredniego zagrożenia życia. To są te elementy, które były niezwykle dyskusyjne i do dzisiaj są bardzo kontrowersyjne. Informacja NIK, oceny i uwagi oraz wnioski oparte zostały naprawdę na wyczerpująco przeprowadzonych badaniach kontrolnych, podkreślam: kontrolnych, a nie sondażowych, popartych rzetelnie zgromadzonymi dowodami. Badania były prowadzone w I półroczu 2012 r. Otóż NIK negatywnie ocenia skuteczność realizacji przez administrację publiczną zadań w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Wprowadzone zmiany pogorszyły sytuację ofiar przemocy. Ta ustawa, proszę państwa, ta nowelizacja, która miała tak istotnie poprawić sytuację, to kolejna porażka rządu, to kolejna nieudana nowelizacja, nieudana zmiana. Nastąpiło znaczne zbiurokratyzowanie procedury „Niebieskie karty”, nadmierne zbiurokratyzowanie struktury, znaczne zwiększenie ilości tworzonej dokumentacji i dublowanie tej dokumentacji, mamy przewlekły tryb postępowania, który uniemożliwia szybkie udzielenie pomocy. 80% wyroków wobec sprawców przemocy zapadło w zawieszeniu, bez skierowania sprawy na oddziaływanie korekcyjno-edukacyjne, co powinno być obligatoryjne.

NIK ocenia, że obecna sytuacja ofiar przemocy nasuwa szereg krytycznych uwag i zastrzeżeń dotyczących systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Współpraca instytucji okazała się niekorzystna z punktu widzenia ofiar przemocy. Stan ten jest w znacznym stopniu konsekwencją rozwiązań wprowadzonych w 2011 r. w sprawie procedury „Niebieska karta”, chodzi tu o rozporządzenie Rady Ministrów. Proszę państwa – nie można tego lekceważyć i w żaden sposób nie można było tego znaleźć nigdzie na stronach tego sprawozdania – zauważalna jest niechęć do nowych rozwiązań zarówno wśród ofiar prze-

mocy, które nie decydują się na powiadamianie organów ścigania, jak i instytucji, które powinny im pomagać. Wzywanie osób, wobec których stosowana jest przemoc, na spotkanie zespołu interdyscyplinarnego lub grupy roboczej, żeby tam w obecności wszystkich opowiadały o sytuacji rodzinnej, o dramatycznych, krępujących, niezwykle trudnych sytuacjach, może być dla ofiary przemocy barierą nie do pokonania. Może być dodatkowym upokorzeniem, powodować dodatkowe obawy, że tak liczny zespół interdyscyplinarny nie zachowa w tej sprawie należytej dyskrecji, że w małych środowiskach wiejskich czy w innych środowiskach za chwilę całe otoczenie będzie wiedziało, co dzieje się w danej rodzinie. A nie każdy chce mówić publicznie o takich sytuacjach. Prawo i Sprawiedliwość mówiło o tym na etapie nowelizacji.

Natomiast wzrost zainteresowania „Niebieską kartą” zaobserwowano wśród osób, dla których jedyną motywacją do ubiegania się o jej założenie było uzyskanie dokumentacji dla celów rozwodowych, opieki nad dzieckiem bądź też uzyskania prawa do lokalu. Jest taka informacja w raporcie, jedna z policjantek mówi o tym, że kilkakrotnie spotkała się z sytuacją, w której żądano wręcz założenia „Niebieskiej karty”, ponieważ adwokat mówił, że będzie to pomocne przy uzyskaniu rozwodu, i nie był to wcale taki rzadki przypadek. W związku z tym jest potrzeba pilnego przeanalizowania istniejącego obecnie systemu, o czym zbyt dużo tu nie mówimy, i znalezienia rozwiązań, które pozwolą szanować, chronić godność i zapewniać pełną dyskrecję ofiarom przemocy. To jest materia niezwykle delikatna, niezwykle wrażliwa, wymagająca dużej ostrożności. Tego nie zachowano podczas tamtej nowelizacji z 2010 r.

Chcę się jeszcze odnieść do zapisu kontrowersyjnego art. 12a ust. 2. Szukałam w tym materiale informacji na ten temat. Proszę państwa, na mocy tego artykułu bez wyroku sądu, decyzją pracownika socjalnego, Policji i w obecności przedstawiciela ochrony zdrowia zabrano 500 dzieci z polskich rodzin. Proszę państwa, na ten temat w tym materiale znalazły się dosłownie cztery linijki. Czy to znaczy, że nie mamy prawa wiedzieć, co się dalej z tymi dziećmi działo? Jaka to była sytuacja? Czy te dzieci zostały skierowane do rodziny zastępczej, do placówki opiekuńczo-wychowawczej? To są te alarmujące, medialne informacje, w których mówimy o tym, że dzieci w Polsce zabierane są z powodu trudnej sytuacji materialnej rodzin, z powodu biedy. Bo ta bieda bardzo często oceniana jest jako zagrożenie życia, jako sytuacja i argument wystarczający do stwierdzenia, że istnieją zagrożenia dla bezpieczeństwa dziecka, bo rodziców nie stać np. na wykupienie leków. (*Dzwonek*)

Proszę państwa, to są te powody, dla których mój klub Prawo i Sprawiedliwość stawia wniosek o odrzucenie tej informacji w całości. Jeśli chodzi o sprawę, o której powiedziałam, że w Polsce zabrano 500 dzieci, nie było w tym materiale żadnego wyjaśnienia,

Posel Elżbieta Rafalska

żadnej informacji o dalszych losach tych dzieci. Chciałabym zdążyć sobie sprawę, że państwo to monitorujecie i że to było realizowane jako zadanie własne gmin, jednak mamy prawo wiedzieć, jak działają nowe rozwiązania ustawowe, które zostały wprowadzone, a to był drugi rok obowiązywania tego artykułu, mamy prawo oczekiwać pełniejszej informacji na ten temat. W związku z tym klub wnosi o odrzucenie tej informacji.

Na koniec muszę powiedzieć, że jeden z materiałów resortowych, które były czasami bardzo rozbieżne, zwrócił moją uwagę z powodu jakby większej wnikliwości. Jest to materiał ministra sprawiedliwości, który odnosi się do tych newralgicznych momentów, nowelizowanych artykułów, pokazuje dynamikę, choć też w którymś momencie przyznaje, że jest w zasadzie bezradny wobec pewnych rzeczy, bo jest to związane z orzecznictwem, a nadzór nad tym i nad postępowaniem przygotowawczym ma w Polsce, w związku z sytuacją w sądownictwie, prokurator generalny, a nie minister sprawiedliwości. Dziękuję. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Głos zabierze pani posłanka Zofia Popiołek z Klubu Poselskiego Twój Ruch.

Bardzo proszę.

Posel Zofia Popiołek:

Pani Marszałkini! Wysoka Izbo! W imieniu klubu Twój Ruch mam zaszczyt przedstawić nasze stanowisko wobec przedstawionego przez Radę Ministrów sprawozdania z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r., druki nr 1950 i 2148.

Nie będę mówiła długo, dlatego że dużo tu już powiedziano. Natomiast przychyłamy się do stanowiska naszego konkurenta politycznego, to jest Prawa i Sprawiedliwości, dlatego że w rozwiązaniach przyjętych w 2011 r. jest bardzo dużo sformalizowania, natomiast zabrakło odniesienia się do ofiary potrzebującej pomocy i do sprawcy oraz ukształtowania rozwiązań w taki sposób, żeby sprawcę odizolować.

Sprawozdanie jest niesamowicie obszerne, zawiera bardzo dużo statystyki, o czym powiedziała pani posłanka Rafalska, natomiast w zasadzie nie dotyka istotnych problemów. Cyfry, które mają oddziaływać, dotyczące wykrywania sprawców, mówią o sukcesie rządu w tej materii. Dla mnie to są cyfry, które mogłyby być przedstawione w skali miasta, a nie kraju, bo zjawisko przemocy, jak wiemy z doświadczenia,

jest zjawiskiem bardzo częstym, niemalże powszechnym. Natomiast mówienie o tysiącu jakichś przypadków w skali Polski moim zdaniem działa na niekorzyść tego sprawozdania. Powołano wiele instytucji, które w efekcie nie radzą sobie z dotarciem do potrzebujących i z zapobieganiem przemocy.

Przyznam się, że pojawił się pewien optymizm, jeżeli chodzi o wystąpienie pani minister, ale dotyczy to wystąpienia. W sprawozdaniu nie było mowy o tym, że sami dostrzegacie, ile w tym wszystkim jest niedoskonałości, fasadowości zamiast rozwiązywania konkretnych problemów. Napawa optymizmem to, że w Komisji Polityki Społecznej i Rodziny jest tak wielu posłów, którzy mają ogromne doświadczenie w sferze działalności socjalnej, społecznej. To może rokować, że być może wypracujemy jakiś system. Zaczynamy jednak od powoływania szeregu instytucji, natomiast powinno się z góry założyć, że osobą, która ma dużą wiedzę na ten temat, jest asystent rodziny. To on powinien, znając rodzinę, znając swoich podopiecznych, sygnalizować to zjawisko.

Istotną kwestią – będę to powtarzać jak mantrę – jest sprawa mieszkań. Z powodu totalnego braku mieszkań w naszym kraju ludzie nie mogą zdobyć się na odizolowanie, zarówno ofiara, jak i sprawca przemocy. Nie jest bowiem prawdą, że z reguły sprawcy pozbawia się mieszkania, a ofiara w nim zostaje. To jest zwykła fikcja, zazwyczaj ofiara ucieka i nie ma dokąd. Zapewnienie jej jakiegoś trzymiesięcznego pobytu w jakiejś instytucji, w ośrodku, nie załatwia jej problemów, ona musi stanąć na nogi, musi podjąć pracę, niejednokrotnie ucieka z dziećmi. Znam przypadek, kiedy w takim ośrodku nie potraktowano jako dziecko chłopca, który skończył 18 lat, ale się uczył. Pozostał on z ojcem w mieszkaniu, a ten znęcał się nad nim w dalszym ciągu. Matka musiała patrzeć na to z odległości, bo ośrodek ich nie przyjął.

Ofiarami przemocy są z reguły kobiety.

(Posel Waldemar Andzel: Nie tylko. Mężczyźni się boją, wstydzą się zgłaszać.)

Wychowanie zgodne z tradycyjnym modelem – tu niestety uwaga do Prawa i Sprawiedliwości – w tradycyjnej kulturze, jest pewnego rodzaju tradycją, to mężczyzna jest panem i władcą i z reguły to mężczyzna stosuje przemoc. Przełamanie tych schematów, szczególnie w środowiskach lokalnych, jest bardzo trudne i wymaga niesamowitej odwagi, determinacji, bo sprawca i ofiara są od siebie zależni, w zasadzie po pewnym czasie żyją w symbiozie i trudno ich rozzerwać. Wydaje mi się, jak powiedziałam, że w tym sprawozdaniu jest za dużo takich rozwiązań, jakie przyjęły kraje zachodnie. One mają większe doświadczenie, a u nas jest to w pewnym sensie novum. Zczęsto nie od tej strony, od której trzeba. Należy bliżej przyjrzeć się jednostce, osobie, a nie instytucjom i takiej suchej, zwykłej statystyce. Tak więc my tego sprawozdania nie możemy zaakceptować, bo uważamy, że jest zbyt suche i fasadowe. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Głos zabierze pan poseł Piotr Walkowski z Klubu Parlamentarnego Polskiego Stronnictwa Ludowego. Bardzo proszę, panie pośle.

Poseł Piotr Walkowski:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Posłowie! Pani Minister! Szanowni Państwo! Powiem tak: albo czas tak szybko leci, albo wydaje mi się, że to było nie tak dawno, kiedy spotkaliśmy się w tej sali i debatowaliśmy nad sprawozdaniem za rok 2011. Niewiele czasu minęło od tamtej debaty. Myślę, że nad tą kwestią i tym sprawozdaniem dyskutowaliśmy dwa miesiące temu, tak?

(*Głos z sali: Mniej więcej.*)

Nie wiem, już mam pewne złogi cholesterolowe, dlatego mogę nie pamiętać, ale toczyła się dyskusja. Tak się składa, że mniej więcej zbiegły się w czasie te dwa sprawozdania. Debata na sali obrad nad tym samym sprawozdaniem zbiegła się z debatą na posiedzeniu komisji nad sprawozdaniem za rok 2012. Dlatego też traktowałbym to jako zbiór informacji, które zostały zebrane na podstawie znowelizowanej ustawy, do której wprowadziliśmy krajowy program przeciwdziałania przemocy. Określiłmy terminy składania sprawozdań. W tej chwili mamy szacunki dotyczące dwóch lat, jeżeli chodzi o liczby. Zdaję sobie sprawę, że resort był bardzo obciążony sprawami, w szczególności w ostatnich kilku miesiącach. Mówię chociażby o decyzjach, które podejmowaliśmy dzisiaj. Chodzi o kwestie dotyczące zasiłków rodzinnych, zasiłków opiekuńczych. Żywię nadzieję, że te zapisy będą teraz analizowane i posłużą do wypracowania lepszych rozwiązań. Myślę, że te badania, które zostały zlecone, również będą temu służyły. Na razie mamy zbiór informacji dotyczących działań międzyresortowych, samorządowych i organizacji pozarządowych. Myślę, że w tym momencie klaruje się obraz. Chodzi o to, czy decyzje, które podejmowaliśmy w momencie przyjmowania ustawy, były słuszne. Będzie musiała nastąpić korekta. Myślę, że te kwestie wymagają głębszego zastanowienia. Może dajmy sobie trochę czasu, żeby wspólnie wypracować, znaleźć rozwiązania, jeżeli chodzi o uproszczenie pewnych procedur, o których mówiły tutaj moje koleżanki, bo to na pewno będzie wiązało się również ze sporymi ułatwieniami.

Jeżeli chodzi o kwestie dotyczące programu, który funkcjonuje niespełna 4 lata, 3,5 roku, to jest kwestia ciągłego przekazywania informacji w terenie, docierania do środowisk. Nasze zadanie nie jest łatwe. To wynika chociażby z oceny dotyczącej kwestii socjalnych. To jest prowadzone. Jeżeli chodzi o sytuację ekonomiczną, przybywa nam osób, które są zagrożone minimum socjalnym. Tak jak powiedziałem,

gdzie nie ma odpowiednich wartości ekonomicznych, tam zaczynają pojawiać się problemy. Nie będę wymieniał, bo zarówno pani minister, jak i koleżanka sprawozdawczyni Agnieszka Hanajczyk, a także pozostałe koleżanki, które reprezentowały kluby, przedstawiły to dość szczegółowo. Praktycznie trzeba by było odnieść się do jednego wątku. W związku z tym, że mamy obszerne dokumenty, jeżeli chodzi o informację za lata 2011–2012, nie było możliwości, jak również czasu, aby ministerstwo mogło to, że tak powiem, czytać i poznać wzajemne relacje między informacjami pochodzącymi z różnych resortów i to, co z nich wynikało. Było troszeczkę za mało czasu na analityczne przerabianie tego. Myślę, że w tej chwili ten czas zostanie na to wykorzystany.

Dla mojego klubu kwestie dotyczące działań i ich rozwoju w zakresie programu przeciwdziałania przemocy są zrozumiałe. Wprowadzenie nowych rozwiązań wymaga czasu. W związku z tym przychylamy się do tego i będziemy głosować za przyjęciem tej informacji. Równocześnie chodzi o zobowiązanie wobec ministerstwa, żebyśmy wspólnie – resort, inne resorty, służby w tych resortach, a głównie sejmowa Komisja Polityki Społecznej i Rodziny – rozpoczęli prace, żeby ten system poprawić, aby sprawozdanie za rok 2014, które będzie przyjmowane za dwa lata, zawierało już sprecyzowane kwestie. Przygotowanie materiału oceniam na dobry z plusem, do szóstki trochę brakuje. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Głos zabierze pani posłanka Marzena Dorota Wróbel z Klubu Parlamentarnego Solidarna Polska.

(*Poseł Marzena Dorota Wróbel: Jeszcze pan poseł Tomaszewski.*)

Przepraszam, bardzo przepraszam. Rzeczywiście, zanim wypowie się pani posłanka Wróbel, proszę pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, Klub Poselski Sojusz Lewicy Demokratycznej.

Bardzo proszę.

Poseł Tadeusz Tomaszewski:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Szanowna Pani Minister! Dzisiaj Sejm zapoznał się sprawozdaniem z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za rok 2012, wcześniej zapoznała się z nim Komisja Polityki Społecznej i Rodziny. Mamy kwiecień 2014 r. Często zastanawiam się, czy taka odległość czasowa pozwala na bieżące śledzenie wniosków, które wcześniej były sygnalizowane bądź są zawarte w raportach. Materiał, który jest przygotowywany w innym okresie, we wnioskach, moim zdaniem, powinien przewidywać kierunki działań, jeżeli chodzi o działania już podjęte w 2013 r. albo

Posel Tadeusz Tomaszewski

planowane na 2014 r. Wówczas byłaby pewna logiczna ciągłość, jeśli chodzi o rozpatrywanie, a zwłaszcza monitorowanie tych instrumentów prawnych, które przewidziano w rozwiązaniach prawnych dotyczących przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Przemoc w rodzinie to nadal bardzo ważny problem społeczny. Dzisiaj warunki ekonomiczne również mają wpływ na to, jak wygląda sytuacja w rodzinie. Jest ponad 2200 tys. osób bezrobotnych, z tego, jak mówiła niedawno pani poseł, około 15% posiada prawo do zasiłku. Polska bieda zagnieździła się w rodzinach wielodzietnych, w rodzinach, w których wychowuje się, jest osoba niepełnosprawna lub więcej takich osób, częściej na wsi niż w środowisku miejskim. To oczywiście ma wpływ również na przejawy przemocy w rodzinie. Z danych, które są dostępne, jeśli chodzi o Komendę Główną Policji, wynika, że w 2012 r. było ponad 77 tys. ofiar przemocy, z czego ponad 50 tys. stanowiły kobiety, 7,5 tys. mężczyźni, a około 20 tys. to osoby nieletnie, ofiary przemocy. I zwłaszcza na te ostatnie chciałbym zwrócić uwagę, bo rośnie liczba osób nieletnich będących ofiarami przemocy. A więc ofiary przemocy to głównie kobiety i osoby nieletnie. Jeśli chodzi o liczbę osób podejrzanych o przemoc, jest ich ponad 52 tys., z czego 47 tys. to mężczyźni, kobiety – 3,5 tys. i 281 małoletnich.

Główna przyczyna, jeśli chodzi o osoby podejrzane o stosowanie przemocy, to alkohol. Dotyczy to ponad 31 tys. osób – to dane komendy głównej – z czego ponad 30 tys. to mężczyźni, około 1 tys. wśród osób podejrzanych o stosowanie przemocy pod wpływem alkoholu to kobiety, w 49 przypadkach są to osoby nieletnie. Czyli w jakiejś mierze mamy też diagnozę – alkoholizm, choroba alkoholowa i konsekwencje tego to jedna z głównych przyczyn przemocy w polskiej rodzinie.

Działania, które zostały podjęte w roku 2012, to oczywiście konsekwencja przyjętych w Wysokiej Izbie rozwiązań prawnych, niemniej, tak jak mówiłem w komisji – podkreślam to mimo tego, że pani minister wspomniała o tym, iż w 2012 r. powołano w gminach 2467 zespołów interdyscyplinarnych, ponad 48 tys. grup roboczych – sytuacja jest o tyle niepokojąca, że część organów władzy publicznej nie wykonuje wszystkich zadań, które wynikają z rozwiązań prawnych. I tak na przykład w 57 powiatach nie uchwalono programów przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy w rodzinie, również w 175 gminach nie uchwalono takich gminnych programów. To oczywiście musi być przedmiotem analizy, ale także działania z mocy urzędu, na przykład wojewodów, którzy sprawują nadzór nad gminami. Nie możemy dopuszczać do takiej sytuacji, że jest stanowione prawo, a inne bardzo ważne elementy władzy publicznej, będące bardzo blisko tych rodzin, nie podejmują stosownych działań.

Bardzo ważną sprawą jest wspieranie gmin i powiatów, samorządów w realizacji określonych programów. Pani minister wspomniała, że wydatkowano 2800 tys. zł na tworzenie systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie, środki otrzymały 104 podmioty. Gdyby popatrzeć chociażby na ilość jednostek samorządowych, a mamy circa 2900 powiatów i gmin, to oczywiście widać skalę, przy czym dochodzą jeszcze tutaj przecież podmioty uczestniczące w programie, chociażby organizacje pozarządowe.

Martwi mnie też stosunkowo niski jeszcze udział przedstawicieli sektora pozarządowego w zespołach interdyscyplinarnych. Pani minister wspomniała w tym kontekście o 48% organizacji pozarządowych. Jest pytanie, czy to wynika z braku aktywności i zainteresowania samego sektora, czy też braku gotowości do dostrzegania tego partnera w środowisku lokalnym chociażby przez ośrodki pomocy społecznej, Policję czy czynniki oświatowe, które tworzą główny trzon tych zespołów. To jest moim zdaniem ważne również z tego powodu, o którym też mówiła pani minister – potrzeby budowania świadomości społecznej. Musimy jednak pamiętać, że to jest jedna z podstawowych przyczyn, mimo wszystko, niebezpieczeństwa narastania przemocy w rodzinie – głuchota społeczna, można powiedzieć, jak pokazują wydarzenia, które później są ujawniane w mediach, jest podstawową przyczyną tego, że w odpowiednim czasie nie reagują instytucje do tego powołane, a one mogłyby zareagować, bo nie podejrzewam, żeby nie zareagowały, gdyby przejawiała się na przykład sąsiedzka odpowiedzialność czy gdyby doszło do właściwego działania innych osób, które często widzą, a dla świętego spokoju nie informują odpowiednich organów o tych tragediach.

Do wykorzystania jest także cała sieć jednostek pomocniczych samorządów, mam na myśli zarówno rady osiedlowe, jak i rady sołeckie. Myśmy niedawno znowelizowali ustawę o funduszu sołeckim, która pozwala przeznaczać środki na zadania będące zadaniami własnymi gminy, mało tego, te jednostki sołeckie również mogą łączyć swoje środki po to, żeby realizować wspólny cel. Jeśli występują określone problemy, także środki z gminnego programu przeciwdziałania alkoholizmowi można łączyć, aby wydawać je efektywnie na przeciwdziałanie czy budowanie programów w celu przeciwdziałania przemocy w rodzinie bądź usuwania przyczyn tej przemocy, chociażby przyczyn ekonomicznych czy związanych z zaniedbaniami opieki nad najbliższymi. Jedną z form przemocy w rodzinie, z którą, jak myślę, na razie trudno sobie poradzić, jest przemoc psychiczna. Pani minister mówiła o tym, że mamy bezpłatny dostęp do poradni psychologicznych, jednak przy tak niskiej świadomości społecznej to nie wystarczy, bo tam docierają ci, którzy albo mają tego świadomość, albo zostali dotknięci przemocą jako ofiary.

Na posiedzeniu komisji podkreślaliśmy też, że nadal nie mamy skutecznego instrumentu, który by pozwalał odseparować ofiarę. Krótko mówiąc, chodzi

Posel Tadeusz Tomaszewski

o mieszkanie. Przed chwilą pani poseł podawała dane ze statystyk policyjnych. Było ponad 1241 nakazów opuszczenia lokalu, niemniej jednak, biorąc pod uwagę skalę tych zjawisk, to jest ich, jak sądzę, jednak nadal za mało. W związku z powyższym te mechanizmy w samorządzie gminnym – w gminach mających w tym wsparcie ze strony państwa – dotyczące opuszczania lokali ofiar przez sprawców przemocy powinny być brane pod uwagę przy gminnej polityce mieszkaniowej lub innych formach działalności, tak by to pozwoliło skutecznie oddzielić sprawcę od ofiary. (*Dzwonek*)

Chciałbym w imieniu Klubu Poselskiego Sojusz Lewicy Demokratycznej oświadczyć, że, po pierwsze, oczekujemy od rządu, biorąc pod uwagę te nowe badania, które są zamówione, że zapewni, że one będą miały charakter ciągły, tak żeby to nie było wydawanie pieniędzy na badania epizodyczne, i że później na ich podstawie za pieniądze publiczne będzie można budować rozwiązania systemowe, a, po drugie, oczekujemy szerszego wsparcia dla samorządów gminnych i powiatowych, jeśli chodzi o środki finansowe na realizację określonych programów, w tym także programów kształcenia i kształcenia pracowników pierwszego kontaktu. To prawda, że ponad 5,5 tys. osób było szkolonych, ale myślę, że tutaj mamy jeszcze wiele do zrobienia, jeśli chodzi o zakres szkolenia, ale także liczbę osób, które powinny być przeszkolone, zwłaszcza biorąc pod uwagę to, że przecież funkcjonowało ponad 48 tys. grup roboczych. Tak więc mamy grupę osób, która jest zidentyfikowana i która ma przygotowanie zawodowe, zapewne jednak uzupełniające szkolenie może być dodatkowym atutem w zwalczaniu przemocy w rodzinie. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Głos zabierze pani posłanka Marzena Dorota Wróbel z Klubu Parlamentarnego Solidarna Polska.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Marzena Dorota Wróbel:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Przedstawiam stanowisko klubu Solidarna Polska w odniesieniu do sprawozdania z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2012 r.

Podzielał uwagi pani poseł Rafalskiej, która stwierdziła – zgadzam się z tą opinią – że sam tytuł ustawy jest tytułem wadliwym i niesprawiedliwym, ponieważ mówimy o przemocy w rodzinie, a przez pojęcie rodziny twórcy ustawy rozumieją także konubinaty, gdzie przede wszystkim zdarzają się przy-

padki przemocy. Sam tytuł jest formą stygmatyzowania rodziny, w mojej ocenie niedopuszczalną.

Na wstępie należy zaznaczyć, że sprawozdanie, które otrzymaliśmy, nie jest w istocie sprawozdaniem, jest to zlepek materiałów przygotowanych przez sześć ministerstw i Komendę Główną Policji, które w żaden sposób nie zostały ze sobą skonfigurowane pod względem merytorycznym. Są to luźne zapisy, a wnioski podsumowujące to sprawozdanie, jak sądzę, powstały jeszcze przed uzyskaniem przez ministerstwo materiałów z poszczególnych ministerstw. To były założenia, które sformułowano a priori i później doczepiono na końcu tego sprawozdania. To widać bardzo wyraźnie.

Państwo nie widziecie w zasadzie żadnych większych problemów w funkcjonowaniu ustawy, o której mówiliśmy, o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, a posłowie, kiedy zasięgają opinii na samym dole, wśród osób, które pracują w zespołach interdyscyplinarnych, dowiadują się, że ten system nie działa i nie zmienie tego wielosłowie i waszymi dętymi sprawozdaniami. Ten system po prostu nie działa. O tym świadczy w sposób dobitny analiza przygotowana przez Najwyższą Izbę Kontroli. Jej raport obejmuje także połowę roku 2012, który jest przedmiotem naszych dzisiejszych zainteresowań. Jest to raport druzgocący, ja takiego raportu, jak żyję, nie czytałam. To jest raport druzgocący, po którego lekturze ministerstwo natychmiast powinno zmienić ustawę, natychmiast, a państwo czekaliście dwa lata i nie wprowadziliście żadnej zmiany. Ja ostatnio właśnie na dole, w moim rodzinnym mieście Radomiu, sprawdzałam, jak ten system funkcjonuje. On nie funkcjonuje. I to nie jest wina ludzi, którzy są bardzo zaangażowani w działania zespołu interdyscyplinarnego, to jest wina założeń ustawowych. One są po prostu z gruntu błędne, niewłaściwe.

Ministerstwa jednak dobre samopoczucie nie opuszcza. W rozdziale IX: „Ewaluacja, wnioski i podsumowanie Programu” czytamy: Po kilku latach funkcjonowania „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” widać wyraźnie, że decyzja dotycząca opracowania tego dokumentu, a przede wszystkim ustawowych uregulowań prawnych w tym zakresie, była trafna i potrzebna. To tyle, jeśli chodzi o opinię ministerstwa, bo dalej nie da się tego czytać.

Jaka jest generalna ocena sformułowana przez Najwyższą Izbę Kontroli? Cytuję: Najwyższa Izba Kontroli ocenia negatywnie skuteczność realizacji przez administrację publiczną zadań w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Ustalenia kontroli wykazują na znaczne rozbieżności pomiędzy zakładanymi celami wprowadzonych z dniem 1 sierpnia 2010 r. znowelizowanych przepisów a ich funkcjonowaniem w praktyce. Wprowadzone zmiany znacznie pogorszyły sytuację osób dotkniętych przemocą w rodzinie, a także doprowadziły do wyraźnego spadku liczby ujawnianych przypadków przemocy w rodzinie, co jest tym bardziej niekorzystne, że i tak tylko niewielka część z nich jest ujawniania. Związa-

Posel Marzena Dorota Wróbel

ne to było z jednej strony ze znacznym zbiurokratyzowaniem procedury, z drugiej zaś – z odebraniem Policji i przekazaniem nowo utworzonym zespołom interdyscyplinarnym kluczowych zadań w systemie przeciwdziałania przemocy, bez uregulowania kwestii ich statusu oraz bez przyznania im uprawnień i środków niezbędnych do wykonywania powierzonych zajęć.

To jest druzgocące. To jest kompromitacja państwa polskiego i to w tym obszarze, w którym państwo powinno działać bez zarzutu, bo chodzi o ochronę najsłabszych członków naszego społeczeństwa. Czy zespoły interdyscyplinarne spełniają swoją rolę? Jeśli chodzi o stronę rządową, nie ma ona najmniejszych wątpliwości – jakże by inaczej – że spełniają swoją rolę. Zupełnie inaczej widzi funkcjonowanie zespołów Najwyższa Izba Kontroli, która zwraca uwagę na nadmierne zbiurokratyzowanie procedury, znaczące wydłużenie terminu udzielania pomocy. Wcześniej, przed nowelizacją, przedstawiciel Policji, dzielnicowy w ciągu 7 dni musiał odwiedzić rodziny czy związki, w których doszło do przemocy. W tej chwili często ma to miejsce dopiero po kilku miesiącach, ponieważ policjant odwiedza to środowisko dopiero po zebraniu się zespołu interdyscyplinarnego. W gminach, w których te zespoły funkcjonują źle, zajmuje to kilka miesięcy. To jest po prostu niedopuszczalne.

NIK zwraca uwagę także na nadmierne obciążenie członków zespołów pracą zawodową, problemy z zebraniem ich, nieudzielanie im rekompensaty finansowej za zwiększenie obciążeń zawodowych. Co więcej, kierownicy instytucji, którzy zobligowani są do delegowania tych pracowników na posiedzenia zespołu, często robią im trudności, bo chodzi tutaj o względy ekonomiczne. Dotyczy to zwłaszcza pracowników oświaty, służby zdrowia, kuratorów sądowych i prokuratorów.

Procedura opisana w ustawie i rozporządzeniu jest upokarzająca dla ofiary przemocy. O to, jak to wygląda, zapytałam przewodniczącego zespołu interdyscyplinarnego z mojej gminy, gminy miasta Radomia. Jest to pan Włodzimierz Wolski, bardzo znana i bardzo szanowana osoba, autorytet na skalę krajową. Co czytam w piśmie od niego? Cytuję: Cały system jest zbiurokratyzowany i powoduje, że osoba, która jest dotknięta przemocą, musi kilka razy opowiadać obcym ludziom traumatyczne fragmenty swojego życia, o których jak najszybciej chciałaby zapomnieć. Zasadą jest, że człowiek z problemem otwiera się przed specjalistą, takim jak psycholog, pedagog, interwent, a nie kolegielną grupą składającą się z kilku osób, które to działając w dobrej wierze i zgodnie z rozporządzeniem, muszą działać wbrew logicznym zasadom udzielania wsparcia i pomocy psychologicznej ofiarom przemocy.

Brak jest również procedur wezwania sprawcy na posiedzenie grupy roboczej. Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie procedury „Niebieskie karty” prze-

wodniczący zespołu interdyscyplinarnego wzywa osobę, co do której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc. W większości przypadków sprawcy nie przychodzą na posiedzenie, a przewodniczący nie ma możliwości zmuszenia ich do stawienia się przed grupą roboczą. Natomiast posiedzenie musi się odbyć i osoby powołane do grupy roboczej tracą cenny czas w ramach godzin pracy.

Dodatkowym utrudnieniem w pracy zespołu interdyscyplinarnego są sprzeczne interpretacje prawne instytucji państwowych, w tym przypadku Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz wojewody mazowieckiego, dotyczące powoływania grup roboczych. Niejednoznaczne wytyczne powodują konieczność ciągłego koncentrowania się na dostosowaniu pracy do przepisów, spychając na dalszy plan rzeczywistą pomoc rodzinie dotkniętej przemocą.

To są uwagi sprzed dwóch dni. Raport NIK ukazał się dwa lata temu. Państwo zupełnie nie zmieniście (*Dzwonek*) systemu, mając pełną świadomość tego, że jest on wadliwy, że nie funkcjonuje. Jakie są efekty tych działań ministerstwa? W ponad 80% wyroki wobec sprawców popełniających przestępstwa związane z przemocą wobec najbliższych orzekane były przez sądy w zawieszeniu, a wobec sprawców nie prowadzono nawet działań korekcyjno-edukacyjnych. Mówi o tym raport NIK. Ta ustawa zachwyliła tylko i wyłącznie rozwodników, którzy mając „Niebieską kartę”, łatwiej otrzymują takie rozstrzygnięcie sądu, na jakim im zależy.

Proszę państwa, jakie wnioski wynikają z tego sprawozdania i przede wszystkim z raportu NIK? Ustawę należy zmienić natychmiast, ponieważ ten stan prawny jest gorszy od poprzedniego.

Jeśli chodzi o sprawozdanie, które przedstawiło nam ministerstwo, Klub Parlamentarny Solidarna Polska oczywiście będzie głosował przeciwko, bo stanowi ono parodię sprawozdania. Dziękuję.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Na tym zakończyliśmy wystąpienia klubowe.

Przystępujemy do zadawania pytań.

Czy zanim zamknę listę osób, które chciałyby zadać pytanie, ktoś z państwa chciałby się jeszcze do niej dopisać?

Posłanka Wróbel.

W takim razie listę uważam za zamkniętą.

Czas na pytanie ustalę na 1,5 minuty.

Pierwsze pytanie zada pani posłanka Lidia Gądek z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Lidia Gądek:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Pani Minister! Debata dzisiaj nad sprawozdaniem z realizacji

Posel Lidia Gądek

„Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie”. Ten temat jest niezmiernie trudny, delikatny, a jednocześnie bardzo ważny, jeżeli chodzi o kwestie społeczne. Kiedy analizuje się cały ten program, nasuwa się wiele pytań, natomiast ja ograniczę się do dwóch kwestii, mianowicie z czego wynika tak olbrzymia różnica w liczbach punktów konsultacyjnych prowadzonych przez poszczególne gminy? Różnice są drastyczne. Muszę tu przyznać, że jestem dumna z tego, że w mojej Małopolsce tych punktów jest najwięcej. Czy jest to tylko i wyłącznie wina samorządów, czy także rozwiązań systemowych? Co należy zrobić, aby to zdecydowanie zmienić, tak żeby dostępność tychże punktów była dla wszystkich potrzebujących jak największa?

Kolejna sprawa dotyczy też mnie bezpośrednio pod kątem zawodowym. Jestem lekarzem cały czas pracującym zawodowo w podstawowej opiece zdrowotnej i z przykrością muszę stwierdzić, że my jako pracownicy ochrony zdrowia, niestety, nie wykorzystujemy w pełni, a właściwie bardzo słabo wykorzystujemy swoje możliwości. Tak zwane „Niebieskie karty” są przez nas zgłaszane w niewielu przypadkach. Tu trzeba się uderzyć w piersi, jakkolwiek nie można winą obarczać samych... (*Dzwonek*)

Pani marszałek, już kończę.

Nie można winą obarczać jedynie pracowników ochrony zdrowia. Myślę, że należy poprawić sposób przepływu informacji, chodzi tu zarówno o pracowników ochrony zdrowia, lekarzy, pielęgniarki środowiskowe, położne, nawet czasem rejestratorów, jak i o ministerialne rozwiązania ustawowe. Czy ministerstwo przewiduje system szkoleń, wnioskuje o coś takiego? Bardzo ułatwiłoby to nam pracę. Chodzi o system szkoleń dla pracowników, szczególnie podstawowej opieki zdrowotnej, ale również w ogóle opieki zdrowotnej, dzięki którym zostałaby przekazana informacja, jak, kiedy i dlaczego można tym ludziom pomóc w ten sposób, a także o tym, że w ogóle można i trzeba to zrobić, bo wiele osób po prostu o tym nie wie. Dziękuję bardzo.

Bardzo przepraszam, pani marszałek. (*Oklaski*)

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Głos zabierze pani posłanka Janina Okrągły z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Janina Okrągły:

Pani Marszałek! Pani Minister! Wysoka Izbo! Chciałabym poruszyć temat prowadzenia szkoleń czy działań korekcyjno-edukacyjnych skierowanych do sprawców. Jest to bardzo istotne, może wyeliminować

wać agresywne działania i spowodować, iż sprawcy będą w stanie po prostu radzić sobie z otoczeniem.

Mam takie pytanie. Czy planowane jest systematyczne poszerzanie zakresu tych działań? Czy będzie to nadal wpisane w „Krajowy program przeciwdziałania przemocy w rodzinie”? Czy realizacja tego, wraz z – co jest najważniejsze – systematycznie powiększającym się finansowaniem, będzie stałym elementem tego programu?

Ostatnia kwestia. Dotyczy ona zespołów interdyscyplinarnych i zespołów roboczych. Czy będą stworzone narzędzia, żeby takie zespoły mogły skutecznie wzywać sprawców i kierować ich na szkolenia czy zajęcia korekcyjno-edukacyjne? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Głos zabierze pani posłanka Joanna Fabisiak z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Joanna Fabisiak:

Bardzo dziękuję.

Pani Marszałek! Pani Minister! Mam dwa pytania dotyczące sprawy przemocy wobec osób starszych. Przede wszystkim społeczeństwo się starzeje. Wiem od lekarzy, że coraz częściej zdarza się, że rodziny nie odbierają chorych ze szpitali. Jak powiedziała pani minister, przemoc jest stosowana wobec osób starszych. Dotyczy to, zdaje się, 1/3 z tych 8 tys. przypadków, więc bardzo dużej liczby. Uświadommy sobie, jak wielki jest to problem. Matce bardzo ciężko jest pójść i poskarżyć się na przykład na syna czy na córkę, powiedzieć, że doznaje przemocy psychicznej. Państwo musi tutaj delikatnie wkroczyć. Chciałabym otrzymać odpowiedź na pytanie, jak państwo się przygotowujecie do rozwiązywania takiego problemu, bo on będzie narastał, a nie malał, w związku z danymi demograficznymi. Takie jest pytanie pierwsze. Jeżeli chodzi o problem przemocy w rodzinie w ogóle, to robicie państwo bardzo dużo. Dziękuję za to sprawozdanie. Natomiast wydaje mi się, że ten jeden wątek wymaga jeszcze pewnego rozwinięcia.

Kolejna sprawa została już poruszona przez koleżankę. Chodzi właśnie o oddziaływanie psychologiczne na tych, którzy stosują przemoc. Jeśli jest to kwestia alkoholu, to jest to bardzo trudne. Natomiast jeśli chodzi tu o złe pojmowanie relacji i brak odpowiedzialności za swych starszych rodziców, kuzynów, to sądzę, że przez resort powinny być podejmowane działania wobec całego społeczeństwa. Myślę tu o pewnej kampanii społecznej. Z pewnością macie tu państwo przemyślenia, chętnie usłyszałabym wypowiedź na ten temat. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Kolejne pytanie zada pan poseł Andrzej Orzechowski z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Bardzo proszę, panie pośle.

Poseł Andrzej Orzechowski:

Szanowna Pani Marszałek! Pani Minister! Wysoka Izbo! Przedstawicielka Twojego Ruchu mówiła o totalnym braku mieszkań w Polsce. Chciałbym zachęcić do zobaczenia dobrych praktyk, które mają miejsce w moim mieście, w Ełku na Mazurach, gdzie nawet w sposób komercyjny tych mieszkań zbudowano w ostatnich kilkunastu latach bardzo dużo i jest dosyć duża podaż stosunkowo niedrogich mieszkań. Natomiast jeśli chodzi o kwestie związane z przemocą w rodzinie, przede wszystkim chciałbym zapytać, jak działa instrument odseparowania sprawcy przemocy od ofiary, bo wiem, że w 2010 r. na tyle została zmieniona ustawa, że sądy mogą taki instrument stosować. Mamy sprawozdanie za rok 2012 – jak ten instrument jest stosowany? Czy rzeczywiście sądy go stosują i czy ten problem dalej się nie pogłębia, jeśli chodzi o wspólne pomieszkiwanie kata z ofiarą?

Druga kwestia. Decyzję o postawieniu zarzutu wobec sprawcy przemocy domowej podejmuje prokurator, ale we współpracy z osobą poszkodowaną. Ofiary często, tak to jest w praktyce, odwołują zeznania, wycofują się z procesu. Czy nie warto byłoby pochylić się nad takim rozwiązaniem, żeby sprawcę przemocy można było ścigać bez zgody ofiary? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Kolejne pytanie zada pani posłanka Elżbieta Rafalska z klubu Prawo i Sprawiedliwość.

Bardzo proszę.

Poseł Elżbieta Rafalska:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Chciałabym zapytać o rolę, znaczenie i obciążenie obowiązkami pracowników socjalnych. Dzisiaj uchwaliliśmy ustawę nowelizacyjną o świadczeniach rodzinnych, tych obowiązków dodatkowo przybywa. Jest tam aktualizacja dotycząca wywiadu środowiskowego, najpierw przeprowadzany jest ten wstępny, co prawda podobno uproszczony, wywiad środowiskowy. W ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie w zespołach interdyscyplinarnych są pracownicy socjalni. Za każdym razem dopisywane są jakieś dodatkowe zadania, dodatkowe obciążenia. Rośnie też

odpowiedzialność pracowników socjalnych. Stąd biorą się takie sytuacje, o których często mówimy. Bez wystarczającej wnikliwości, na wszelki wypadek, taki pracownik socjalny zawsze będzie wołał zabezpieczyć się w sytuacji, w której wydaje się, że być może wystąpi zagrożenie bezpieczeństwa, zdrowia czy życia dziecka, i podjąć bardziej asekuracyjną decyzję o zabraniu tego dziecka, niż podjąć ryzyko pracy z rodziną czy udzielić jej pomocy w innej formie. Jest to związane, moim zdaniem, z przeciążeniem. Czy resort dostrzega tę sytuację, czy dostrzega problem? Czy nadzoruje to, czy gminy realizują ustawowy obowiązek zatrudniania wymaganej liczby pracowników socjalnych? (Oklaski)

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję bardzo.

Głos zabierze pan poseł Tadeusz Tomaszewski z Klubu Poselskiego Sojusz Lewicy Demokratycznej.

Bardzo proszę, panie pośle.

Poseł Tadeusz Tomaszewski:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Szanowna Pani Minister! Ze sprawozdania wynika, że funkcjonuje 35 specjalistycznych ośrodków wsparcia. Liczba osób korzystających z tych ośrodków wsparcia od 2006 r. kilkakrotnie się podwoiła. Chciałbym zapytać, czy ta sieć jest państwa zdaniem wystarczająca? Jeśli nie, to jakie działania będą podejmowane na rzecz zwiększenia liczby specjalistycznych ośrodków wsparcia? Czy będzie tutaj można wykorzystać, a jeśli tak, to w ramach jakich programów, środki z nowej perspektywy unijnej, jeśli chodzi o budowę i rozwój sieci specjalistycznych ośrodków wsparcia?

Drugie pytanie dotyczy roku bieżącego: Jakie – i na jakim to jest etapie – zagwarantowane są procedury związane z uruchomieniem środków na programy przeciwdziałania przemocy w rodzinie, chociażby na budowę programów osłonowych? Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Kolejne pytanie zada pan poseł Marian Cycoń z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Bardzo proszę, panie pośle.

Poseł Marian Cycoń:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Pani Minister! Chcę zapytać o to, czy w sposób zadowalający wykorzystane są możliwości reagowania straży miejskich i gminnych, w sytuacji gdy trzeba błyskawicznie reagować na przemoc w rodzinie. Czy nie warto by za-

Posel Marian Cycoń

stanowić się nad możliwością zwiększenia uprawnień funkcjonariuszy straży miejskich i gminnych w tym zakresie, tak aby mogły one w sposób bardziej bezpośredni i samodzielnie, bez potrzeby wzywania Policji, podejmować stosowne interwencje?

Mam też pytanie związane z ostatnim, stosunkowo nowym zjawiskiem, tzn. niemal nieograniczonym dostępem do treści o charakterze przemocowym i pornograficznym przez Internet. Czy zauważalny jest wzrost liczby występujących sytuacji kryzysowych z użyciem przemocy w rodzinie na tle uzależnienia od treści niewłaściwych, których źródłem jest Internet? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Kolejne pytanie zada pan poseł Zbigniew Kuźmiuk z Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Bardzo proszę, panie pośle.

Posel Zbigniew Kuźmiuk:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Pani Minister! Resort ucieka od raportu kontrolnego Najwyższej Izby Kontroli. Pani poseł Rafalska i pani poseł Wróbel powoływały się już na ten raport, ja tylko przeczytałem jedno zdanie, moim zdaniem kluczowe, z podsumowania wyników tej kontroli: Zwrócić należy także uwagę na zauważalną niechęć do nowych rozwiązań, zarówno wśród ofiar przemocy, które nie decydują się na powiadomienie organów ścigania o zaistniałym przestępstwie, jak i instytucji, które mają im pomagać, ponieważ wprowadzone zmiany były oderwane od ich realnych możliwości kadrowych, lokalowych i finansowych, a wiązały się ze znacznym zaangażowaniem czasowym, bez żadnej rekompensaty finansowej.

To ustalenie kontrolne NIK-u jest miazdzące dla całego tego systemu. Szanowni państwo, szanowna pani minister, ten raport ukazał się 20 czerwca 2013 r., a więc blisko rok temu. Jakiego rodzaju wnioski państwa resort z tego raportu wysnuwa i gdzie są propozycje legislacyjne, które zmierzałyby do wyjścia na przeciw propozycjom Najwyższej Izby Kontroli? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Głos zabierze pan poseł Waldemar Andzel z Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Bardzo proszę, panie pośle.

Posel Waldemar Andzel:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Nazwa ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie jest bardzo zła, szczególnie zła jest nowelizacja tej ustawy z 2010 r. Myśmy wtedy bardzo wiele o tym mówili, ja także występowałem przeciwko wprowadzeniu tej bardzo szkodliwej ustawy.

Odnosnie do sprawozdania z realizacji programu przeciwdziałania przemocy w 2012 r. to tam są tylko 4 linijki o tym, że zabrano 500 dzieci z rodzin. To jest skandal. Powinna być bardzo szczegółowa informacja. Odbiera się dzieci także z powodu biedy. Odbierają je pracownicy socjalni w asyście policji i przedstawiciele służby zdrowia, a tak naprawdę pracownicy socjalni tego zadania nigdy do końca nie chcieli, bo to jest bardzo duża odpowiedzialność.

Raport Najwyższej Izby Kontroli, jeśli chodzi o tę ustawę, jest druzgocący. Według NIK ocena skuteczności realizacji przez administrację publiczną zadań w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie jest negatywna. Nastąpiło znaczne zbiurokratyzowanie procedur. Nadmierne biurokratyczne struktury, znaczne zwiększenie ilości tworzonej dokumentacji i jej dublowanie, przewlekły tryb postępowania uniemożliwiały szybkie udzielenie pomocy. *(Dzwonek)* Wiele osób zgłasza akty przemocy, ponieważ chce założenia „Niebieskiej karty”, aby uzyskać dokumentację do celów rozwodowych, otrzymania opieki nad dzieckiem czy też uzyskania prawa do lokalu.

Jakie zmiany przewiduje ministerstwo w tej złej ustawie, czy też może przewiduje w ogóle jej likwidację? Jeśli chodzi jeszcze o zespoły interdyscyplinarne, które, uważam, także działają źle, to miałem do nich bardzo krytyczny stosunek między innymi także dlatego, że one w ogóle nie są opłacane. Całe zadanie dotyczące przemocy w rodzinie przekazano bez środków finansowych. Tak naprawdę ta ustawa jest bardzo zła i bardzo szkodliwa. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Głos zabierze pani posłanka Marzena Dorota Wróbel z Klubu Parlamentarnego Solidarna Polska. Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Marzena Dorota Wróbel:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Kto jest uprawniony do podpisywania pism opracowywanych w zespole w wyniku pracy zespołu, a wychodzących na zewnątrz? Czy jest to przewodniczący zespołu interdyscyplinarnego, czy też takie pismo musi podpisać cały zespół w pełnym składzie? To jest istota sporu, która paraliżuje działania zespołów.

Posel Marzena Dorota Wróbel

Proszę powiedzieć, ile z 0,5 tys. dzieci odebrano z rodzin ze względu na biedę, bo w tej najbardziej bulwersującej sprawie nie ma żadnej dogłębnej analizy ze strony ministerstwa. A więc proszę odpowiedzieć na to pytanie, żeby opinia publiczna miała tego świadomość.

Chciałabym również dowiedzieć się: Ilu prokuratorów wchodzi w skład zespołów, bo oni mogą wchodzić w skład zespołu na podstawie art. 9a pkt 5 ustawy. A więc ile jest tego typu przypadków, ilu prokuratorów zdecydowało się wejść w skład zespołu i czynnie uczestniczyć w jego pracach? Dziękuję. (*Oklaski*)

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Ja również pozwolę sobie zadać pytanie na temat tego palącego problemu. Przede wszystkim chciałabym zapytać: Kiedy państwo w raportach w sposób, powiedziałabym, pełny, kompleksowy będą podawały płeć zarówno ofiar, jak i sprawców przemocy? Tak naprawdę bowiem w całym raporcie mówi się jedynie o osobach i tylko w dwóch miejscach można znaleźć segregację z uwagi na płeć.

Wiemy, że przemoc wobec kobiet wygląda inaczej niż przemoc wobec mężczyzn, że przemoc wobec kobiet czy dzieci najczęściej ma charakter trwały, uporczywy, często jest stosowana przez sprawców, którzy są kulturalnymi osobami itd. Znamy te zjawiska. Natomiast wobec mężczyzn najczęściej, generalnie przemoc stosują przemocowcy, alkoholicy. Jeżeli nie będziemy w ten sposób diagnozować i podawać pełnej informacji na temat płci, to również środki zaradcze nie będą odpowiednio adresowane. Inaczej bowiem trzeba sobie radzić w sytuacji, kiedy ktoś dostanie, przepraszam, w łeb od pijaka jednorazowo, a czym innym jest sytuacja, w której ktoś przez 20 lat jest ofiarą uporczywego sprawcy. A więc bardzo proszę odnieść się do tej kwestii, jak również do tego, kiedy zostanie ratyfikowana przez Polskę europejska konwencja przeciwko przemocy. Proszę o odpowiedź także na to pytanie.

Jeszcze taka drobna uwaga, może metodologiczna czy nawet techniczna, powiedziałabym: błagam o to, żeby w następnym raporcie jednak była paginacja. Nie można przecież posługiwać się raportem, w którym nie można znaleźć strony. Gdy zgubi się stronę, to potem trzeba go wałkować, żeby znaleźć odpowiednie miejsce. Dziękuję bardzo.

Na tym lista posłów zapisanych do głosu została wyczerpana.

Udzielam głosu podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej pani Elżbiecie Seredyn z prośbą o ustosunkowanie się do zadanych pytań.

Bardzo proszę, pani ministro.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Pozwolę sobie zacząć od pani marszałek i odpowiem na pytania, które bardzo słusznie zostały tutaj wyartykułowane. W nowym krajowym programie został umieszczony zapis, że wszystkie statystyki dotyczące zjawiska przemocy będą pokazywane, dokumentowane już z uwzględnieniem płci, z podziałem na płeć. Jeżeli chodzi o konwencję, to nie wiem, kiedy będzie ratyfikowana. To pytanie oczywiście zadam pani minister Kozłowskiej-Rajewicz i pisemnie udzielę odpowiedzi.

Jeśli chodzi o obszerny dokument, który dotyczy szerokiego zjawiska, wieloaspektowego, wieloogniskowego, to rzeczywiście ten dokument w pierwszej wersji był ponumerowany, ostatecznie Rada Ministrów zdecydowała, że dziś będzie miał taki kształt. Oczywiście do tej propozycji, do tego rozwiązania powrócimy przy pisaniu, konstruowaniu nowego dokumentu, który, obiecuję państwu będzie miał troszkę inny charakter. Będzie to informacja bardziej skondensowana. Ten dokument ma taki kształt w związku z oczekiwaniami państwa posłów oraz pracami Komisji Polityki Społecznej i Rodziny, dlatego jest taki obszerny, zawarte w nim zostały wszystkie wnioski, które płynęły z tego szerokiego badania. Obiecuję, że następny będzie zdecydowanie mniejszy, bardziej skondensowany, skoncentruje się przede wszystkim na wnioskach.

Pytanie pani poseł Lidii Gądek – punkty konsultacyjne. Jeśli chodzi o punkty konsultacyjne w odniesieniu do tych zadań, które są realizowane w specjalistycznych ośrodkach czy w ośrodkach interwencji kryzysowej, które są realizowane w ramach zadania zleconego administracji rządowej z udziałem środków budżetu państwa, to są one realizowane dość dobrze, w dość szerokim zakresie. Natomiast punkty konsultacyjne to jest podstawowe miejsce, gdzie często przychodzą, spotykają się ze specjalistami i ofiary, i sprawcy przemocy, one funkcjonują z ramienia czy z inicjatywy samorządu. Ich liczba i jakość sprawowanych tam usług tak naprawdę zależy od tego, jakie decyzje podejmuje w tym względzie samorząd. Często bywa też tak, szanowni państwo, że punkty konsultacyjne tworzone są ze środków pozyskanych z różnych miejsc, np. samorząd województwa, administracja rządowa w terenie dysponuje dodatkowymi pieniędzmi na takie inicjatywy okolicznościowe i dodatkowe. Organizacja pozarządowa, która posiada w swoich celach statutowych możliwość realizacji takich zadań, ale także profesjonalną kadrę, otwiera takie punkty konsultacyjne.

Pani poseł Gądek poruszyła bardzo istotną kwestię, czyli liczby „Niebieskich kart” wypełnianych przez pracowników podstawowej opieki zdrowotnej. W tym sprawozdaniu jest pokazane, że jest to rzeczy-

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn

wiecie najmniejsza grupa, która podejmuje aktywność w tym kierunku, i tych kart niebieskich w ramach POZ jest najmniej wypełnionych. Dostrzegamy ten problem, ale w kontekście poprawy tej sytuacji, bo jakże ważny jest dobry kontakt pracownika POZ, lekarza i pielęgniarki, z ofiarami przemocy, które często potrzebują wsparcia również medycznego. Dlatego też pokładamy wielką nadzieję w tym, że przeprowadzone w ramach norweskiego programu szerokie szkolenia, w tym dla dużej grupy pracowników POZ, odbiją się szerokim echem i będzie duże zapotrzebowanie na te szkolenia. Jednak konkluzja będzie przede wszystkim taka, że pracownicy POZ będą wypełniali, realizowali częściej, kiedy będzie taka potrzeba, uproszczoną już procedurę „Niebieskiej karty”.

Pani poseł Okrągły – programy dla sprawców. Dziś w systemie, w krajowym programie, mówiłam państwu, takie działania są podejmowane i były podejmowane w 2012, programy, które mają zmieniać sytuację psychofizyczną sprawców przemocy, w konsekwencji prowadząc do tego, żeby nie podejmowali takich aktywności w przyszłości. Te programy nazywają się programami oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych. To jest nowa branża, to jest branża, która rozwinęła się naprawdę całkiem niedawno. Nie było zbyt wielu specjalistów, więc skoncentrowaliśmy się na poszukaniu fachowców, którzy będą to robili profesjonalnie i dobrze, i jakby w odpowiednim momencie, w całym procesie terapii readaptacji z przemocy; tak że ta dziedzina dopiero się rozwija. Wiemy już dziś, że ta dziedzina musi być poszerzona o oddziaływanie psychologiczne. Terapia i edukacja to jest jedno, ale te działania będą musiały być uzupełnione w takim dobrym procesie readaptacji społecznej sprawców o oddziaływanie psychologiczno-terapeutyczne. Te programy zostały zapisane w nowym krajowym programie i chcemy je współfinansować z budżetu państwa. Oczywiście o te środki będziemy zabiegać w Ministerstwie Finansów.

Kolejne pytanie, pani poseł Rafalskiej – obciążenie pracownika socjalnego i nadmiar obowiązków, które wpływają dziś w związku z realizacją przede wszystkim ustawy o pomocy społecznej, ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Kolejna ustawa, ustawa o przeciwdziałaniu przemocy, o niej dzisiaj mówimy i na tym się chcę skupić. Pracownik socjalny to osoba zaufania publicznego. To osoba, która oprócz wiedzy, wykształcenia, kompetencji, posiada też empatię, posiada umiejętność słuchania, spostrzegania takich rzeczy, które nie są powiedziane i nigdy powiedziane nie będą. Mamy świadomość, że pracownik socjalny może czuć się nadto obciążony. Sprawdzamy wskaźniki zatrudnienia, żeby tych obciążeń było jak najmniej. Jeden ze wskaźników, który szacuje...

(Poseł Waldemar Andzel: Od lat się o tym mówiło.)

...i sprawdza, jak to zatrudnienie wygląda, jest osiągnięty, drugi niestety nie, i nad tym ubolewam.

(Poseł Waldemar Andzel: W wielu gminach nie jest to spełnione.)

Zgadzam się, panie pośle, ale to nie są aż tak liczne miejsca, natomiast trzeba o tym mówić. Obiecałam też państwu z tego miejsca, że zajmę się tym przy okazji nowelizacji ustawy o pomocy społecznej, nad którą za chwilę będzie pracowała Rada Ministrów. Będziemy dyskutować o kolejnym ważnym problemie społecznym i o nowej formule pomocy społecznej pasującej do obecnego systemu i obecnego życia. Ale chcę się też zająć ustawą o pracowniku socjalnym, bo sama jestem pracownikiem socjalnym i wiem, na czym ten zawód, jego fachowość, tak naprawdę polega.

(Poseł Waldemar Andzel: Są przeciążeni i zbiurokratyzowani.)

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Panie pośle, proszę nie przerywać pani ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn:

Pan poseł Tadeusz Tomaszewski pytał o różnego rodzaju pomoc instytucjonalną, w tym o specjalistyczne ośrodki wsparcia. 35 – to tak naprawdę bardzo mało. Wiemy, ja też odbieram takie telefony, o potrzebie pomocy instytucjonalnej ofiarom przemocy, ale coraz częściej i sprawcom przemocy. Rzeczywiście mamy nadzieję, że uda się zgodnie z zapisami nowego krajowego programu utworzyć i finansować kolejne dwa ośrodki. Ale oprócz, obok tych ośrodków specjalistycznych funkcjonują w systemie, w ramach samorządów powiatowych i gminnych, inne instytucje – domy samotnej matki, punkty konsultacyjne, placówki wsparcia dziennego, które też zajmują się działaniami w ramach szeroko rozumianej pracy nad zjawiskiem przemocy i nie tylko.

Program osłonowy, który wspiera jednostki samorządu terytorialnego w realizacji zadań z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie, to program, za którym oczywiście stoją środki finansowe. Mówiłam państwu o tym, że w 2012 r. była to kwota 3 mln. Taka kwota jest też do realizacji w roku 2014. Jesteśmy na etapie zbierania wniosków przez urzędy wojewódzkie, przez wydziały polityki społecznej, a potem, po wstępnej ocenie formalnej, zostaną one skierowane do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

Przechodzę do kolejnego zagadnienia, do pytań, które zostały zadane przez kilku posłów, w tym przez pana posła Kuźmiuka, panią poseł Wróbel, i do raportu Najwyższej Izby Kontroli. Szanowni państwo, nie uchylam się od konsekwencji, które wynikają z tego raportu. Przedmiotem mojej szczególnej troski

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn

i mojego zainteresowania jest to, żeby takich raportów więcej nie było. Zgadzam się, że słowa, które tam się pojawiły, są ciężkie i trudno to przełknąć, ale chcę też zwrócić uwagę, że NIK zdecydował się na tę kontrolę w I połowie 2012 r., kiedy zespoły interdyscyplinarne funkcjonowały raptem rok. One jeszcze dobrze nie funkcjonowały, i mam tego pełną świadomość, ale one funkcjonowały tylko dlatego, że pojawiła się ustawa i była możliwość zakładania tych zespołów interdyscyplinarnych. Pozwolę sobie w tym momencie przypomnieć, że te zespoły interdyscyplinarne miały być odpowiedzią chociażby na problem powtórnej wiktylizacji, a tak naprawdę chodziło o to, żeby uniknąć tego problemu. Osoba, która doznaje przemocy, która naprawdę jest w bardzo trudnej sytuacji, wcześniej, przed powstaniem zespołów interdyscyplinarnych, musiała wielokrotnie mówić o tych problemach, powtarzać to. Mam wrażenie, i mówię o tym z dużą odpowiedzialnością, że profesjonalnie przygotowana grupa robocza i zespół interdyscyplinarny umieją sobie z tym poradzić, pamiętają o tym, że mają obowiązek zachowania dla siebie tych informacji tylko i wyłącznie po to, żeby pomóc tej osobie.

NIK skontrolował, szanowni państwo, 35 jednostek samorządu terytorialnego, gmin, tylko 35. W naszym systemie funkcjonuje ponad 2400 samorządów, które już powołały do życia te zespoły. Tak naprawdę po części zgadzam się z państwem, bo wtedy jednostki samorządu terytorialnego jeszcze nie wykorzystwały w pełni zapisów ustawy i nieprofesjonalnie podeszły do sprawy zespołów interdyscyplinarnych, ale, tak jak powiedziałam państwu na początku, to było zaraz na początku ich istnienia.

Wychodząc dalej czy idąc dalej, jeśli chodzi o próbę rozwiązania tych problemów, chcę państwu powiedzieć, że nowy krajowy program zawiera wiele elementów, które są odpowiedzią na wnioski płynące z raportu. W najbliższym czasie będziemy nad tym procedować w Sejmie, bo, tak jak już wcześniej państwu powiedziałam, nowy krajowy program będzie rozpatrywany na najbliższym posiedzeniu Rady Ministrów.

Poruszaliście państwo w swoich wypowiedziach, ale także w sformułowanych pytaniach kwestię, która odnosi się do 500 dzieci. W raporcie pojawiła się ta informacja, mówicie państwo: wąska. Pozwolę sobie przypomnieć, że zgodnie z ustawą dotyczącą przemocy w rodzinie każdy, kto ma pełną świadomość, że życie bądź też zdrowie dziecka czy innej osoby może być zagrożone w wyniku przemocy, ma obowiązek reagować. Ustawa daje właśnie pracownikowi socjalnemu możliwość zapewnienia dobrego miejsca w takich sytuacjach. Ale nie jemu samemu, on nie podejmuje sam tej decyzji. Wspólnie z policjantem, z przedstawicielem służby ochrony zdrowia ma w tej trudnej sytuacji, w której może być zagrożone życie i zdrowie,

zadbać o życie i zdrowie dziecka czy też innej osoby. Ale tu państwo odwołujecie się do konkretnego zapisu, więc pozwolę sobie powiedzieć, że potem pracownik socjalny jest zobowiązany w ciągu 24 godzin poinformować sąd, żeby podjął decyzję co do dalszych losów dziecka. Trudno mi powiedzieć, co teraz dzieje się z tymi konkretnymi dziećmi, ale jeśli państwo sobie życzy, do tej materii możemy wrócić w trakcie roboczej dyskusji.

Proszę państwa, nie wiem, czy już wszystkie pytania wyczerpałam. Pytacie państwo jeszcze o prokuratorów. Pani poseł Wróbel pytała, jaka jest częstotliwość. Dziś tej informacji też nie jestem w stanie pani w szczegółach przytoczyć. Natomiast chcę powiedzieć, że to jest znowu nowy kierunek współpracy, dobrej współpracy, bo taka inicjatywa się pojawia, wynika też z szeregu szkoleń przeprowadzonych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej. Inicjatywa dotycząca ich zaproszenia i udziału w zespołach interdyscyplinarnych jest coraz częstsza. W 2012 r. 16% spośród badanych gmin zaprosiło do współpracy prokuratorów, a oni przyjęli tę propozycję.

Na koniec jeszcze chciałabym powiedzieć o osobach starszych, które też ulegają przemocy, też są często ofiarami przemocy, mamy w pełni tego świadomość. Chcę powiedzieć, że dla mnie osobiście jako wieloletniego pracownika socjalnego tak samo ważna jest każda osoba, którą dotyka to dysfunkcyjne zjawisko, która staje się ofiarą przemocy, bez względu na to, czy jest to kobieta, czy jest to dziecko, czy jest to osoba starsza. Oczywiście, z dużym poczuciem odpowiedzialności mówię słowa, że tej osobie, która ma większe problemy, której trudno te trudne sytuacje samoistnie przezwyciężyć, należy się większe wsparcie. Dlatego też przyglądamy się temu zjawisku i tę grupę w szczególności chcemy zaopatrzyć w narzędzia pomocy i podpowiedzi, jak reagować w tych trudnych przypadkach.

Już tak naprawdę na koniec chcę powiedzieć, że na pytania pana posła Orzechowskiego udzielimy pisemnej odpowiedzi, ponieważ te pytania dotyczyły w swojej materii sensu stricto pracy Ministerstwa Sprawiedliwości i ja naprawdę nie umiem dziś do tej treści się ustosunkować. Dziękuję bardzo.

(Poseł Marzena Dorota Wróbel: Kto podpisuje pisma wychodzące na zewnątrz?)

Pisma wychodzące z zespołu interdyscyplinarnego podpisuje przewodniczący zespołu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani ministrowi.

Głos zabierze sprawozdawczyni komisji pani posłanka Agnieszka Hanajczyk.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Agnieszka Hanajczyk:

Pani Marszałek! Pani Minister! Szanowni Państwo! Ja też chciałabym ustosunkować się do tych pytań. Mianowicie być może mam inny sposób postrzegania zjawiska przemocy i reagowania na przemoc. Podobnie jak pani minister jestem pracownikiem socjalnym i czasami mi się wydaje, że byłam w tysiącu domów, widziałam często to zjawisko, dostrzegałam je. Kiedy mówimy o przemocy, to chcę powiedzieć, że być może każdy z nas doświadcza tego i patrzy inaczej na przemoc. Pamiętam bowiem, że właśnie państwo z tej strony sali, z prawej strony, mieliście bardzo duże wątpliwości, czy wprowadzić zakaz kary cielesnej wobec dzieci. Państwo mieliście też ogromne wątpliwości dotyczące takiej sytuacji, o której przed momentem mówiła pani minister, czy pracownik socjalny powinien, może odebrać dziecko z domu. Pamiętam wtedy też z tej...

(Posel Waldemar Andzel: Nadal ma.)

Oczywiście, wiem, panie pośle, że może, i zapewniam pana – kiedyś pan mówił, panie pośle, że pan też jest związany ze środowiskiem pomocowym – że to jest ogromna trauma dla pracownika socjalnego. Być może też każdy z nas ma inne doświadczenia z dużego i z małego miasta, bo jeśli chodzi o przemoc, proszę państwa, możemy rozmawiać bardzo dużo na ten temat, mogą być najlepsze narzędzia, uważam, że te instrumenty, którymi dysponujemy teraz, są niezłe, ale nie jesteśmy w stanie wprowadzić takich narzędzi, które zmieniają mentalność ludzi, którzy działają w obszarze przemocy. Myślę o samych ofiarach przemocy, które bardzo często wycofują się z zeznań, myślę o sprawcach, ale myślę też o osobach, które wykonują swoje zadania w zespołach interdyscyplinarnych. Nie ma nic nadzwyczajnego w tym, niestety, proszę państwa, że lekarz, dostrzegając zasiniacone dziecko, nie zwróci na to uwagi, że nauczyciel nie widzi czasami dziecka pobitego w szkole. Nie ma nic nadzwyczajnego w tym, że policjant w małym mieście nie chce reagować na przemoc, bo to jest jego sąsiad z drugiej ulicy i bardzo dobrze zna tych ludzi. W związku z tym tak naprawdę bardzo dużo wydarzyło się w tym obszarze, ale istotą jest to, że musimy zmieniać swoją mentalność. Ja sobie z tym poradzę – jeżeli ktoś by użył wobec mnie przemocy, to trudno mi sobie nawet wyobrazić, że poddałabym się osobie, która używa wobec mnie przemocy, i nic bym z tym nie zrobiła. Tylko chcę powiedzieć jedną rzecz. Przemoc funkcjonuje na naszych oczach. Przemocy doświadczamy wszędzie, tak naprawdę wszędzie, również doświadczamy przemocy tutaj, na tej sali posiedzeń, doświadczamy jej również w pracy. Pani poseł Marzena Wróbel rozmawia o tym, ale nie wiem, czy jest świadoma tego, że używając pejoratywnej stygmatyzacji, używa również przemocy, to się nazywa przemoc psychiczna. Jeżeli pani mówi o przemocy, że ona głównie – co jest w ogóle bzdurą – występuje w związkach konkubenckich, a „Niebie-

ska karta” jest dla rozwodników, to pani używa przemocy. Ja jestem rozwódką, funkcjonuję w związku konkubenckim i muszę pani powiedzieć, że wcale się od pani gorzej nie czuję. Jeszcze powiem jedną rzecz. Momencik, proszę poczekać. Ta stygmatyzacja właśnie czasami się obraca, pani poseł... To, co ostatnio bulwersowało nas wszystkich, a co podawano w mediach – ojciec, który, to jest badane, spalił żonę i dzieci, był gorliwym katolikiem, szafarzem. W związku z tym trzeba bardzo uważać na takie słowa, bo nawet jeżeli uznam, że to, co pani mówi, sprawia mi przykrość, to jest to przemoc. Na tej sali szczególnie w piątki doświadczamy niestety bardzo dużo przemocy. Jeżeli nie potrafimy zachowywać się wobec siebie inaczej, bez zbędnych negatywnych emocji, to z tej sali emanują te zachowania, które budzą przemoc. W związku z tym czasami, zanim dokonujemy takiej krytyki, powinniśmy się trochę zastanowić nad sobą. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Pani posłanka Wróbel, jak rozumiem, w trybie sprostowania.

Jedna minuta.

Bardzo proszę.

Posel Marzena Dorota Wróbel:

Pani Poseł! To, co pani powiedziała, jest bzdurą. Bzdura za bzdurę, pani poseł. Proszę sobie przeczytać, proszę ze zrozumieniem zacząć czytać różnego typu informacje prasowe. Przemoc zdarza się zarówno w rodzinie, jak i w związkach konkubenckich, natomiast w tytule ustawy została ona zaadresowana wyłącznie do rodziny. I to jest stygmatyzowanie. Sugerowałabym pani, żeby zaczęła pani czytać ze zrozumieniem, a nie w sposób tendencyjny...

(Posel Agnieszka Hanajczyk: Pani poseł...)

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Pani posłanko, proszę jednak nie używać takich obraźliwych określeń.

Posel Marzena Dorota Wróbel:

...teksty formułowane przez kolegów parlamentarnych. Bo pani mnie obraziła, pani to zrobiła celowo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Ale teraz pani sama też dokonuje tego samego zabiegu.

Wicemarszałek Wanda Nowicka

Przypominam, że konkubinat jest również rodziną.
(*Posel Marzena Dorota Wróbel*: Konkubinat nie jest rodziną. Konkubinat to konkubinat.)

Bardzo proszę, pani posłanka Rafalska.

(*Głos z sali*: Pani marszałek...)

W jakim trybie, pani posłanko?

Posel Elżbieta Rafalska:

Pani minister nie odpowiedziała na pytanie dotyczące zabieranych dzieci. Pani minister, bardzo proszę. Uważam, że jest to nasz moralny obowiązek, żeby dalej monitorować tę sprawę. Wiem, że to się pewnie szybko nie uda, ale proszę, żeby resort zwrócił uwagę na to, co dalej dzieje się z tymi dziećmi, które zostały zabrane bez wyroku sądu, jakie są ich kolejne losy. (*Oklaski*)

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Zabrała pani głos poza trybem.

Zamykam dyskusję.

W dyskusji zgłoszono wniosek o odrzucenie przedstawionego sprawozdania.

Do głosowania w tej sprawie przystąpimy na następnym posiedzeniu Sejmu.

Na tym wyczerpaliśmy porządek dzienny 65. posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Informuję, że zgłosili się posłowie i posłanki w celu wygłoszenia oświadczeń poselskich.

Czy ktoś z państwa chciałby się jeszcze dopisać?

Bardzo proszę, pan poseł Tomaszewski.

Na tym zamykam listę.

Pierwszy oświadczenie wygłosi pan poseł...

(*Posel Waldemar Andzel*: Pani poseł.)

Pani posłanka Gabriela Masłowska.

Bardzo proszę, pani posłanko.

Posel Gabriela Masłowska:

Dziękuję, panie pośle.

Wysoka Izbo! Pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania wziął udział w 58. sesji ONZ do spraw kobiet. Zwracam się tą drogą z pytaniem do premiera: Czy treść wystąpienia pani minister została zaakceptowana przez rząd Rzeczypospolitej Polskiej i czy prawdą jest, że podczas swego wystąpienia pani minister przekonywała opinię międzynarodową, jakoby Polacy już zaakceptowali ideologię gender i przyjęli ją ze zrozumieniem, w domyśle sugerując, że w Polsce nie ma przeciwników tej ideologii? Jeżeli tak został przedstawiony na forum ONZ problem

gotowości Polaków do zaakceptowania ideologii gender, to myślę, że nie tylko ja, lecz także tysiące moich wyborców i miliony Polaków pragną poświadczyć, że jest to nieprawdą, że jest inaczej.

Jeżeli sukcesem pani minister jest wprowadzenie w Polsce równego traktowania kobiet, to oświadczam, że nie jestem, nie byłam ani nie czuję się dyskryminowana w Polsce jako kobieta, matka, żona, a hasła równego traktowania kobiet są jedynie aplikacją ideologii gender. Oświadczam, że jestem zdecydowanym przeciwnikiem tej ideologii szkodzącej Polsce jak wszystkie ideologie XX w., na czele z nazizmem czy ideologiami spod znaku sierpa i młota. Jeżeli rząd przywiązuje wagę do równego traktowania obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, to dlaczego dyskryminuje rodziców i opiekunów osób niepełnosprawnych, czego przejawem są obecne protesty w Sejmie i pod polskim Sejmem?

Polacy nie akceptują ideologii gender. Czy pani minister nie wie o tym, że odbywają się w tej chwili setki, a może tysiące spotkań, podczas których Polacy zdobywają informacje, czym jest ta ideologia, przeciwstawiają się narzucaniu tejże ideologii, wprowadzaniu do systemu edukacji, do wychowania, życia społecznego, a także nauki, przeciwstawiają się takim praktykom, aby instytucje państwa, które niszczy ta ideologia, były wykorzystywane do jej ochrony, obrony i propagowania? Polacy organizują się w przeciwdziałaniu narzucaniu tejże ideologii w życiu społecznym w Polsce. Czy pani minister nie dostrzega tutaj ogromnej fali sprzeciwu?

Zasadniczym celem ideologii gender jest dekonstrukcja struktur społecznych, głównie małżeństwa i rodziny, moralności i ładu społecznego. Nie po raz pierwszy takie radykalne ideologie wyzute z zasad i wartości doprowadziły do niszczenia narodów. Europa nie rozliczyła się jeszcze z totalitaryzmami XX w.

Zwracam się z pytaniem do pana premiera: Ile kosztował wyjazd pani minister i jej świty do Stanów Zjednoczonych na konferencję ONZ w marcu tego roku, łącznie z przygotowaniem wystąpienia? Zwracam się z pytaniem: Ile kosztuje utrzymanie urzędu pełnomocnika do spraw równego traktowania w Polsce? Proszę o informacje: W jakim stopniu spełnienie żądań protestujących rodziców i opiekunów osób niepełnosprawnych pokryłyby środki zaoszczędzone w wyniku likwidacji szkodliwego urzędu pełnomocnika do spraw równego traktowania?

Wypowiedź pani minister na sesji ONZ, jakoby w Polsce udało się już wprowadzić zasady równego traktowania, skądinąd przecież słuszne, a zatem ideologię gender, uważam za wypowiedź szkodzącą Polsce, wprowadzającą w błąd uczestników tego gremium, a także opinię międzynarodową. Dziękuję. (*Oklaski*)

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Głos zabierze pan poseł Waldemar Andzel z Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Poseł Waldemar Andzel:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! 3 kwietnia br. obchodziliśmy 165. rocznicę śmierci Juliusza Słowackiego. Był to znakomity polski pisarz, jeden z najwybitniejszych twórców romantycznych, nazywany również wieszczem narodowym. Był genialnym, natchnionym poetą romantycznym.

Juliusz Słowacki urodził się 4 września 1809 r. w Krzemieńcu, mieście mieszczącym się w ówczesnych granicach Polski. Był jedynym dzieckiem Euzebiusza oraz Salomei. Jego ojciec, profesor literatury na Uniwersytecie Wileńskim, zmarł na gruźlicę, a matka, wychodząc powtórnie za mąż, utworzyła własny salon literacki. To właśnie tam Słowacki miał okazję poznać najznakomitsze osobistości ze świata sztuki, nauki, w tym debiutującego Adama Mickiewicza.

Po ukończeniu nauk na Uniwersytecie w Wilnie w wieku 20 lat wyjechał do Warszawy, by podjąć pracę jako aplikant w Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu. Z powodu wybuchu powstania listopadowego objął posadę w powstańczym Biurze Dyplomatycznym. Ze zleconą misją dyplomatyczną musiał wyruszyć z korespondencją do polskich przedstawicieli w Paryżu i Londynie. Wtedy powstał jego pierwszy patriotyczny utwór „Hymn” – „Bogarodzico, dziewico!...”.

Pobyt Słowackiego na emigracji niezmiennie się przedłużył, gdyż poeta postanowił wyjechać do Szwajcarii. Podróż ta zaowocowała takimi dziełami, jak „W Szwajcarii”, „Kordian” czy „Balladyna” – słynny dramat fantastyczny nawiązujący do wzorców szekspirowskich, który został wydany dopiero 5 lat później. W okresie swoich licznych wędrówek Słowacki napisał wiele utworów lirycznych, takich jak „Podróż do Ziemi Świętej z Neapolu”, „Anhelli” czy „Grób Agamemnona”.

W wieku 29 lat poeta zdecydował się powrócić do Paryża, gdzie został niemile przywitany przez tamtejszych krytyków wyrażających bezgraniczny zachwyt nad Mickiewiczem. Od tamtej chwili do końca życia Słowacki poświęcił się w całości pisaniu.

W swoich utworach odwoływał się do symboliki Orientu, źródeł ludowych czy liryki słowiańszczyzny. To dzięki tym umiejętnościom zasłynął. Swoje poglądy filozoficzne wyraził między innymi w traktacie poetyckim „Genezis z Ducha”, który stworzył w 1844 r., a który został wydany prawie 30 lat później, już po jego śmierci. Sam Słowacki w ostatnich latach życia rozwinął pojęcie filozofii genezyjskiej, która zajmowała się wyjaśnianiem sensu świata, zakładając du-

chową istotę wszelkiego istnienia. Poeta starał się również tłumaczyć cierpienia Polski jako ciężką drogę do osiągnięcia samodoskonalości. Jako twórca romantyzmu przemycił do swoich dzieł elementy mistycyzmu, spirytyzmu, a także stare koncepcje filozoficzno-religijne, które odnajdywały swe odbicie w rzeczywistości oraz historii.

Juliusz Słowacki zmarł 3 kwietnia 1849 r. w Paryżu w wieku 40 lat. Wywarł ogromny wpływ na późniejszych poetów Młodej Polski. Jego prochy zostały przeniesione do Krypty Wieszczów Narodowych w katedrze na Wawelu, gdzie spoczywają obok prochów Adama Mickiewicza. W 2009 r. w dwusetną rocznicę jego urodzin Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ogłosił tamten rok Rokiem Juliusza Słowackiego. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Kolejne oświadczenie wygłosi pani posłanka Joanna Fabisiak z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Bardzo proszę.

Poseł Joanna Fabisiak:

Bardzo dziękuję.

Pani Marszałek! Na to oświadczenie składać się będzie krótka informacja i podziękowanie. Informacja będzie dotyczyła Monte Cassino. To odległe miejsce, ale temat tej informacji bliski jest każdemu Polakowi z racji wielkiego zaangażowania 2. Korpusu Polskiego w walkę o wolność. Polacy na różnych frontach walczyli o wolność różnych nacji. Ta informacja jest tak radosna, dlatego że po wielu latach, po wielu staraniach wspólnym wysiłkiem Włochów i Polaków powstanie muzeum. Najpierw miało być to centrum informacyjne, a ostatecznie będzie to Muzeum 2. Korpusu Polskiego. 18 maja nastąpi jego uroczyste otwarcie. Ta informacja na pewno jest bardzo ważna i bardzo radosna, szczególnie dla rodzin żołnierzy 2. Korpusu Polskiego. Na Monte Cassino znajdują się groby ponad tysiąca żołnierzy. Będą oni nie tylko upamiętnieni, bo tak było na grobach, ale dodatkowo w muzeum będą materiały, informacje o ogromie tej walki, ogromie zaangażowania żołnierzy polskich.

W tym miejscu chciałabym złożyć serdeczne podziękowanie obecnemu ambasadorowi panu Wojciechowi Ponikiewskiemu, który nie tylko jako ambasador czynił starania, by takie muzeum powstało, ale robił to dużo wcześniej. Chciałabym złożyć serdeczne podziękowanie Związkowi Polaków we Włoszech. To podziękowanie składam na ręce bardzo zaangażowanej w sprawę Polonii pani Joanny Heyman-Salvadé.

Posel Joanna Fabisiak

To dzięki państwa wysiłkowi powstanie to muzeum. Będą w nim różne wątki, będzie ten bardzo poważny, o którym mówiłam, ale będzie też taki, powiedziała-bym, może nie krotchwilny, ale wesoły, mówiący o żołnierzu Wojtku, o niedźwiedziu, który podawał pociski, był zaprzyjaźniony z polskimi żołnierzami i służył im jak żołnierz. Te wszystkie informacje przekazuję szczególnie potomkom i rodzinom żołnierzy 2. Korpusu Polskiego, ale myślę, że są one ważne i radosne dla każdego Polaka. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, pani posłanko.

Chciałabym bardzo serdecznie przywitać uczennice i uczniów Szkoły Podstawowej w Kowalach Oleckich. Witam w Sejmie już pod koniec naszych dzisiejszych obrad. (*Oklaski*)

Oświadczenie wygłosi pan poseł Tadeusz Tomaszewski z Klubu Poselskiego Sojusz Lewicy Demokratycznej.

Bardzo proszę.

Posel Tadeusz Tomaszewski:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Szanowni Nauczyciele i Uczniowie! Szanowni Państwo! Moje oświadczenie dotyczy przebiegu prac, które dzisiaj zakończyły się w Sejmie. Chodzi o zasiłki i świadczenia pielęgnacyjne dla opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych oraz opiekunów dzieci niepełnosprawnych.

W ubiegłym roku, mimo sprzeciwu opozycji, koalicja rządowa, rząd, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zdecydowały się na nowelizację ustawy, w wyniku której pozbawiono świadczeń pielęgnacyjnych w wysokości 520 zł 140 tys. osób, które opiekowały się osobami niepełnosprawnymi. Wówczas te świadczenia pobierało się wtedy, kiedy zaprzestano się zatrudnienia lub nie podejmowało się pracy zarobkowej, czyli, krótko mówiąc, było się zarejestrowanym w urzędzie pracy i trzeba było opiekować się osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym. To świadczenie było również połączone ze składką na ubezpieczenie zdrowotne. Od 1 lipca ta grupa osób pozostała bez środków do życia, ale też bez ubezpieczenia zdrowotnego.

W sierpniu Klub Poselski Sojusz Lewicy Demokratycznej złożył nowelizację tej ustawy, która przywracała to świadczenie. Wielokrotnie z tej trybuny apelowaliśmy do rządu, aby jak najszybciej tę kwestię rozstrzygnął. Trybunał Konstytucyjny w grudniu 2013 r. orzekł o niezgodności tego rozwiązania z kon-

stytucją w takim zakresie, w jakim pozbawia ona świadczeń wstecz, mimo że te świadczenia były przyznane na okres posiadania orzeczenia o niepełnosprawności osoby, nad którą opiekun sprawował opiekę. Dlatego też cały Klub Poselski Sojusz Lewicy Demokratycznej zwrócił się z pismem do prezesa Trybunału Konstytucyjnego o przyspieszenie rozpatrywania tego wniosku rzecznika praw obywatelskich. Po orzeczeniu trybunału, który nakazał rządowi niezwłocznie zająć się tym problemem, w dniu dzisiejszym zakończono proces legislacyjny w Sejmie.

Jednak ten proces toczy się w cieniu protestu zarówno matek opiekujących się dziećmi niepełnosprawnymi, które protestują od 17 dni, jak i dorosłych opiekunów osób niepełnosprawnych, którzy protestują przed Sejmem. Protestują dlatego, że prezes Rady Ministrów pan Donald Tusk obiecał opiekunom dzieci niepełnosprawnych, że w ich przypadku w miarę sprawnie nastąpi uzawodowienie. Dojdziemy do tego rozwiązania od 1 stycznia 2016 r., natomiast podwyższenie tego świadczenia pielęgnacyjnego nastąpi od 1 maja bieżącego roku, jeśli ustawa wejdzie w życie.

Sojusz Lewicy Demokratycznej, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom matek opiekujących się niepełnosprawnymi dziećmi, chciał w sposób odpowiedzialny zaproponować rządowi ścieżkę, która pozwoliłaby wdrożyć to rozwiązanie systemowe już od 1 stycznia 2015 r. Wskazaliśmy Fundusz Pracy, który ma dzisiaj nadwyżkę 7 mld zł, a finansuje co roku chociażby staże podyplomowe dla pielęgniarek i położnych, a jest to ponad 800 mln zł. Te 100 zł dodatku z Funduszu Pracy spowodowałoby, że 104 tys. osób podjęłoby formalnie zatrudnienie, byłoby pracownikami opiekującymi się dziećmi niepełnosprawnymi, jednocześnie pobierając płacę minimalną.

Jeśli chodzi o realizację orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, to wracamy do tego rozwiązania, które było przed 1 stycznia 2013 r., więc każda spośród tych 140 tys. osób, jeśli w tej chwili nie pobiera specjalnego zasiłku opiekuńczego, będzie miała prawo do zwrotu tego świadczenia łącznie z odsetkami. Odsetki wynoszą 50 mln zł. Dzisiaj nie ma żadnej osoby w rządzie, która chciałaby przyznać się do tego błędu i kosztów związanych z realizacją tej ustawy. Dlatego też w pracach nad tą ustawą proponowaliśmy podwyższenie tego świadczenia pielęgnacyjnego i specjalnego zasiłku opiekuńczego od 1 maja do kwoty 800 zł, a od 1 stycznia 2015 r. do kwoty 1000 zł. Wszystkie te wnioski zostały odrzucone. (*Dzwonek*) Został przyjęty jeden argument, który podnosiłem wielokrotnie w czasie pracy nad tą ustawą zabierającą świadczenia, mianowicie żeby nie eliminować możliwości wnioskowania o to świadczenie, kiedy nie podejmuje się zatrudnienia. Tym razem przywrócono te rozwiązania i od 1 stycznia ten specjalny zasiłek opiekuńczy będzie można pobierać wtedy, gdy spełnia

Posel Tadeusz Tomaszewski

się kryterium dochodowe, a także rezygnuje się z zatrudnienia lub nie podejmuje się zatrudnienia.

Mam nadzieję, że wszyscy razem uczynimy jeszcze wiele, aby te antagonizmy, które tutaj, w Sejmie, zostały stworzone, jeśli chodzi o zasiłki i świadczenia dla opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych i dzieci niepełnosprawnych, z czasem zostały zlikwidowane. Dziękuję.

Wicemarszałek Wanda Nowicka:

Dziękuję, panie pośle.

Na tym zakończyliśmy oświadczenia poselskie*).

*) Teksty wystąpień niewyłoszonych – w załączniku nr 1.

Informacja o wpływie interpelacji, zapytań oraz odpowiedzi na nie zostanie paniom posłankom i panom posłom doręczona w druku nr 2256**).

Na tym kończymy 65. posiedzenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Protokół posiedzenia będzie wyłożony do przejrzania w Sekretariacie Posiedzeń Sejmu.

Porządek dzienny 66. posiedzenia Sejmu, wyznaczonego na dni 23 i 24 kwietnia 2014 r., zostanie paniom posłankom i panom posłom doręczony.

Zamykam posiedzenie.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

**) Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania – w załącznikach nr 1 i 2 do Sprawozdania Stenograficznego z 65. posiedzenia Sejmu.

(Koniec posiedzenia o godz. 15 min 26)

Teksty wystąpień niewyłoszonych

Oświadczenia poselskie

Posel Piotr Chmielowski

(Klub Poselski Sojusz Lewicy Demokratycznej)

Oświadczenie w sprawie raportu NIK o żegludze śródlądowej

W dniu dzisiejszym został przedstawiony publicznie raport Najwyższej Izby Kontroli pt. „Funkcjonowanie żeglugi śródlądowej”. Pozwolę państwo, że cytuję tu pkt 1.1: Ogólna ocena kontrolowanej działalności.

„W ocenie Najwyższej Izby Kontroli działalność ministra właściwego do spraw transportu, Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz dyrektorów skontrolowanych urzędów żeglugi śródlądowej i regionalnych zarządów gospodarki wodnej, odpowiedzialnych za funkcjonowanie żeglugi śródlądowej w Polsce, nie przyczyniała się do poprawy warunków rozwoju tej żeglugi. Dotyczy to zarówno ich działalności w okresie objętym kontrolą (lata 2011–2013 – I półrocze), jak i w latach wcześniejszych. Zaniechania bądź spóźnione lub nieskuteczne działania tych podmiotów skutkowały nie tylko zahamowaniem rozwoju żeglugi śródlądowej, ale i regresem tej gałęzi transportu. Z ustaleń kontroli wynika, że minio założeń przyjętych w dokumentach rządowych o wspieraniu żeglugi śródlądowej faktycznie następowała degradacja stanu technicznego dróg wodnych oraz dekapitalizacja floty armatorów. Na marginalne znaczenie żeglugi śródlądowej w polityce transportowej rządu wskazuje również znikomy udział tego sektora transportu w korzystaniu ze środków unijnych. I tak, w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Transport 2004–2006 w ogóle nie przewidziano środków unijnych na współfinansowanie inwestycji śródlądowego transportu wodnego. Niewielkie środki na ten cel pozyskano dopiero w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007–2013”. Od siebie dodam, że te „niewielkie środki” to 0,5% z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”.

Ten raport miażdży rząd Donalda Tuska i jego ministrów. Na czterdziestu kilku stronach wytykane są błędy, zaniechania lub całkowity brak działań i zaangażowania ze strony centralnej administracji państwowej. Czytam wiele raportów NIK, ale tak druzgoczącego i poniżającego tekstu jeszcze nie widzia-

łem. Nie ma strony w tym raporcie, na której nie wytyka się działań na szkodę państwa. Czy prokuratura z urzędu podejmie postępowania sprawdzające, czy potrzebuje jeszcze dodatkowych bodźców?

Treść tego raportu powinni poznać wszyscy obywatele, a na pewno ci, którzy mieszkają w zlewni rzeki Odry. Tak was załatwili kompetentni ministrowie premiera Tuska. Wstyd.

Posel Marian Cycoń

(Klub Parlamentarny Platforma Obywatelska)

Oświadczenie w sprawie ułatwień czekających mieszkańców i turystów podróżujących przez Małopolskę

Szanowna Pani Marszałek! Szanowne Panie Posłanki i Szanowni Panowie Posłowie! Już za ok. rok, jadąc do Tarnowa, Nowego Sącza czy Oświęcimia, będzie można sprawdzić czas przejazdu nie tylko na elektronicznych tablicach drogowych, ale również na specjalnie do tego stworzonej aplikacji mobilnej obsługiwanej przez smartfony i tablety. Aplikacja będzie również informowała o aktualnych warunkach pogodowych. Wszystko dzięki utworzeniu zintegrowanego systemu sterowania ruchem w Małopolsce. Projekt zakłada budowę systemu ITS będącego rozszerzeniem inteligentnego systemu sterowania ruchem regionu podhalańskiego, składającego się z sieci specjalistycznych urządzeń, m.in.: stacji monitorowania natężenia ruchu, stacji ostrzegania monitorujących warunki atmosferyczne oraz stan nawierzchni dróg, stacji monitoringu wizyjnego czy tablic informacji drogowej. Koszt inwestycji to ok. 10 mln zł.

To rozwiązanie unikalne w skali całego kraju, a nawet w Europie wcale nie jest jeszcze często spotykane. W ramach projektu powstaną aplikacje mobilne dla kierowców (m.in. aplikacja obsługująca parking w Palenicy Białczańskiej) wraz z portalem internetowym, także w wersji mobilnej. Stworzony system będzie miał charakter otwarty, co pozwoli w przyszłości na jego rozbudowę i integrację z innymi systemami. Co więcej, system zostanie zintegrowany z systemem lokalizacji pojazdów Państwowej Straży Pożarnej na terenie Małopolski. Pozwoli to na przekazywanie danych o natężeniu ruchu i czasie przejazdu określonymi drogami.

W ramach projektu powstaną trzy podsystemy informatyczne. Pierwszy to system czasu przejazdu – obejmie drogi wojewódzkie i krajowe na trasach obejmujących główne miasta województwa, tj. Kraków, Tarnów, Nowy Sącz, Oświęcim, pomiędzy miejscowościami turystycznymi takimi jak Piwniczna, Muszyna i Krynica-Zdrój. System będzie też obsługiwał odcinek drogi wojewódzkiej nr 774 bezpośrednio przy porcie lotniczym Balice. System drugi będzie zarządzał parkingiem w Palenicy Białczańskiej – powstanie system dynamicznego zarządzania ruchem wraz z uzyskaniem priorytetu dla komunikacji zbiorowej przy dojeździe do parkingu w Palenicy Białczańskiej. Miejsca parkingowe będzie można zarezerwować przez Internet. Trzeci z podsystemów będzie dotyczył zarządzania komunikacją publiczną na odcinku Zakopane w kierunku Morskiego Oka z uwzględnieniem informacji dla podróżnych o czasie dojazdu i oczekiwania na środek transportu.

Nie muszę nikogo przekonywać, że to połączenie innowacyjności z wykorzystaniem ogromnego potencjału turystycznego Małopolski, o którym już niejednokrotnie mówiłem, jeszcze mocniej ugruntuje mocną pozycję tego województwa w obydwu dziedzinach – spędzania czasu wolnego i nowoczesnych rozwiązań. Małopolska zamierza bowiem szczególnie promować wizję społeczności zbudowanej wokół teleinformatyki jako napędu do rozwoju społeczno-gospodarczego.

Posel Małgorzata Niemczyk

(Klub Parlamentarny Platforma Obywatelska)

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Do tej pory finansowanie inicjatyw obywatelskich było skomplikowane i trudne. Po pierwsze, musiał uczynić to z własnej woli cały ruch obywatelski i poszukiwać setek głosów. Po drugie, nawet jeżeli inicjatywa zyskała odpowiedni rozgłos i poparcie, to o efekcie i tak zawsze decydował ktoś inny.

Budżet obywatelski, zwany również partycypacyjnym, to specjalnie wydzielona kwota z budżetu Łodzi, o wydaniu której decydują bezpośrednio mieszkańcy mojego miasta.

Dzięki dużemu zaangażowaniu pani prezydent Hanny Zdanowskiej w ten projekt Łódź ma największy budżet obywatelski w Polsce. Myślę, że dzięki wysokiej aktywności naszych mieszkańców oraz zaangażowaniu władz łódzkiej budżet obywatelski z roku na rok będzie przynosił coraz większe korzyści, wpłynie pozytywnie na wizerunek Łodzi i będzie skuteczny dla łódzian, którzy chcą zmieniać otaczającą ich rzeczywistość.

W przypadku budżetu obywatelskiego nie ma możliwości otrzymania pieniędzy do ręki czy dla konkretnej firmy bądź organizacji. By zadania, które zgłoszą mieszkańcy Łodzi, zostały zrealizowane jak najlepiej oraz by uniknąć problemów z rozliczeniem funduszy, wszystkie zadania muszą przejść przez odpowiednią odformalizowaną procedurę i pojawić się w postaci przetargów dla firm, konkursów dla organizacji bądź

zostać zrealizowane przez samo miasto. W ten sposób wyłaniani są najlepsi wykonawcy zadań. W ten sposób obywatele mają możliwość śledzenia i społecznej kontroli realizacji poszczególnych projektów.

Chciałabym tu wyrazić podziękowania i swoją wdzięczność pani prezydent Hannie Zdanowskiej za możliwość stworzenia takiej inicjatywy, która pozwala obywatelom, aby sami mogli wskazywać, jakie zadania powinny być w ich mieście realizowane, a także możliwości rozdzielania danych funduszy na poszczególne inwestycje.

Posel Józef Rojek

(Klub Parlamentarny Solidarna Polska)

Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Ostatnio dowiedziałem się o czymś przerażającym, a mianowicie o przyczynach wzrastającej liczby amputacji kończyn w naszym kraju. To, że Polska przoduje w Europie pod względem liczby amputacji wykonywanych w rezultacie powstania niedrożności w naczyniach kończyn dolnych, jakoś specjalnie nie dziwi. W ciągu ostatnich lat nasza służba zdrowia znalazła się po prostu w zapaści. Ten gwałtowny wzrost liczby amputacji, jeszcze w latach 2008–2011 wykonywano ich około 6 tys., a w 2012 r. ich liczba sięgnęła 12 tys., bardzo dobitnie świadczy o obecnej kondycji naszego leczenia. Jednak odpowiedź na pytanie dlaczego, jest po prostu porażająca. Jak wyjaśnia w rozmowie z portalem Termedia.pl dr hab. Wacław Kuczmik, prezes Polskiego Towarzystwa Chirurgii Naczyniowej, jedną z przyczyn rosnącej liczby amputacji nóg jest wadliwy system wyceny przez NFZ procedur medycznych. „Wycena amputacji (...) jest wysoka. W związku z tym wiele szpitali, w których funkcjonuje oddział chirurgii ogólnej, sięga po taką procedurę, by utrzymać się przy życiu. A trzeba postawić na diagnostykę. Niestety zbyt wiele amputacji przeprowadza się bez diagnostyki układu naczyniowego w kończynie, choć jest do tego sprzęt” – wyjaśnia prezes Kuczmik.

W związku z tą wypowiedzią nieodparcie nasuwa się pytanie: Czy to prawda, że naszym szpitalom bardziej opłaca się amputować nogę, niż leczyć i zapobiegać chorobie? Wygląda na to, że tak.

W tej sprawie wypowiedziała się także prof. Sieroń, która stwierdziła, że decydenci w dziedzinie opieki zdrowotnej nie dostrzegają problemów medycznych i społecznych związanych z amputacjami: „Oznaczają one nie tylko wysokie koszty protez i rehabilitacji, ale też dramat pacjentów i rodzin, cios dla ich psychiki”.

Oczywiście my o tym wszystkim wiemy, ale wiele wskazuje na to, że problemu nie dostrzega Ministerstwo Zdrowia, a w naszym kraju, zdaje się, w najlepsze przeprowadza się nieuzasadnione amputacje. Powinienem oczekiwać jakichś działań i wyjaśnień ze strony resortu, jednak w tym przypadku najlepiej problem rozwiąże rychłe pożegnanie ekipy, która wdrożyła w naszym leczeniu system, w którym służbę choremu człowiekowi pomyłono z rachunkiem ekonomicznym.

Posel Andrzej Szlachta

(Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość)

Oświadczenie w sprawie szykanowania położnej, która nie chce uczestniczyć w zabiegach aborcyjnych

Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! W jednym z prywatnych szpitali w Rzeszowie zatrudniona tam położna odmówiła uczestnictwa w dokonywanych zabiegach aborcyjnych. Położna skorzystała z klauzuli sumienia i publicznie wyraziła swój sprzeciw wobec obowiązku uczestniczenia w tych budzących w wielu środowiskach sprzeciw zabiegach. Odmowa położnej i jej publiczny sprzeciw spowodowały silną reakcję pracodawcy, który domaga się od położnej 50 tys. zł za rzekome naruszenie dóbr osobistych.

Naruszenie dóbr osobistych miało polegać na tym, że pracownica poinformowała opinię publiczną o jednym z rodzajów procedur medycznych wykonywanych w szpitalu. Szpital oświadcza, że procedury te są realizowane zgodnie z polskim prawem. Pełnomocnik szpitala twierdzi, że „szpital zapewnia fachową pomoc w zakresie ochrony zdrowia i życia, która wszystkim naszym pacjentom oferowana jest na najwyższym światowym poziomie.

W obronie położnej głos zabrały organizacje działające w obszarze życia dzieci nienarodzonych oraz związki zawodowe. Rodzi się w tej sytuacji pytanie o granice wolności słowa i zakres klauzuli sumienia w takim zawodzie jak zawód położnej. Kieruję pytanie do Ministerstwa Zdrowia: Jak na płaszczyźnie prawa rozstrzygnięta jest sprawa możliwości odmówienia przez położną udziału w zabiegach aborcyjnych? Czy położna narusza dobre imię zakładu opieki zdrowotnej, jeżeli informuje opinię publiczną o rodzaju procedur medycznych wykonywanych w tym zakładzie?

Posel Jan Warzecha

(Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość)

Oświadczenie w sprawie likwidacji i przywracania sądów rejonowych

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Niniejsze oświadczenie poselskie pragnę poświęcić kosztownej likwidacji i ponownemu przywracaniu sądów rejonowych. Najpierw masowe zamykanie tłumaczone oszczędnościami, teraz ponownie przywracane sądy to wynik nieudolnych, niekonsekwentnych, a przede wszystkim drogich działań koalicji PO-PSL. A ta cała fatalna operacja likwidowania i przywracania sądów rejonowych Polaków kosztować będzie miliony złotych.

Oczywiste błędy w projekcie ustawy Gowina dostrzeżono dopiero po fakcie, choć politycy PiS od samego początku krytykowali cały pomysł likwidacji sądów rejonowych. Inicjatywy społeczne i apele do koalicji PO-PSL, by jeszcze na etapie rządowym z niego zrezygnowali, nie przyniosły rezultatów. A teraz, jak się okazuje, pomysł rządzących przyniósł więcej szkody niż pożytku.

Niestety próba likwidacji sądów rejonowych w mniejszych miejscowościach to niejedyny przykład izolowania polskiej prowincji przez PO. W małych mia-

steczkach i wsiach coraz częściej likwidowane są także szkoły, posterunki Policji, poczty i połączenia komunikacji miejskiej i państwowej. To skutki polityki PO, która postanowiła wspierać rozwój tylko dużych ośrodków miejskich, całkiem zapominając o mniejszych miastach i wsiach, w których przecież mieszkańcy również potrzebują dostępu do podstawowych instytucji publicznych.

Likwidacja likwidacją, ale przykład nieudolnej reformy Gowina dowodzi, że za niekonsekwencję rządzących i błędy, których przecież można było uniknąć, będzie płacił nie kto inny, jak tylko zwykły obywatel. Pieniądze przeznaczone na reorganizację sądów można by przeznaczyć choćby na budowę przedszkoli, których w Polsce brakuje.

W obliczu raczkującej jeszcze polityki reformatorskiej obecnych rządzących pozostaje nam tylko mieć nadzieję, że przynajmniej popełnione przez nich, a kosztujące nas wszystkich błędy staną się materiałem do nauki i przykładem dla innych, by nigdy nie kazali nam płacić dwa razy za to samo. Dziękuję.

Posel Jan Ziobro

(Klub Parlamentarny Solidarna Polska)

Oświadczenie w sprawie ogromnych kosztów pracy w Polsce

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie i Panowie Ministrowie! Zwracam się do państwa w sprawie ogromnych kosztów pracy, jakie muszą w Polsce opłacać pracodawcy oraz pośrednio pracownicy.

Polska jest krajem, gdzie koszty pracy sięgają niemal połowy wynagrodzenia. Dołączając do tego inne podatki, w tym pośrednie, okazuje się, iż przeciętny Polak płaci nawet ponad 70% swych zarobków na rzecz państwa, które nierzadko „przejada” te pieniądze i wydaje je w sposób niekontrolowany.

Niezwykle wysokie koszty pracy w naszym kraju są głównym źródłem bezrobocia. Rząd, pozostawiając sytuację i stawki podatków oraz innych składek społecznych na dotychczasowym poziomie, może jedynie udawać, iż walczy z bezrobociem. Żadne inne działanie oprócz radykalnego zmniejszenia kosztów pracy nie spowoduje zmniejszenia bezrobocia.

Jesteśmy liderem świata, jeżeli mówimy o tempie wzrostu kosztów pracy. W IV kwartale 2013 r. wzrosły one o 3,9% w stosunku do poziomu, na którym znajdowały się w analogicznym okresie 2012 r.

Wzrost kosztów pracy nie jest niestety związany tylko i wyłącznie ze zwiększaniem się wynagrodzeń dla pracowników. Szybciej od nich rosną bowiem w Polsce koszty pozapłacowe. Zwiększyły się one o 4% w ciągu wspomnianych 12 miesięcy. Najbardziej odczuli to pracodawcy w sektorze budownictwa (7,7%) oraz usług (6,2%).

Zwracam się z apelem do rządu premiera Donalda Tuska o wprowadzanie rozwiązań prawnych, które pozwolą zmniejszyć pozapłacowe koszty pracy, które są obecnie jedną z głównych przyczyn bezrobocia w Polsce. Dziękuję za uwagę.

Porządek dzienny

65. posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w dniach 2, 3 i 4 kwietnia 2014 r.

1. Przedstawiony przez Prezydium Sejmu projekt uchwały w sześćsetlecie nawiązania polsko-tureckich stosunków dyplomatycznych (druk nr 2260).

2. Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (druk nr 1766).

3. Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (druk nr 1767).

4. Pierwsze czytanie rządowego projektu ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (druk nr 2252).

5. Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o pilnym rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym (druki nr 2205 i 2227).

6. Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (druki nr 2049 i 2237).

7. Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (druki nr 2254, 2257 i 2257-A).

8. Przedstawione przez Radę Ministrów sprawozdanie z wykonania ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w okresie 1 stycznia – 31 grudnia 2010 r. (druk nr 1998) wraz ze stanowiskiem Komisji Zdrowia (druk nr 2105).

9. Przedstawione przez Radę Ministrów sprawozdanie z realizacji „Programu ograniczania zdrowotnych następstw palenia tytoniu w Polsce” w 2012 r. (druk nr 1901) wraz ze stanowiskiem Komisji Zdrowia (druk nr 2229).

10. Sprawozdanie Komisji Regulaminowej i Spraw Poselskich w sprawie wniosku Zastępcy Prokuratora Okręgowego w Lublinie z dnia 22 lipca 2013 r. o wyrażenie zgody przez Sejm na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej posła Krzysztofa Borkowskiego (druk nr 2213).

11. Pytania w sprawach bieżących.

12. Informacja bieżąca.

13. Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu o poselskim projekcie uchwały w sprawie uczczenia setnej rocznicy śmierci Józefa Chełmońskiego (druki nr 2108 i 2222).

14. Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o:

- 1) rządowym projekcie ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów,
- 2) poselskich projektach ustaw o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (druki nr 2252, 1766, 1767, 2278 i 2278-A).

15. Przedstawiona przez Radę Ministrów informacja o realizacji działań wynikających z „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego” w 2011 r. (druk nr 1614) wraz ze stanowiskiem Komisji Zdrowia (druk nr 2125).

16. Przedstawiona przez ministra środowiska informacja o realizacji „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2013” w roku 2012 (druk nr 1449) wraz ze stanowiskiem Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (druk nr 2211).

17. Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o uchwale Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (druki nr 2233 i 2268).

18. Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o uchwale Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (druki nr 2234 i 2258).

19. Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o uchwale Senatu w sprawie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (druki nr 2231 i 2271).

20. Sprawozdanie Komisji Spraw Wewnętrznych o uchwale Senatu w sprawie ustawy o europejskiej inicjatywie obywatelskiej (druki nr 2232 i 2272).

21. Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa o przedstawionym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (druki nr 1634, 2216 i 2216-A) – trzecie czytanie.

22. Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o odpadach (druki nr 2119, 2163 i 2163-A) – trzecie czytanie.

23. Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o rządowym projekcie ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych (druki nr 1576, 2150 i 2150-A) – trzecie czytanie.

24. Zmiany w składach osobowych komisji sejmowych (druk nr 2288).

25. Przedstawione przez Radę Ministrów sprawozdanie z realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie” za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. (druk nr 1950) wraz ze stanowiskiem Komisji Polityki Społecznej i Rodziny (druk nr 2148).

26. Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo atomowe oraz niektórych innych ustaw (druki nr 1993 i 2273).

27. Wybór uzupełniający do składu osobowego Komisji Etyki Poselskiej (druk nr 2289).

Obecni posłowie według załączonej do protokołu listy obecności

TŁOCZONO Z POLECENIA MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KANCELARIA SEJMU: redakcja i skład – Sekretariat Posiedzeń Sejmu, druk – Wydawnictwo Sejmowe. Nakład 41 egz.
PL ISSN 0867-2768. Cena 4,10 zł + 5% VAT

